

Thiếu Lâm Tự Đệ Bát Đồng Nhân

Contents

Thiếu Lâm Tự Đệ Bát Đồng Nhân	1
1. Chương 1 Lời Mở Đầu.	2
2. Chương 1 Phần 1.	2
3. Chương 1 Phần 2.	7
4. Chương 2 Phần 1.	11
5. Chương 2 Phần 2.	16
6. Chương 3.	21
7. Chương 4 Phần 1.	26
8. Chương 4 Phần 2.	32
9. Chương 5 Phần 1.	37
10. Chương 5 Phần 2.	42
11. Chương 6.	47
12. Chương 7.	52
13. Chương 8.	58
14. Chương 9.	63
15. Chương 10.	72
16. Chương 11.	78
17. Chương 12.	83
18. Chương 13.	88
19. Chương 14.	94
20. Chương 15.	102
21. Chương 16.	110
22. Chương 17.	120

Thiếu Lâm Tự Đệ Bát Đồng Nhân

Giới thiệu

Người dịch: Công Tử Bạc Liêu Nguồn: Vip. vandanThiếu Lâm tự đệ bát đồng nhân - đồng nhân thứ

1. Chương 1 Lời Mở Đầu.

Người dịch: Công Tử Bạc Liêu

Nguồn: Vip.vandan

Thiếu Lâm tự đệ bát đồng nhân - đồng nhân thứ tám chùa Thiếu Lâm. Truyền kỳ về một người nhà quê trở thành đồng nhân mạnh nhất trong lịch sử Thiếu Lâm.

Một thiếu niên nhà quê ôm mộng học võ hành hiệp giang hồ lên Thiếu Lâm. Nhưng Thiếu Lâm lúc đó đã đi xuống trầm trọng dưới ách đàn áp của Nguyên Mông và của phản đồ Bất Sát. Ở đó, y gặp người đồng tâm đồng chí, con trai đại hiệp Trương Huyền, kẻ luôn bị đồng môn coi khinh và bắt nạt. Từ đây truyền kỳ bắt đầu.....

*****

Mưa trút xối xả vào màn đêm đen đặc. Lũ cuốn ào ào, dòng cát đá nhấn chìm nửa khu rừng, đá tảng dễ dàng nghiền nát những gốc cổ thụ. Tiếng đá ma sát vào nhau chói tai tựa vạn con hổ gầm rú, lại giống như do quái thú đen ngòm vô danh từ chốn hỗn độn phát ra. Mặt đất rít gào bị thương.

Bất chợt tia sét trắng xóa xé toang đám mây, mặt đất sáng lòa. Tia sét bổ thẳng xuống gốc cây.

Đột nhiên, bóng đen như chim ưng bay vút, nhanh chóng lao vào một điểm xám trên mặt đất. Tiếng nổ ầm vang, cây cổ thụ gãy gục bốc lên khói xám cùng lưỡi lửa đỏ cháy rạng, phát ra tiếng tanh tách.

“Sư đệ, vì sao?” Một nhân vật đáng vẻ như hòa thượng lên tiếng hỏi, ngữ khí không hề oán hận. Cách hòa thượng mười thước, một cánh tay đầm đìa máu nằm dưới mặt đất cháy đen, tựa hồ vẫn đang giây giây.

Hình ảnh phản chiếu trong con ngươi hòa thượng là một tăng nhân vận cà sa khổ hạnh màu đen. Gò má hắc y tăng hõm sâu tựa thớ gỗ, ánh mắt kiên nghị không khác gì ma quỷ, trông mắt cực kỳ vô hồn.

Hòa thượng áo xám thở dài, không đưa tay phong bế huyết đạo trên cánh tay gãy, chỉ khẽ lấy lại tinh thần, kinh mạch liền ngừng hoạt động, vết thương lập tức ngưng chảy máu.

Phương pháp ngưng thần khống huyết huyền diệu như thế, khắp thiên hạ chỉ có một môn võ công thực hiện được.

Tắm tăng y bị mưa thấm ướt, để lộ tấm thân gầy gò.

Hắc y tăng từ tốn tiến lên một bước, bước chân bình thản đặt lên mặt đất mềm nhũn, vô số giọt mưa trong phạm vi một trượng dừng lại trên không, bàn chân kia nhấn lên, nước mưa liền văng tứ tán. Nội lực đến cảnh giới này không còn thuộc phạm vi con người đạt tới.

Hắc y tăng phát ống tay áo, lộ ra năm ngón tay khoằm khoằm.

Mưa càng lớn hơn. Lại một tia sét giáng xuống.

2. Chương 1 Phần 1.

Thiếu Lâm Tự Đệ Bát Đồng Nhân

Tác giả: Cửu Bả Đao

Chương 1 Phần 1.

Người dịch: Công Tử Bạc Liêu

Nguồn: Vip.vandan

Ở cổng Nhũ gia thôn, một lão nhân kể chuyện ngồi giữa bảy, tám cái ghế.

Lão nhân phe phẩy quạt, kể mấy câu chuyện lặp đi lặp lại trong suốt năm mươi năm nay, từ câu chuyện lịch sử như Tam Quốc cho đến chuyện giang hồ như về kì hiệp Cầu Nhiêm Khách đời Đường, từ thích khách liệt truyện đời Đông Chu xa xưa đến Dương gia tướng của tiền triều. Trẻ con trong thôn lúc nào cũng thấy thú vị, chăm chú nuốt từng lời như ngày hôm qua, hôm kia hoặc trước nữa.

Một con chó già gầy gò xương vấy đuôi nằm dưới chân lão nhân, liếm cái chân cụt của chủ.

Một thiếu niên chân trần chừng mười sáu tuổi vuốt cái cổ lư thừa lông của con chó, nhân lúc lão nhân dừng lại uống nước, liền bổ sung những chỗ hấp dẫn được kể sơ sài, ví như Dương Ngũ Lang ngộ ra Phục Ma côn pháp trong Đồng nhân hạ của Thiếu Lâm tự như thế nào, Thanh long yểm nguyệt đao của Quan Vũ lưu lạc về đâu, càng khiến câu chuyện của lão nhân thêm phần hấp dẫn.

Từ lúc năm tuổi, thiếu niên đã thích nghe lão nhân kể chuyện, nắm rõ từng tình tiết câu chuyện cùng tinh thần trung hiếu tiết nghĩa như lòng bàn tay, đồng thời là bằng hữu thân thiết của lão nhân. Thiếu niên có cái tên rất kì lạ: Thất Sách.

Lão nhân đỗ tú tài từ lúc mười lăm tuổi, là người duy nhất của Nhũ gia thôn trong vòng trăm năm nay được vào thành Lâm An học hành, kiến đa thức quảng, là bậc trưởng thượng được cả thôn kính trọng. Nhưng đọc nhiều sách cũng không mang lại tiền bạc hay quan chức cho lão nhân, hơn năm mươi năm trước, người Mông Cổ diệt triều Nam Tống, đổi tên triều đại thành Đại Nguyên, lão nhân ở nhà dạy học bị quân binh Mông Cổ chiếm thôn chặt chân cảnh cáo, từ đó chỉ kể chuyện ở đầu thôn, không dạy người khác đọc sách viết chữ nữa. Thời cục bất ổn, những kẻ ngu si vô tri ở hương thôn mới không tạo thành uy hiếp cho triều Nguyên.

“Chữ không cần viết nữa, sách có thể đốt thay củi nhưng tấm lòng trung hiếu tiết nghĩa, vì nước vì dân nhất định phải đời đời tương truyền. Khụ, có câu rằng thời thế tạo anh hùng, Thất Sách, con thấy đúng không?” Lão nhân nhìn đám trẻ, nở nụ cười méo mó.

Mỗi lần lão nhân hỏi Thất Sách câu này có nghĩa là câu chuyện đến hồi kết.

“Phi dã, anh hùng chân chính ở thời nào cũng có thể vượt lên hoàn cảnh để tỏa sáng, câu bách vô nhất dụng thị thư sinh chính là ý này.” Thất Sách vỗ lưng con chó, một đáp một xướng với lão nhân.

“Vì sao Thất Sách?” Lão nhân phe phẩy quạt, muốn rít hơi thuốc, tiếc rằng yên thảo đều bị gom hết vào kinh thành, không thể hút thoải mái. Đám trẻ con nhìn Thất Sách, đợi chờ gã lặp lại trả lời hôm nào cũng nói.

“Vì anh hùng không sợ gì cả, thời thế không thuận thì anh hùng cũng có thể nghịch lại ông trời.” Thất Sách khẳng khái đáp, “dù bóng tối bao trùm, tất cả không còn hy vọng, mọi người đều khuất phục thì anh hùng vẫn có thể lãnh đạo những người chỉ biết nghe theo người khác, vượt vai chống lại lịch sử.”

“Nói đơn giản là xuôi chèo mát mái không thể hiện được sự mạnh mẽ của cánh buồm, mọi thành tựu rực rỡ đều do dũng khí mà ra, không liên quan gì đến xảo hợp.” Lão nhân nheo mắt mỉm cười, nhìn đôi chân cụt rồi nhìn Thất Sách.

Lão nhân kể chuyện xong, đám trẻ cũng giải tán, chỉ còn lại Thất Sách và con chó, cùng ánh tịch dương rực lên như than hồng.

“Lão sư phụ, sáng sớm mai con sẽ lên Thiếu Lâm tự.” Thất Sách nhìn con chó mù dờ với vẻ luyến tiếc.

Con chó này có thể coi là thân nhân bầu bạn với lão nhân mười ba năm nay, cũng đã già lắm rồi.

“Thời cuộc này, ta thấy Thiếu Lâm tự cũng không phải chốn tử tế gì, Thất Sách, con còn cha mẹ phải phụng dưỡng cơ mà.” Lão nhân không tán đồng khao khát của Thất Sách: lên Thiếu Lâm tự học võ, luyện lấy một thân công phu hành hiệp trượng nghĩa.

“Lão sư phụ, lẽ nào những câu chuyện sư phụ kể đều là giả?” Thất Sách vùng quyền múa cước dưới ánh chiều tà, chính là pho Phục Hổ quyền gã tướng tượng ra. Thất Sách từ bé quen với việc đồng áng, tuy đáng vẻ gầy gò nhưng thân thể trắng kiện, múa may loạn xạ cũng phát ra tiếng gió vù vù.

“Anh hùng thật sự đấy, giả thế nào được?” Lão nhân thở dài. Thiếu niên này lớn lên theo câu chuyện lão kể, thường mê nghe lão kể cho nghe những truyền thuyết giang hồ hoang đường, tính cả thôn thì gã có duyên phận với lão hơn hết nên được lão lên dạy mấy chữ Hán, có điều không được để người khác biết, tránh gặp phải phiền hà không đáng. Hiện giờ gã quyết tâm lên Thiếu Lâm tự học nghệ, lão ngăn được ư?

“Cha mẹ có năm đệ đệ của con lo lắng, sau này con vượt qua được Thập bát Đồng nhân trận của Thiếu Lâm tự để hạ sơn, lúc cướp giàu giúp nghèo sẽ mang về cho thôn thêm chút bạc, làm rạng rỡ tổ tông một phen.” Thất Sách vùng tay, cười hì hì.

Một cô bé giận giữ chạy tới đối diện Thất Sách đang trong tư thế trồng chuối, cất tiếng mắng mỏ: “Thất Sách! Ta nghe cha mi nói ngày mai mi sẽ lên Thiếu Lâm tự quỳ quái gì đó ở Hà Nam bái sư học nghệ, đúng không?” Cô bé giận run người.

“Đúng!” Thất Sách cảm giác những gì cô bé nói hết sức vô vị, việc này chẳng phải đã nói rồi ư, nhắc lại làm gì?

Cô bé tên Hồng Trung, là thanh mai trúc mã cùng tuổi với Thất Sách, cả hai từ bé đã chơi chung, cả ngày đánh đấm gây náo loạn, cãi nhau rồi lại làm hòa, giống như những đôi nam nữ trong thôn lớn lên sẽ thành hôn.

Tên Thất Sách cùng Hồng Trung bắt nguồn từ hứng thú của mẫu thân hai đứa. Mẫu thân Thất Sách và Hồng Trung mỗi khi nông nhàn lại cùng nhau đánh bài. Lúc mẫu thân Thất Sách mang thai đánh mất chửa, bụng thăm mong con Thất Sách, bèn thăm nhủ nếu bốc được sẽ lấy Thất Sách đặt cho tên con làm kỉ niệm, qua ba lượt nhẵn nại, sau cùng thật sự bốc được Thất Sách, thắng hết số trứng gà của bạn cùng bàn đánh bài. Còn về mẫu thân Hồng Trung cũng vậy, thiếu lá Hồng Trung là bài sẽ đại tứ hỉ, kết quả bốc trúng, cô con gái trong bụng liền được đặt tên này. Hai ván bài đó không chỉ diễn ra cùng một ngày, mà cùng một bàn chơi, số mệnh cả hai được cho là tốt đẹp từ trong bụng mẹ, hết sức hòa hợp, người trong thôn đều nhận định cả hai sẽ gắn bó với nhau.

“Vì sao nhất định phải đi, ở lại thôn chăm chỉ nuôi gà, làm ruộng, chăn trâu không được sao?” Hồng Trung tức giận.

“Nếu cả đời có thể nuôi gà chăn trâu yên lành thì ta cũng chấp nhận, nhưng bọn quan binh xấu xa đó ai biết lúc nào sẽ đến thôn khám xét. Nam nhi chí tại tứ phương, thiên hạ anh hùng xuất Thiếu Lâm, đương nhiên phải đến Thiếu Lâm một chuyến!” Thất Sách lộn mấy vòng, mặt cũng đỏ lên.

“Mi đưa ta đi!” Hồng Trung kêu lên.

“Mấy trăm năm nay Thiếu Lâm tự không thu nữ đệ tử, cũng sẽ không phá lệ cho mi đâu, Hồng Trung.” Thất Sách cảm thấy buồn cười.

“Khi nào mi quay về?” Gương mặt Hồng Trung bắt đầu xanh lét.

“Lúc nào qua được Thập bát Đồng nhân trận, Mộc nhân hạng là về, nếu may mắn vào được Đạt Ma viện tu luyện bảy mươi hai tuyệt kĩ sẽ về muộn hơn vài năm. Võ công không phải thứ đi đường tắt, đúng cách thì mười năm có thành tựu, trăm năm sẽ đại thành, mi tưởng đại hiệp muốn là làm được sao?” Thất Sách ngoài miệng nói một đằng, trong lòng nghĩ một nẻo. Có khi gã chính là kì tài tập võ trăm năm khó gặp, ngộ tính siêu phàm cũng nên, chỉ mấy tháng sẽ học sạch võ công của Thiếu Lâm!

Thất Sách không khỏi đắc ý, trong truyền thuyết giang hồ do lão nhân kể có vô số thiên tài như thế, ví dụ vào triều đại trước ở Quảng Đông, Cái vương Tề Thiên Quả vì muốn cứu Trương Thế Kiệt nên cùng với Độc Tỹ hiệp Trương Giáo lãnh đạo Cái Bang tử thủ Thanh Châu, chống chọi với làn mưa tên từ biển bắn vào.

“Thất Sách, con phải nghĩ cho kĩ.” Lão nhân cho tay vào túi áo, móc ra một cuộn yên thảo khô quất.

“Phải, nghĩ, cho, thật, kĩ!” Hồng Trung giận run người.

“Đời người không phải là gỗ bàn tính.” Thất Sách vỗ vỗ đầu Hồng Trung, hai năm trước cô cao hơn gã nửa cái đầu hiện đã thấp hơn nửa nắm tay, “làm đại hiệp đơn giản như vậy thì không còn ý nghĩa gì nữa.”

Hồng Trung không thể phản bác nhưng vẫn nổi giận.

“Lão sư phụ, đợi khi con hạ sơn làm nên đại sự, sư phụ sẽ có chuyện mới để kể, hơn nữa nhân vật chính còn là đại anh hùng do sư phụ dạy dỗ nên.” Thất Sách nhìn vàng tịch dương, tỏ ra hào khí.

“Thất Sách à, giang hồ hiểm ác, con thích dùng thành ngữ loạn xạ như vậy lấy đầu ra còn mạng.” Lão nhân thở dài, con chó ngẩn ra nhìn Thất Sách.

“Muốn làm anh hùng phải tỏ ra như vậy mới được.” Thất Sách toét miệng cười hết sức thoải mái.

Tịch dương cùng lão nhân đều không hưởng ứng, gã vẫn còn là trẻ con.

Một đứa trẻ vô tri ôm mộng giang hồ hiệp nghĩa, lòng đầy những điều tốt đẹp.

oOo

“Thất Sách, đi đường cẩn thận, nhớ đừng lạc đường.” Mẫu thân nắm chặt tay Thất Sách.

“Đã quyết tâm rèn luyện, dù gian khổ cũng phải cắn răng chịu đựng.” Phụ thân cầm cái cuốc lên.

“Thất Sách, đừng dùng thành ngữ loạn xạ.” Lão nhân kể chuyện dằn.

“Chá biết rồi, đó gọi là họa bắt nguồn từ miệng, trẻ con không biết giữ ý.” Thất Sách có phần hưng phấn.

Từ biệt lão nhân rồi, cha mẹ bắt hai con gà mái không đẻ trứng đưa cho Thất Sách, gà liền nằm trên cổ xe trâu vận chuyển ngũ cốc vụn, tính cách đi nhờ xe đến dưới chân Tung Sơn ở Hà Nam.

Lúc đó là năm Chí Chính thứ ba triều Nguyên, thiết kị Mông Cổ chinh chiến tứ phương, không hề gặp địch thủ, diệt Nam Tống đã năm mươi năm. Giữa thời buổi tham quan hoành hành, muốn mang hai con gà đi làm lễ bái sư học võ thật sự không dễ, Thất Sách hiểu rõ tâm ý yêu thương của cha mẹ, cảm kích các đệ đệ, muội muội đảm nhiệm việc đồng áng khiến gã không lo lắng gì, để gã thực hiện mộng tưởng. Nói cho cùng gã thật sự tự tư, nhưng từ cổ đến giờ người thành đại sự không quan tâm đến tiểu tiết, Thất Sách không cần cá nhiều, chỉ cần tập được võ công thượng thừa, chỉ cần trở thành tiểu hiệp là về nhà, khiến cha mẹ nở mày nở mặt.

Tung Sơn thuộc Ngũ Nhạc, do hai dãy núi tổ thành, dãy phía đông được gọi là Thái Thất, dãy phía tây là Thiếu Thất, gồm ba mươi sáu đỉnh núi, đỉnh nào cũng nổi danh. Thiếu Lâm tự tọa lạc dưới Ngũ Nhũ phong phía sau rừng trúc rậm rạp ở Thiếu Thất sơn, vì thế có tên là Thiếu Lâm. Thiếu Lâm tự thành lập vào năm Thái Hòa thứ mười sáu đời Hiếu Văn đế nhà Bắc Ngụy, còn khi võ kỹ của họ nổi danh là vào đời Tùy mạt. Lúc đó mười ba võ tăng Thiếu Lâm nhận lời Tần vương Lý Thế Dân tham gia dẹp loạn Vương Thế Sung, bằng vào tuyệt nghệ siêu phàm bắt sống cháu Vương Thế Sung là Vương Nhi Tái, bức lão hồ ly họ Vương đầu hàng. Luận công ban thưởng sau thắng lợi, Thiếu Lâm được rất nhiều ruộng đất, bạc trắng, lại được ban vinh dự “Lập tăng binh”, “Tửu nhục”. Từ đó võ công Thiếu Lâm dương uy thiên hạ, các lộ anh hùng đều kính ngưỡng.

Đi nhờ liền mấy chuyến xe trâu chở lương thực, sau cùng cũng đến chân Ngũ Nhũ phong, Thất Sách xách hai con gà nhảy xuống, đi chân trần tới nghìn bậc thang dẫn lên Thiếu Lâm. Nghe lão nhân kể chuyện nói rằng đường lên núi gồm một nghìn chín trăm bốn mươi chín bậc, nếu không thể đi liền một mạch đến chùa tức là thể chất quá kém, đừng vào chùa thì hơn, tránh làm ảnh hưởng đến chiêu bài Thiếu Lâm.

Thiếu niên nông thôn như Thất Sách không có gì nhưng tinh lực rất thịnh vượng, nhấc chân chạy thẳng lên, đồng thời quan sát dấu in trên nền đá. Lão nhân nói mỗi ngày hòa thượng Thiếu Lâm đều gánh nước lên chùa mười lần cho đến khi hai vai ổn định, hạ bàn vững chãi, nước trong thùng không sánh giọt nào ra ngoài mới đủ tư cách khiêu chiến Thập bát Động nhân trận để hạ sơn. Vì vậy trên bậc đá có dấu chân của chúng tăng để lại qua nhiều năm tháng.

“Kì quái, sau chỉ có mình mình đi, không thấy tăng nhân nào gánh nước nhỉ?” Thất Sách hồ nghi, nhìn trước nhìn sau, chỉ thấy dãy bậc đá vươn lên cùng rừng tùng xanh biếc ôm gọn hai bên.

Đang lúc Thất Sách hoài nghi phương thức huấn luyện võ tăng của Thiếu Lâm được lão sư phụ nhắc tới là thật hay giả thì thấy trước quán xem bói chữ ở giữa đường có một cột trúc treo tấm bảng rách đề bốn chữ “tự tự chân kim” (lời lời đáng giá như vàng). Lá cờ rũ xuống phất phơ theo gió, gian quán này đơn giản đến mức không có nửa chiếc bàn ghế.

Thất Sách biết chữ nên dừng bước.

Một vị trung niên đại thúc ngồi xổm dưới gốc cây cạnh đó ăn bánh nướng, thấy Thất Sách liền cười ha hả, vẫy tay gọi: “Tiểu huynh đệ, lên Thiếu Lâm học võ công hả?” Đại thúc này dáng vẻ như tú tài thi hỏng nhưng ánh mắt hiển hiện nét thông minh.

“Đúng vậy.” Thất Sách quan sát đại thúc.

“Nhìn tiểu huynh đệ này, mang theo mỗi hai con gà, thật lòng khuyên một câu là tiểu huynh đệ chớ nên đâm đầu học võ công gì đó, để gà lại cúng tế cho ngũ tạng của mình còn hơn.” Đại thúc không đứng dậy, mặt dính đầy hạt vừng rắc trên bánh nướng.

“Đại thúc nói sao? Hai con gà không đủ học phí ư?” Thất Sách hiểu kì. Nghe nói học phí chỉ mang tính tượng trưng, dù sao hòa thượng cũng không ăn thịt gà, gà mang đến chùa sẽ được tặng lại cho nông gia nghèo khổ dưới chân núi.

“Chỉ hai con gà nhỏ nhoi, mấy tên xú hòa thượng đó có bao giờ thèm để ý? Cứ đem trả tiền xem tướng cho đại thúc thì vừa đủ.” Đại thúc cắn một miếng bánh, cười ha hả.

Cùng lúc, từ phía bậc thang vang lên tiếng thở hồng hộc, từ xa xuất hiện một toán hán tử khiêng một chiếc kiệu lớn, màn kiệu vén lên hé lộ hình ảnh một gã mập phe phẩy quạt, gương mặt đỏ lựng méo xệch vì nóng.

Đại thúc vọt đặt nửa cái bánh nướng chưa ăn xong xuống gốc cây, đứng dậy phủi sạch bụi đất trên người.

“Khách đến rồi!” Đại thúc cười hì hì nghênh đón chiếc kiệu.

Thất Sách chưa từng đi đâu xa nhà hơn mười dặm, lần này chỉ dựa vào dũng khí của người nhà quê, một mình lên Tung Sơn Thiếu Lâm tự, nhưng gã biết rằng còn nhiều điều nhỏ nhặt thú vị không thể tìm hiểu được chỉ qua việc nghe lão nhân kể chuyện, vì thế gã xách hai con gà đứng sang một bên hiểu kì quan sát đại thúc bắt chuyện với gã mập.

“Công tử gia, ngài lên Thiếu Lâm học võ công?” Đại thúc cười tươi rói, cúi người chặn kiệu lại.

“Thì sao? Cút ngay cho ta.” Gã mập tỏ vẻ bực mình.

“Công tử gia thể phách tráng kiện, lên Thiếu Lâm học không đầy ba tháng tất sẽ luyện thành bảy mươi hai tuyệt kĩ chân truyền, dương danh giang hồ nên tiểu nhân lớn mật, nhân lúc này hỏi công tử gia có muốn đặt trước biệt hiệu may mắn vang động giang hồ chẳng?” Đại thúc vãi dài.

“Biệt hiệu may mắn, vang động giang hồ?” Gã mập tỏ ra nóng lòng.

“Đúng vậy, nếu công tử gia dựng nên sự nghiệp trên giang hồ nhưng không có danh hiệu như sấm động bên tai cho các giang hồ hào khách truyền tụng, chẳng phải đáng tiếc lắm ư?” Đại thúc cười tươi rói, dáng vẻ đúng với tiêu chuẩn của giang hồ thuật sĩ. Gã mập phe phẩy quạt, ném một nén bạc xuống. Nén bạc lăn tròn dưới chân đại thúc khiến Thất Sách tròn tròn mắt.

“Nói đúng lắm, thưởng cho người một nén bạc, nói danh hiệu đi.” Gã mập cầm đĩa nho lên ăn. Thất Sách chạy một lúc nên cổ họng khô rang, nhìn thấy bồ đào Tây Vực chưa một lần được thưởng thức, bất giác nuốt nước bọt.

“Xin hỏi tên của công tử gia. Tiểu nhân muốn biết tên chữ và sinh thần của công tử gia để đặt một biệt hiệu tao nhã xứng với ngài.” Đại thúc khom lưng nhặt bạc nhét vào ngực, cười híp mắt đứng cạnh lá cờ “chữ chữ xứng với vàng mười.”

“Tai người xứng đáng nghe tên của đại gia hả? Lẽ nào mặt mũi ta không ra gì?” Gã mập nổi giận, ném một chùm bồ đào vào mặt đại thúc đoán chữ.

Đại thúc không nổi giận, nhìn ngắm gương mặt gã mập thật kỹ. Gã mập thông thả ăn bồ đào, nhân cơ hội này, bốn hán tử khiêng kiệu được nghỉ ngơi. “Công tử gia, thân hình trắng kiện của ngài có uy thế hàng long phục hổ, ngồi kiệu bốn người khiêng tạo thành phong thái phú quý, hào khí vung tay càng bất phàm...” Công phu tăng bốc của đại thúc đã luyện đến mức xuất thần nhập hóa, nói tiếp, “vậy gọi là Kim Kiệu Thần Quyền Tiền La Hán, khí thế thật hết sức vang lừng, công tử gia thấy thế nào?”

Gã mập hài lòng gật đầu, ném tiếp một chùm bồ đào xuống đất: “Không ngờ tên thầy bói kiết xác như ngươi lại nghĩ được danh hiệu đáng giá như thế. Đi nào.” Gã mập vỗ tay, bốn hán tử nhắc kiệu lên, tiền hô hậu ủng tiến về Thiếu Lâm tự. Bốn hán tử cước lực rất khá, Thất Sách ngẫm bội phục.

Đại thúc xem bói nhặt bồ đào dưới đất, cười hì hì ngắt mấy quả đưa cho Thất Sách: “Ăn đi, tiểu huynh đệ có vẻ khát nhỉ.” Thất Sách không khách khí, gần như nuốt chửng, thậm chí bồ đào đúng là ngon quá, tương lai trở thành đại hiệp vân du tứ hải, phải đến đất trồng bồ đào là Tây Vực một phen.

Gã ăn bồ đào xong định đi luôn, đại thúc nằm dưới gốc cây hóng mát, xem ra chuẩn bị ngủ một giấc. “Đại thúc, để râu rậm thêm chút nữa trông sẽ cao thâm hơn, rồi che cái quạt này lên mặt, lòng quạt sẽ che mờ gương mặt.” Thất Sách nhìn đại thúc một lúc, rồi quay người bước tiếp.

“Nói đúng lắm.” Đại thúc nhìn con gà trong tay Thất Sách, tỏ vẻ hảo tâm, “tiểu huynh đệ kiến nghị miễn phí, đại thúc không ngại tặng cho tiểu huynh đệ một danh hiệu, nên gọi là...”

“Không cần, danh hiệu vừa này đại thúc đưa ra rất khó nghe, cháu không thích.” Thất Sách cười ha hả.

“Không thu ngân lượng cũng không nghe sao?” Đại thúc vặn người, chụp nón rộng vành lên che đầu.

“Đa tạ, không cần đâu. Đại hiệp chân chính không cần danh hiệu vớ vẩn làm gì.” Thất Sách tỏ vẻ nghiêm túc, nhắc hai con gà lên, tiếp tục tiến bước.

Đại thúc ngẩn người, nhìn qua vành nón thân ảnh thiếu niên đi mỗi lúc một xa, bất giác thở dài, định nói ra tình cảnh sa sút của Thiếu Lâm để ngăn gã không lãng phí hai con gà, đồng thời muốn xem thiếu niên chất phác này có giữ được mình trong sạch giữa thời loạn lạc hay lại bị loạn thế nuốt chửng.

“Tiểu tử, quên không hỏi tên cậu?” Đại thúc đứng dưới gốc cây gọi to.

“Cháu họ Nhũ, Nhũ trong nhũ đầu (núm vú), tên Thất Sách, Thất Sách trong bài mạt chược. Còn đại thúc tên gì?” Thất Sách không ngoái đầu lại, lai con gà rung lắc dữ dội theo tay gã.

“Lưu! Lưu Cơ!” Đại thúc ve cầm, thậm chí cân nhắc đề nghị để râu của Thất Sách.

Đại thúc nhìn theo bóng Thất Sách, bấm ngón tay tính toán, từ bỏ quan chức rồi khỏi quê hương Thanh Điền đi vân du đã ba năm bảy tháng, đến giờ mới nghe được những lời không dự liệu được. Dù thế nào ông ta cũng không tính được khi hai người gặp lại nhau nhiều năm sau, cùng đứng trong thời đại lịch sử loạn lạc.

3. Chương 1 Phần 2.

Thiếu Lâm Tự Đệ Bát Đồng Nhân

Tác giả: Cửu Bả Đao

Chương 1 Phần 2.

Người dịch: Công Tử Bạc Liêu

Nguồn: Vip.vandan

“Con trai của đại hiệp Trương Huyền. Học sinh mới đến rồi. Còn không mau đưa y phục cùng giày sạch đến.”

Kiều dừng trước cửa Thiếu Lâm tự, bốn kiệu phu thở hồng học gục xuống, một người bị chuột tút dọc đường, may nhờ Thất Sách tốt bụng giúp đỡ mới lên được đến chùa.

Trong lòng Thất Sách hưng phấn dị thường, Thiếu Lâm tự - mảnh đất anh hùng – đang ở ngay trước mặt, chỉ cần lộn năm vòng là vào đến chùa. Gã lau sạch mồ hôi mặt chắt đầy kiêu ngạo.

Bất quá, gã cảm thấy kinh ngạc vì cửa chùa không hề bằng gỗ hoen rêu như lời lão nhân kể chuyện mà là cửa đồng mạ vàng lấp lánh, hai con thiềm thừ mạ vàng ngậm đồng tiền đứng trước cửa chứ không phải sư tử đá không giận mà oai như trong tưởng tượng. Thất Sách cảm giác có gì đó không ổn nhưng không hiểu nguyên nhân vì sao.

Gã mập thông thả xuống kiệu, mấy tăng nhân cười tươi rói xếp hai hàng, một tiểu hòa thượng ôm y phục võ tăng sạch sẽ vội vàng chạy ra, cung cung kính kính đưa cho gã mập.

“Y phục này quá đơn giản, đâu xứng với Kim Kiệu Thần Quyền Tiền La Hán mõ?” Gã mập nhú mày, ném y phục vãi thô vào tiểu hòa thượng. Tiểu hòa thượng bình thần gấp y phục gọn gàng, lui sang một bên.

Gã mập cười lạnh, lấy một phong thư trong áo đưa cho một tăng nhân.

Tăng nhân thấy chữ ký trên thư, lập tức kinh ngạc, chạy ngay vào trong chùa.

Thất Sách ngẩn ngơ xách hai con gà mái đứng cạnh đó, không hiểu phải lên tiếng thế nào, chợt một vị lão tăng mặt mũi hồng hào cầm lá thư và y phục quý phái từ trong nội viện bước nhanh đến trước mặt gã mập.

“Hóa ra là quý khách do Nhữ Dương vương đích thân tiến cử, thất kính thất kính, lão nạp là trụ trì hiện thời của Thiếu Lâm, pháp hiệu Bất Sân, cứ gọi lão nạp là phương tượng cũng được, hy vọng quý khách sẽ có một khoảng thời gian vui vẻ thể nghiệm võ học tại tiểu tự.” Phương tượng cười hiền hậu, đưa bộ y phục hoa lệ tới.

Gã mập vuốt bộ y phục, cảm giác đúng chất liệu tơ lụa thường mặc, mới hài lòng gật đầu, vỗ vỗ tay. Bốn kiệu phu nhắc kiệu theo lối cũ xuống núi.

“Quý khách, mời vào trong.” Phương tượng mỉm cười đưa tay nhường đường. Thất Sách thầm khen, thái độ của đại sư Thiếu Lâm khiêm cung như vậy, quả nhiên võ thuật có hai công dụng, tu thân lại tu tâm.

Gã mập được chúng tăng vây quanh vào trong chùa, hai tăng nhân cao lớn định đóng cửa, Thất Sách mới nhận ra mình bị coi là một phu kiệu của gã mập, gã vội lên tiếng gọi, “Bất Sân phương tượng! Tiểu tử cũng là học sinh mới của Thiếu Lâm tự.” Gã ném hai con gà mái xuống, đưa tay chặn tăng nhân đang đóng cửa. Tăng nhân hơi biến sắc, Thất Sách chợt cảm thấy cổ tay đau buốt, hóa ra tăng nhân lật tay nắm lấy trái tay gã, vận mạnh khiến gã trật cổ tay. Thất Sách đau chảy nước mắt, lảo nhảo khỏi cửa chùa.

“Tiểu quý, nhìn người nghèo mặt thế này là biết không tiền lại không có thư tiến cử, thế mà dám gọi thẳng tên phương tượng.” Một tăng nhân canh cửa lãnh đạm nói. “Đắc tội với phương tượng còn dám lảo nhảo ra đây hả, đợi chút nữa mang người vào là bia sống cho mọi người luyện võ. Còn không cút mau.” Một tăng nhân canh cửa khác buông lời ác độc.

Thất Sách nén đau, nhìn phương tượng từ từ quay đi, quỳ xuống nói: “Phương tượng, đệ tử Thất Sách muốn vào Thiếu Lâm tự luyện công tập võ, khẩn cầu phương tượng chấp thuận.” Thất Sách quỳ lạy, tay trái đau đớn khiến toàn thân run lên, mồ hôi không ngừng tuôn chảy.

“Chỉ bằng hai con gà?” Giọng phương tượng lạnh tanh, lão tăng hiền từ ban nãy như thể chỉ là ảo giác, hiện tại chỉ còn một lão nhân trọc đầu mục quang sắc bén đang đánh giá Thất Sách.

“Vâng,” Thất Sách cực kỳ bất an.

“Vào Thiếu Lâm làm gì?” Phương tượng vuốt chòm râu muối tiêu.

Chúng tăng dừng chân, gã mập cũng chống nạnh, tỏ vẻ bức mình.

“Tập lấy một thân võ nghệ, ra giang hồ hành hiệp trượng nghĩa, vì nước vì dân.” Thất Sách cúi sát trán xuống nền đá, lớn tiếng nói ra mộng tưởng.

Chúng tăng đột nhiên cười vang, cả phương tượng cũng gập người cười rũ rượi.

Thất Sách ngơ ngẩn ngẩn lên, mũi và trán dính đầy đất, không hiểu mình nói gì buồn cười mà tất cả đều ôm bụng lăn lộn.

“Hiện tại Đại Nguyên chúng ta quốc thái dân an, cần gì cái hiệp nghĩa rầm rộ của ngươi. Tự nhiên sinh sự, không sợ làm nhục danh hiệu vang khắp thiên hạ của Thiếu Lâm hả!” Một võ tăng cao lớn, mắt sắc như chim ưng lớn tiếng mắng, gã mập gặt đầu liên hồi.

Thất Sách sững người, võ tăng vừa nói cái gì nhỉ? Người Mông Cổ chiếm Trung Nguyên rồi liền áp đặt chế độ thống trị khiến bách tính oán hận. Chế độ phân chia giai cấp giữa người Mông Cổ, người Sắc Mục, người Hán, người Nam, rồi lấy ruộng nuôi gia súc, không tu sửa mương máng, động một chút là diệt cả gia tộc, ép dân đinh vào quân đội, trưng dụng đủ thứ, ngay cả Nhũ gia thôn cũng bị cưỡng bách cung cấp năm trăm con bò, dê cho quân binh. Lão Vương ở cạnh nhà gã vì không đóng được sưu thuế nặng nề, bị quan binh trói vào miệng giếng đánh như tử. Lối hành xử đó còn lâu mới là quốc thái dân an.

“Dù thế nào cũng muốn vào chùa?” Phương trượng móc tai, tựa hồ cười phát mệt.

“Bất kể thế nào.” Thất Sách kiên định đáp. Cổ tay vừa bị vặn, lại thêm trận cười nhạo vừa rồi, cả những lời đơm chất chính trị ấy nữa, nhất định là thử thách, thử xem quyết tâm cầu võ của gã có kiên định không, muốn lừa ta hả, còn sớm lắm. Thất Sách thầm nghĩ.

“Dù phải làm bia sống cho mọi người luyện quyền cũng vào?” Phương trượng búng ráy tai vừa móc ra, Thất Sách cảm giác mặt nhói lên.

“Không hề ân hận.” Thất Sách thầm hưng phấn, võ công phương trượng vừa thi triển búng ráy tai nhất định là Niêm Hoa chỉ trong bảy mươi hai tuyệt kỹ, cảnh giới còn cao hơn Nhất Chỉ thiền. Phương trượng nhất định miệng cay nghiệt lòng nhân từ, chỉ định nhắc nhở gã mà thôi.

Phương trượng liếc nhìn tiểu hòa thượng vừa cầm y phục ra. Tiểu hòa thượng ngang tuổi Thất Sách, gương mặt tuấn tú nhưng cúi đầu thấp cực độ, tựa hồ không muốn ai phát giác ra sự tồn tại của mình.

“Con trai bảo bối của đại hiệp Trương Huyền, còn không mau dẫn đồng bạn cùng hai con gà mái vào, thuận tiện giới thiệu xem y phải làm gì, đừng dọa người ta chạy mất.” Phương trượng quay đi.

Thất Sách vừa kinh ngạc vừa mừng vui.

Chúng tăng đi rồi, tiểu hòa thượng lạnh lùng kéo Thất Sách dậy, nối xương tay cho gã, xách hai con gà bước đi.

“Chào sư huynh, đệ tên Thất Sách, Thất Sách trong bài mật chược. Ban nãy nghe mọi người gọi huynh là con trai bảo bối của đại hiệp Trương Huyền, không hiểu sư huynh xưng hô thế nào?” Thất Sách kinh ngạc trước thủ pháp nối xương của tiểu hòa thượng, liền đi theo. Tiểu hòa thượng không đáp, dẫn Thất Sách vòng tránh viện tự Thiếu Lâm.

Thất Sách đứng xa nhìn mấy trăm võ tăng diễn luyện quyền pháp dưới ánh nắng, chiều nào cũng gió rít vù vù, tiếng hò hét vang động, trong lòng gã vô cùng mừng vui.

Hai người xuyên qua con đường ngách u ám, đến kho củi tối tăm treo rìu và dao chặt rỉ sét, mặt đất ngổn ngang gỗ khối cùng đồng cỏ ẩm mốc.

“Thất Sách, sau này đây là chỗ đệ ở, cũng là chỗ ta ở.” Tiểu hòa thượng lúc đó mới thở phào, gương mặt thoáng thay đổi.

“Đệ hiểu, mới đến tất nhiên phải chịu khổ.” Thất Sách đổi sang tấm áo vải thô tiểu hòa thượng mang theo, vén tay áo lên, hoan hỉ vô cùng.

Tiểu hòa thượng nhìn gã, hình như suy tư gì đó.

“Sư huynh, có gì xin cứ nói.” Thất Sách nhận ra tiểu hòa thượng có điều khó nói.

“Nếu đệ muốn trốn, ta sẽ không nói ra, cũng sẽ giúp đệ, Thiếu Lâm có nhiều sơ hở, trốn xuống núi không phải việc khó khăn gì.” Tiểu hòa thượng cời y phục, lộ ra vô số vết máu bầm, toàn thân còn nhiều điểm đỏ sạm nhỏ xíu, cùng những vết gồ do xương sườn hiển nhiên gãy rồi lành, lành rồi gãy.

“Là gì vậy? Có phải khảo nghiệm trải qua lúc luyện võ? Hay thụ thương vì xông vào trận pháp hạ sơn?” Thất Sách kinh ngạc, đẩy lên đầu chỉ cao hơn.

“Bị đánh.” Tiểu hòa thượng mặc lại y phục, thản nhiên đáp, “nếu đệ còn ở lại đây, chỉ e sẽ bị đánh chết.”

“Vì sao sư huynh chịu được còn đệ lại không? Vô lý quá.” Thất Sách không phục, nhưng biết vị tiểu sư huynh có lòng tốt chỉ bảo.

“Nhiều kẻ không may, chưa kịp đào tẩu đã chết rồi, nguyên nhân đưa ra chỉ là bị điểm nhâm huyết, hoặc phải chịu lực đạo quá lớn, đời sống tươi đẹp vì thế mà ô hô ai tai, có đáng không?” Tiểu hòa thượng nằm trên đồng cỏ, nhắm mắt lại.

Thất Sách sờ đầu, vỗ vỗ lưng tiểu hòa thượng. “Có dao cạo không? Giúp đệ xuống tóc.” Gã tựa hồ không bị ảnh hưởng gì.

“Tiểu tử ngươi có vẻ quật cường lắm, hay là vô tri đây? Có phải nghe nhiều lời đồn Thiếu Lâm tự uy phong rõ ràng rồi trở nên ngu xuẩn không?” Tiểu hòa thượng cầm dao cạo, bắt đầu xuống tóc cho Thất Sách.

Thất Sách im lặng, vẫn chìm trong hưng phấn thiên hạ anh hùng xuất Thiếu Lâm.

Tiểu hòa thượng vừa cạo tóc vừa cảm nhận da đầu Thất Sách nóng lên, tai cũng đỏ ửng, rõ ràng đang hưng phấn, dù khuyến thế nào cũng vô dụng.

“Nơi này rồi sẽ khiến đệ đau lòng.” Tiểu hòa thượng thấy bất nhẫn, thật muốn điểm huyệt Thất Sách ngắt đi rồi lên mang khỏi chùa, nhưng loại người ngoan cố này sẽ mò vào trở lại, trừ phi để gã tự thể nghiệm cái tàn khốc của Thiếu Lâm.

“Ở Nhữ gia thôn của đệ có một lão nhân kể chuyện, thường thường dẫn lời Mạnh Tử. Trời trao cho người ta trách nhiệm nặng nề, trước đó phải dốc tâm dốc trí, chịu khổ nhục thể... có thể mới thu được lợi ích... không dám dốc mạng ở Thiếu Lâm tự nhỏ xíu này thì tính gì đến giang hồ, đến thiên hạ nữa.” Thất Sách nhìn từng lọn tóc rơi xuống.

“Dốc hết tính mạng?” Tiểu hòa thượng nhói lòng.

“Bậc đại hiệp khi liều mạng cũng là lúc người đó tỏa sáng hơn hết,” Thất Sách lặp lại lời lão nhân kể chuyện.

“Tiểu tử này hình như không giống với mấy tên ngu xuẩn nhà quê.” Tiểu hòa thượng hít sâu một hơi, điều chỉnh nỗi đau trong lòng. Y nhớ đến phụ thân.

“Sao huynh nói vậy?”

“Tựa hồ còn ngu xuẩn hơn mấy trăm lần.” Tiểu hòa thượng vỗ vỗ cái đầu nhăn nhó của Thất Sách, ném dao cạo xuống đất.

Tiểu hòa thượng cầm dao cạo cạo trên tường đưa cho Thất Sách, gã hiểu ý, học sinh mới như gã, từ học công phu còn phải làm thêm việc vặt. Lẽ nào Thiếu Lâm tự lại nuôi không người ta?

Cầm dao lên, gã ngoan ngoãn cạo cạo, cũng giống công việc gã thường làm ở Nhữ gia thôn.

Tiểu hòa thượng không vì có kẻ mới đến mà giao hết công việc, y ngồi xỏ xuống, nhặt một khối gỗ lên, thản nhiên vung tay chẻ mạnh.

Khối gỗ nứt toác, tiểu hòa thượng chẻ tiếp khối khác, thoáng sau chẻ xong ba khối.

Hóa ra là vậy. Thiên hạ võ công xuất Thiếu Lâm, bởi ở Thiếu Lâm cái gì cũng là công phu. Thất Sách tự nhủ, lập tức ném dao cạo cạo đi, thổi phù phù vào tay, học theo tiểu hòa thượng, dùng tay chẻ củi.

Bốp một tiếng, gã cảm giác tay đau buốt, khối gỗ vẫn trơn trượt.

Tiểu hòa thượng lặng lẽ làm tiếp, chẻ thẳng xuống rồi chặt ngang, lúc dùng chưởng ;úc dùng quyền, thỉnh thoảng dùng khuỷu tay hoặc trán đập mạnh, tuy không phải lần nào cũng thành công nhưng so với Thất Sách chặt chém đến mức hai tay đỏ lừ vẫn thất bại, thì y chính là đại sư đạt đến cảnh giới dùng thân thể chẻ củi.

“Dạy đệ đi.” Thất Sách sau cùng cũng lên tiếng cầu cứu, thậm nhủ nhất định như thế có liên quan đến võ công tâm pháp của Thiếu Lâm, chứ không đơn thuần là dùng nhục thể. Bằng không thì ai cũng thành được cao thủ võ lâm.

“Dụng lực, không sợ đau đớn.” Tiểu hòa thượng buông ra một câu, lau sạch vết máu trên trán.

“Thế thôi ư?” Thất Sách không tin.

“Thế thôi.” Tiểu hòa thượng bình đạm đáp, “như mấy tên vật vãnh chúng ta không có tiền không có thế, chỉ biết dựa vào phương thức của mình mà luyện, không tin cứ dùng dao đi. Dù gì ta cũng không biết mình làm thế đúng hay sai, chỉ biết rằng trước sau cùng phải chẻ xong số củi này, chi bằng luyện lấy chút lực tay.”

Thất Sách tuy vẫn không tin hưng không muốn thua kém tiểu hòa thượng về khí thế, liền nghiêng răng dùng dao chẻ củi, cánh tay tê cứng vì phản lực.

Tiểu hòa thượng đưa tay phải cầm một khối gỗ lên, tay trái chém mạnh, thanh gỗ gãy lìa. Thất Sách học theo, chuyển từ bở thẳng thành chém ngang, nhưng gỗ không gãy mà tay đổ máu.

Tiểu hòa thượng nhìn gã, tên ngốc này khác hẳn những kẻ vào đây từ trước, tựa hồ ngốc đến cực điểm. Tựa hồ, ngốc đến mức giống hệt y.

4. Chương 2 Phần 1.

Thiếu Lâm Tự Độ Bát Đồng Nhân

Tác giả: Cửu Bả Đao

Chương 2 Phần 1.

Người dịch: Công Tử Bạc Liêu

Nguồn: Vip.vandan

Tối đầu tiên ở Thiếu Lâm, Thất Sách hưng phấn đến mức gần như không nhắm mắt nổi, nằm trên đồng cỏ hỏi tiểu hòa thượng đủ thứ chuyện, câu trả lời của tiểu hòa thượng khiến đầu óc gã loạn hết lên.

Cái gì mà Thăng Long phách và Phục Hổ quyền cần ba mươi lạng mỗi môn, học Túy La Hán tốn hai mươi lăm lạng, Huyền Hạc thích cùng Vô Ảnh cước không dưới hai mươi ba lạng, dù học Hầu quyền đơn giản nhất cũng cần một lạng tám tiền. Học gì cũng tốn tiền, vốn không có thứ gọi là miễn phí.

“Sao lại thế, trên đời lấy đâu ra lắm người có tiền như vậy?” Thất Sách không tin.

“Người có tiền, có quan hệ trên đời nhiều lắm, mấy năm nay, những kẻ qua được cửa Thiếu Lâm không phải con cháu quan lại trong triều cũng là con cháu các thương nhân giúp quan lại kiếm tiền, kẻ nào cũng tiền bạc đầy mình, không chỉ biến Thiếu Lâm thành chốn thử nghiệm võ học mà là nơi kết giao quan hệ.” Tiểu hòa thượng tỏ ra mệt mỏi, xoay người mấy lần: “Trên núi thượng gia và quan lại là một nhà, xuống núi họ lại câu kết. Hay cho Thiếu Lâm chính tông, cung hỉ đệ được đứng vào hàng ngũ.”

Thất Sách thậm nhủ, tiểu sư huynh đại khái bị gã làm phiền nên đáp loạn xạ, bằng không cũng đang ngủ mơ nói lảm nhảm. Vì thế gã không quấy nhiễu nữa, thử nhắm mắt lại.

Hôm sau, gà rừng mới cất lên tiếng gáy, Thất Sách tỉnh lại, đặt tay lên ngực, tim vẫn đập liên hồi nhưng tiểu hòa thượng nằm cạnh đêm qua đã không thấy đâu nữa.

Gã cả kinh, lẽ nào sư huynh bỏ mặc gã, một mình đi tu luyện công phu gánh nước rồi? Gian trá quá, quả nhiên không lúc nào được phép sơ ý. Gã vội vội vàng vàng chạy khỏi kho củi, thấy tiểu hòa thượng đang múa quyền trong buổi sớm mai xanh ngắt, lúc đó mới yên lòng, ngồi xổm xuống xem.

Tiểu hòa thượng múa quyền cực chậm, xuất chưởng hoặc tung chân đá đều chặt vật như đang ở trong một thùng nước vô hình. Y nhú mày, hình như không hiểu động tác nào đó.

Cả pho quyền như được diễn luyện trong bùn nhão, nhiều chiêu thức lặp đi lặp lại, diễn ra chậm đến cực độ. Thất Sách nhìn một lúc đâm ra buồn ngủ, ngáp dài.

Vất vả một lúc mới “luyện” quyền xong, tiểu hòa thượng vỗ vỗ vai Thất Sách, cả hai xách thùng không lên. “Giếng ở lưng núi, xa lắm, đệ tự lượng sức để mức nước cho hợp lý.” Tiểu hòa thượng dặn, buộc thùng vào cây còn gỗ, cứ thế nhấc lên.

“Gánh nước không thành vấn đề, nhưng trời sáng rồi sao không thấy các sư huynh luyện võ tập thể nhỉ?” Thất Sách cùng tiểu hòa thượng sánh vai, tuy biết gánh nước cũng là một phần của tu hành nhưng tay chân đều ngứa ngáy, muốn được luyện võ học chân chính.

“Mặt trời chưa đến đỉnh đầu, làm gì có chuyện mấy tên giặc trọc đó tỉnh dậy?” Tiểu hòa thượng bình thản đáp, hai chân bước đi như bay.

“Không phải chứ?” Thất Sách thầm bội phục cước lực của tiểu hòa thượng, chỉ dựa vào hai cánh tay nhấc đôi thùng nước cực lớn lên, chất liệu của đôi thùng dày dặn, không đựng nước cũng nặng lắm rồi, vậy mà y hoàn toàn không cần dùng vai gánh.

“Chúng chỉ múa may một tí vào lúc hoàng hôn, như đệ thấy hôm qua đó, thời gian còn lại chúng đều chơi bởi, kể cả mấy lão hòa thượng Đạt Ma viện, dậy sớm chỉ để ăn sáng rồi lại quay về ngủ, đến trưa trệt mới dậy. Nói cho cùng toàn là phế vật.” Tiểu hòa thượng mức đầy nước vào thùng cho cả hai rồi quay về chùa.

“Đúng rồi sư huynh, vừa nãy huynh múa quyền gì mà sao giống như mẹ đệ thêu hoa thế nhỉ?” Thất Sách không ngại nói thẳng.

“Không phải đêm qua đã nói với đệ rồi sao, ở Thiếu Lâm muốn học gì cũng phải có tiền. Ta không có một xu, chỉ đành vào lúc hoàng hôn mỗi ngày đứng từ xa nhìn mấy tên giặc trọc múa quyền rồi tự múa theo, cộng thêm không có võ công tâm pháp, múa nhanh thế nào được?” Tiểu hòa thượng tiếp tục tiết lộ tình trạng hoang đường diễn ra ở Thiếu Lâm.

Thất Sách kinh ngạc, cước bộ của tiểu hòa thượng không hề dừng lại, ngữ khí cũng không dồn dập, bản thân gã không nói câu nào mà cũng thở hồng hộc.

Tiểu hòa thượng thẳng eo, hai vai vững chãi, thùng nước không hề sánh mất giọt nào. Thất Sách tuy thân thể tráng kiện nhưng vì bám theo tốc độ của tiểu hòa thượng nên bước chân xiên xẹo, thùng nước lắc lư, sánh mất quá nửa, thấm ướt quần gã.

Hai gã đổ nước vào ang nước lớn bằng đá ở nhà bếp, trong đó không thấy bóng ai.

“Lại đến dưới gốc cây viết bậy bạ gì đây mà.” Tiểu hòa thượng lăm lăm, dẫn Thất Sách đến một tiểu viện phía sau nhà bếp. Trong bóng cây mát rượi, một hòa thượng trung niên đang ôm trán nghĩ ngợi rất lung, đầu đầy vết ngón tay dính sơn đỏ lôm, không hề biết đến hai gã đang quan sát. Y cầm con dao nhỏ khắc lên tấm ván gỗ đặt trên đầu gối, mảnh gỗ vụn vương vãi khắp nơi.

“Tử An sư huynh, đây là sư đệ mới đến.” Tiểu hòa thượng lên tiếng.

Hòa thượng trung niên nghe có người gọi liền ném tấm gỗ trên đùi vào ngực áo, đứng dậy nắm tay Thất Sách: “Quân Bảo, vị này hả?” Hình như lưng y hơi gù.

Thất Sách lúc đó mới biết vị tiểu hòa thượng chăm chỉ tự học không phải tên là Quân Bảo, chứ không phải nhi tử bảo bối của đại hiệp Trương Huyền.

“Đệ ấy tên Thất Sách. Sau này sẽ cùng đệ gánh nước, huynh cứ việc sai bảo.” Quân Bảo nói.

“Thất Sách tiểu sư phụ, thất kính, thất kính, tôi tên Tử An, phụ trách việc nấu nướng mấy năm, đồ ăn tôi nấu còn nhiều khiếm khuyết, nếu ăn không hợp cũng mong tiểu sư phụ đừng cho tôi biết, bằng không tôi lại áy náy.” Tử An mỉm cười, quả thật là nhân vật kì quái không phân biệt rõ giữa “lời nói ra miệng” và “ý nghĩ tự nhủ”.

Tử An nhìn sắc trời, tựa hồ còn sớm lắm, bèn lắc đầu đến dưới gốc cây, tiếp tục khắc tấm gỗ.

Quân Bảo cùng Thất Sách lui bước, tiếp tục gánh nước từ lưng núi về nhà bếp.

“Tử An sư huynh khắc gì nhỉ? Lặng lẽ ghi lại võ công ư? Hồng rồi, đệ tuy biết chữ nhưng nếu Thiếu Lâm tự bắt thi viết, e rằng đệ tiêu đời.” Thất Sách phiền não.

Võ công? Thứ không phổ biến nhất trong Thiếu Lâm tự chính là võ công, câu hỏi của Thất Sách khiến Quân Bảo suýt nữa bật cười. “Sư huynh đang khắc tiểu thuyết, tuy vì thế mà biếng nhác công việc nhưng không ai để ý. Tử An sư huynh suốt ngày khắc tẩm gỗ rồi nhìn phù vân, hiếm khi nói chuyện mới ai.” Quân Bảo đáp.

“Tiểu thuyết? Có phải là truyện không? Đệ thích nghe truyện lắm, sau này khi không làm đại hiệp nữa, đệ sẽ về Nhữ gia thôn làm người kể truyện. Hôm khác phải đến tìm Tử An huynh trò chuyện mới được.” Mắt Thất Sách sáng lên khiến Quân Bảo thoáng thấy kinh ngạc.

“Đúng rồi Quân Bảo sư huynh, đệ chưa đủ bồi phận có pháp hiệu, đệ thấy các vị sư phụ bận ngủ đó không buồn để ý đến đệ đâu, chi bằng sư huynh giúp đệ đi.” Thất Sách nói.

“Pháp hiệu gì hử? Nếu đệ muốn được liệt vào phổ hệ Thiếu Lâm, ít nhất cũng tốn một trăm lạng, đệ cho ta nhé?” Quân Bảo bật cười, y không nhận ra hôm nay bản thân hình như đặc biệt vui vẻ, bởi bình thường y vốn bị bắt nạt, lạnh nhạt, nay có thêm một cao thủ cũng giống tính mình. Vị cao thủ này không chỉ nói nhiều mà hết sức tự tôn, tuy nước trong thùng không ngừng sánh ra, vẫn tìm cách theo kịp cước bộ của y. Quân Bảo học công phu gánh nước này ở Thiếu Lâm đã sáu năm, công phu hạ bàn cực kỳ vững chãi.

Hai gã cứ thế cầm đầu gánh nước, vốn chỉ cần gánh nửa thời thần là xong nhưng Quân Bảo hết sức hiếu kỳ xem khí nào khí thế không chịu thua kém của Thất Sách sẽ tất, vì thế buổi trưa hai gã về nhà bếp ăn cơm xong lại tiếp tục gánh nước, lượng nước gánh được vượt xa mức hàng ngày của Quân Bảo. Y bụng bảo dạ, người nhà quê vô tri thật đáng sợ.

Y lén liếc nhìn bắp chân Thất Sách run lên, bờ vai dần oằn xuống, biết tiểu tử này không thể sánh với mình, nếu y không dừng lại tất gã sẽ bị chuột rút, gân vai co lại, đau đớn tột độ. Y vốn không muốn vậy, nên lặng lẽ chấm dứt đánh nước, cầm bộ y phục hôi rình, dẫn Thất Sách ra khe suối xa giặt giũ.

Hai gã đến bên con suối nhỏ, có năm, sáu tiểu hòa thượng đang giặt y phục.

Thất Sách tự nhủ, Thiếu Lâm tự vận động nhiều, các sư huynh nhất định đổ nhiều mồ hôi, ướt rồi khô, khô rồi lại ướt, gã là người mới đến, tất nhiên phải giúp họ giặt.

“Con trai đại hiệp Trương Huyền đến giặt y phục.” Một hòa thượng trẻ tuổi nằm trên tảng đá ven suối sừng sững, chân thả trong nước, ngũ khí tỏa ra cực kỳ khinh miệt. Tất cả cùng cười rộ, Quân Bảo không đáp, ngồi xổm xuống giặt y phục ra.

Thất Sách không biết Trương Huyền là nhân vật thế nào, nhưng nghe rõ ý trào phúng của mọi người, gã và Quân Bảo cùng ở trong kho củi, lại gánh nước nửa ngày cùng nhau, trong lòng không khỏi bất bình cho tiểu sư huynh.

“Y phục dành cho khách quý này cứ ném xuống nước khê vò là xong, những y phục khác phải đem luyện thủ kinh, xem có thể trực tiếp vắt khô hay không.” Quân Bảo dặn, chợt nhận ra Thất Sách hình như không nghe.

Thất Sách nhìn một tăng nhân đứng bên bờ suối, nháy mắt cười cợt học theo dáng vẻ múa quyền cực chậm của Quân Bảo khiến chúng nhân ôm bụng cười rữ. Xem ra Quân Bảo là đệ tử bị khinh thường nhất ở Thiếu Lâm.

Thất Sách trừng mắt nhìn chúng tăng, người ta bảo tu võ phải tu đức trước nhưng toán tăng nhân này không mấy may thấy chữ đức đâu cả. “Huynh ấy tên Quân Bảo, không phải con trai đại hiệp Trương Huyền gì hết.” Gã lên tiếng, Quân Bảo vội đưa y phục bẩn cho gã, hàm ý gã không nên nói loạn xạ.

Tất thấy tăng nhân tất cười, nhìn sang hòa thượng trẻ tuổi nằm phơi nắng bên suối.

Hòa thượng uể oải ngồi dậy, nhìn Thất Sách đang giặt áo.

Thất Sách bị chiếu tướng, tuy không thoải mái nhưng gã không tránh.

“Ta nghe người khác nói rằng tối qua có một thằng ngốc kiết xác gia nhập Thiếu Lâm, cùng hội cùng thuyền với con trai đại hiệp Trương Huyền, tên là Thất Sách hả? Thất Sách? Tên thật vớ vẩn.” Ánh mắt hòa thượng trẻ tuổi sắc như lưỡi câu, môi trề ra chế nhạo.

“Nói năng cho tử tế một chút, đều là sư huynh đệ, hơn nhau ở chỗ vào chùa trước hay sau, có gì đáng cười?” Thất Sách tức giận trừng mắt nhìn tiểu hòa thượng, bầu không khí căng thẳng hẳn.

“Thế nào? Đắc tội với phương trượng chưa đủ, định đắc tội với cả Hàn Lâm Nhi ta ư?” Hòa thượng nói ra tên mình, đứng dậy hoạt động gân cốt, xem ra trận giao chiến bên bờ suối khó lòng tránh được. Hàn Lâm Nhi là đầu lĩnh của các tăng nhân làm việc vặt, tuy không nhờ ném tiền ra để vào chùa nhưng nhờ khí chất thống soái trời sinh nên nhanh chóng trở thành lão đại của phòng giặt giũ. Cũng bởi Hàn Lâm Nhi hứng chịu đủ cơn giận của con cháu quý tộc giàu có, giờ gặp được đối tượng có thể bắt nạt như Quân Bảo, tất nhiên hẳn phải tỏ ư phong đôi chút.

Hàn Lâm Nhi giẫm xuống tảng đá nhảy bật lên mấy cái, đến trước mặt Thất Sách, xoa cái đầu nhẵn thín của gã: “Người còn chưa học võ công? Tốt lắm, ta chỉ dùng một tay một chân và nửa pho Kim Cương La Hán quyền được không? Cho người sử dụng Biển Đầm quyền, Canh Ngưu chưởng sấm động bên tai của người nhà quê, xem có chạm được nửa chéo áo của ta chăng.” Hàn Lâm Nhi vuốt trán Thất Sách, thỉnh thoảng gõ gõ, hoàn toàn không coi gã ra gì.

Thất Sách cảm giác trong lòng nóng bừng nhưng biết rằng mình không phải đối thủ của Hàn Lâm Nhi. Đấu mà biết thua chắc quả thật vô vị, lại sợ bị đuổi khỏi chùa, tai gã nóng lên.

“Giặt y phục đi, không đáp là xong.” Quân Bảo hạ giọng khuyên. Thất Sách vắt y phục thật mạnh, trút hết cơn giận vào đó.

“Không dám trả đòn là lựa chọn chính xác, vốn bọn ta đợi người, đừng theo chân con trai bảo bối của đại hiệp Trương Huyền, không có tiền đồ gì đâu.” Hàn Lâm Nhi ngồi xổm xuống, cười hì hì nhìn Thất Sách, “đá gãy mũi hẳn chắc sẽ khiến tên nhà quê người nổi giận, thế nào”

Thất Sách nhìn hần vớ về không dám tin, vì sao mới bước chân khỏi Nhữ gia thôn lại gặp ngay kẻ du côn thế này nhỉ?

“Bắt nạt người ta có gì hay ho?” Thất Sách hỏi, gã thật sự không hiểu.

“Hỏi hay lắm.” Hàn Lâm Nhi tiu mỉm cười nhưng trong lòng bực bội, tên nhà quê này nói năng quả thật kì quái tốt độ, nhất thời hẳn không biết trả lời thế nào.

Quân Bảo nhìn Thất Sách. Kỳ thật y không ngại việc bị đá mấy cái, y đã quen rồi.

Hàn Lâm Nhi cười lạnh đứng dậy: “Vậy thì không đánh...”

“Không đánh.” Thất Sách không cần nghĩ ngợi nhiều.

“Không chạy được đâu, đến lúc hoàng hôn luyện quyền, người sẽ nếm mùi.” Hàn Lâm Nhi búng lên trán Thất Sách.

Rồi cũng đến lúc Thất Sách hưng phấn nhất: tập võ tập thể khi hoàng hôn buông xuống.

Võ công Thiếu Lâm lưu truyền rộng rãi, tám chín phần võ quán trong dân gian đều lấy chiêu bào Thiếu Lâm chính tông, dù ai không luyện cũng nghe được đôi điều về võ công Thiếu Lâm.

Lão nhân kể chuyện cũng nói rằng, công phu Thiếu Lâm thiên về nhanh nhẹn, mạnh mẽ, lúc thực hiện động tác cả bộ pháp, thân thể, tay chân đều được vận dụng, lấy chữ nhanh làm sở trường, lấy cương mãnh làm tâm phá căn bản, võ thuật chú trọng “nội luyện hơi thở, ngoại luyện gân cốt, da dẻ.” Võ công của Thiếu Lâm thậm chí đao thương bất nhập, dương cương uy vũ, người luyện thành có thể tay chẻ đá tảng, đầu đập vỡ bia đá, công phu Kim Chung tráo là ví dụ.

Quân Bảo không tham gia luyện võ tập thể, trừ vì một nguyên nhân bị thương khác, còn vì khi Thất Sách nhập môn dù thế nào vẫn có hai con gà, y vào chùa chỉ với hai bàn tay trắng.

Y chỉ biết đứng ở đầu hồi kho củi, nhìn chúng nhân tập võ từ xa, theo đó mô phỏng.

Hơn năm trăm người rình rình rang rang dần hàng trước đại diện, đứng trước hay sau tùy theo độ hoa lệ của y phục, những tầng nhân lao dịch như Thất Sách đứng cuối cùng.

Thất Sách tỏ ra hơi nóng lòng, nhấc mũi chân lên, sợ đứng im sẽ không nhìn rõ động tác thị phạm ở trên đại diện.

“Hôm nay học cái gì? Không hiểu chúng ta đủ tiền không?” Hai tầng nhân đứng cạnh gã thì thầm.

“Tháng trước chúng ta học Vô Ảnh cước, hiện tại chỉ còn hơn hai chục lạng bạc, nếu giá môn tới đây quá đắt, chúng ta chỉ còn nước chọn những môn hạ giá mà thôi.” Một tầng nhân thở dài.

Thất Sách chợt xòe tay, lòng tay đầm mồ hôi. Gã không có nửa xu trong người.

Một hòa thượng núc ních lên đài, tất tả nhiệt liệt vỗ tay.

“Chào các vị! Chương trình học hôm nay thật vinh dự mời được Thiếu Lâm đệ nhất võ tăng, đại sư huynh của đệ tử đến chỉ giáo. Đại sư huynh đã tốt nghiệp khóa bốn mươi bảy của Đạt Ma viện, hiện giờ đảm nhiệm vị trí thủ tịch Đạt Ma viện, đại sư huynh không chỉ tinh thông năm môn tuyệt kỹ còn tự sáng tạo ra Bàn Cổ Khai Thiên quyền bất phạm, tháng trước được Đạt Ma viện chứng nhận, được liệt vào một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm, thành tựu phi phàm!” Người chủ trì nắm chặt tay kích động vô cùng. Phương trưởng cười híp mắt đứng cạnh đó, dưới đài vang lên tiếng vỗ tay.

Đại sư huynh bước lên đài, nhìn chúng tăng bên dưới với vẻ kẻ cả. Thất Sách nhận ra là vị võ tăng tối qua quát mắng gã rằng đừng mơ bước chân vào chùa.

“Môn hôm nay định dạy các vị, chỉ e các vị không học được, là Bàn Cổ Khai Thiên quyền do bản nhân tự sáng tạo.” Đại sư huynh tự phụ chấp tay ra sau lưng, “không phải bản nhân tự khoe, bề ngoài pho quyền này chỉ có sáu sáu ba mươi sáu chiêu nhưng kỳ thật ẩn chứa một trăm linh tám biến hóa xuất kỳ bất ý, vốn định thu một trăm linh tám lạng bạc nhưng sợ các vị thiếu tiền lại hiểu học, hôm nay đại giảm giá, nếu học cùng với Thiên Cầu Thực Nguyệt cước cũng do bản nhân sáng tạo, chỉ cần bảy mươi hai lạng mà thôi.”

“Không giữ lại chiêu nào, quyền nào cũng là thật lòng. Một lần lễ bái là được dạy tận tình. Bằng không sẽ trả lại hết học phí.” Người chủ trì hô to bổ sung, kích động đến mức nước mắt trào ra.

“Học xong lại được nhận chứng thư thất thập nhị tuyệt kỹ, có cả tên do chính đại sư huynh viết.” Phương trưởng từ ái vuốt râu, cười đến độ mắt nheo lại như sợi chỉ.

Tiếng cổ động dưới đài vang lên, những đệ tử có tiền chụm đầu, thi nhau gật đầu khen ngợi.

Gã mập hôm qua mới đến lớn tiếng: “Giảm giá cái gì? Giang hồ huynh đệ kính trọng gọi mỗ là Kim Kiệu Thần Quyền Tiền La Hán, lẽ nào là hư danh? Quyền cước hạ giá mỗ không có hứng học. Một trăm linh tám lạng. Một lạng cũng không cần giảm.”

“Nói đúng lắm, người trên giang hồ đều gọi mỗ là Quyền Kim Cước Ngân Vương Tam Ca, học quyền đương nhiên cũng phải tương xứng.”

“Quyền cước trước kia đúng là nhằm chán, mỗ mới không thèm học, Thiếu Lâm thất thập nhị tuyệt kỹ mới nhất thì phải học trước khi được lưu hành mới hay ho, hơn trăm lạng có là gì đâu.”

Những đệ tử có tiền gật đầu khen phải, chỉ khổ mấy tầng nhân lao dịch đứng cuối hàng.

Thành thử nhưng công tử có tiền ở lại học Bàn Cổ Khai Thiên quyền, được đại sư huynh đích thân dạy dỗ, những người còn lại bị người chủ trì đưa đến dưới gốc cổ thụ ở góc sân.

Thất Sách nhìn những người luyện quyền ngoài xa với vẻ ngưỡng mộ. Hàn Lâm Nhi đứng phía trước cười lạnh nhìn gã.

“Mấy tên kiết xác các ngươi nên tự biết thân biết phận. Học võ công là phải trả học phí, huống hồ học võ công của Thiếu Lâm tự cao vời? Được rồi, được rồi, các ngươi đủ tiền học gì nào?” Người chủ trì ngáp dài.

“Bọn tiểu đệ gom lại được hai mươi lạng, hy vọng sư huynh lấy giá đoàn thể giúp cho.” Hàn Lâm Nhi cung kính kính bước lên, đưa hai mươi lạng tới.

Thất Sách ngăn người. Hai mươi lạng? Gom góp? Bản thân gã nửa cắc không có, tự nhân không thuộc đoàn thể tăng nhân lao dịch, hà huống còn mấy chuyện không vui, càng không muốn bị Hàn Lâm Nhi liệt vào “đoàn thể”.

“Lần tới nhớ góp nhiều một chút, hai chục lạng mà những ba mươi người học – vậy dạy các người Hầu quyền trong Thập bát đồng nhân, ít nhất cũng sử dụng được lúc phá trận hạ sơn, đừng nói là bọn ta không chiếu cố các người.” Người chủ trì vỗ tay, gọi một hòa thượng lớn tuổi mập mạp tới.

Giới thiệu lai lịch hòa thượng mập xong, người chủ trì cầm mười lạng bạc đi mất.

Hòa thượng mập là Viên Cương sư huynh trấn thủ cửa ải Hầu quyền trong Đồng nhân trận nhiều năm, tinh thông Hầu quyền, ngoài ra không thông thạo môn nào. Hàng ngày Viên Cương dựa vào dạy Hầu quyền để nhận hối lộ, mong đến ngày xuống núi mua ruộng cưới vợ.

5. Chương 2 Phần 2.

Thiếu Lâm Tự Độ Bát Đồng Nhân

Tác giả: Cửu Bả Đao

Chương 2 Phần 2.

Người dịch: Công Tử Bạc Liêu

Nguồn: Vip.vandan

“Hầu quyền tuy đơn giản nhưng luyện không hề dễ, sau lần lễ bái hôm nay hàng ngày đều phải học. Nhớ cho kỹ khẩu quyết này: Phải nhanh chân hơn địch, gặp đối thủ phải nhanh chóng leo lên, linh động được ưu tiên hơn mạnh mẽ, nơi nào cũng là ngọn cây.” Hòa thượng mập thông thả giảng giải, động tác thị phạm như con khỉ mập si ngốc, không hề linh động tí nào. Thất Sách không muốn lợi dụng người khác, vuốt vuốt mũi rồi quay người bước đi.

“Thất Sách đánh mặt chước đi. Đứng lại.” Là giọng Hàn Lâm Nhi. Thất Sách ngoái lại, Hàn Lâm Nhi đắc ý dương dương nhìn gã, tỏ ý gã nên vào hàng ngũ.

“Muốn trốn ư? Đừng vội.” Hàn Lâm Nhi cười nửa miệng.

Định mượn cơ hội để quang minh chính đại đánh ta một trận? Thất Sách tự nhủ, nhưng sợ bị đánh đã không học võ công, gã nghiêng răng bước vào trong hàng, đứng cạnh cả toán nhìn Viên Cương thị phạm.

Viên Cương tuy ơ hờ nhưng chúng nhân không dễ dàng mới gom tiền được lại cực kỳ dụng tâm. Chiêu thức kị nhất là đi vào lối mòn, mỗi người lúc luyện tập đều hỏi rõ ràng khẩu quyết tâm pháp, rồi lại nghĩ cách xuất chiêu đối địch hợp lý.

Thất Sách bình thường thích đánh nhau, nhớ bảy mươi hai lộ Hầu quyền rất nhanh chóng, rồi nghiền ngẫm khẩu quyết. Mười bốn chữ “Phải nhanh chân hơn địch thủ, gặp đối thủ phải nhanh chóng leo lên” là tinh yếu của Hầu quyền, biểu hiện đây là pho quyền thiên về linh xảo, chú trọng chữ “nhanh”. Gặp đối thủ mạnh hơn cần lấy cước lực tránh né, tìm sơ hở, đương nhiên cần nhanh nhẹn, gặp đối thủ yếu hơn thì lập tức công kích, tốc độ càng nhanh hơn.

“Linh động hơn mạnh mẽ” hàm ý Hầu quyền không phải quyền pháp có khí thế sấm sét, nếu cố tình giữ tính hiếu cường sẽ dễ dẫn đến cố chấp rồi thì chiêu nào cũng hồng thủ trắng, mất đi ý nghĩa của linh động.

“Đâu đâu cũng là ngọn cây” biểu hiện phương thức tinh túy của quyền pháp, hàm ý dù đứng dưới đất bằng cũng cần có cảm giác chuyển động trên ngọn cây, nếu ở trong phòng cần tưởng tượng bốn bức tường đều có thể mượn lực, phương hướng công kích địch nhân từ mọi hướng.

Tập võ thiếu khâu quyết tâm pháp phối hợp với chiêu thức, thường sẽ đánh mất cấu trúc cùng mục đích của quyền pháp, khi luyện tập một mình tất phải tưởng tượng ra các kiểu địch nhân để đối phó, nếu chương pháp rối loạn sẽ dễ dàng sa vào sai lầm. Khi quyền pháp có nội công đặc thù, nếu luyện quyền bị coi nhẹ, chỉ họ võ ngoài của mà bỏ qua công pháp, hậu quả nghiêm trọng là tẩu hỏa nhập ma.

Trí nhớ của Thất Sách rất tốt, diễn đi diễn lại động tác, mỗi lúc một nhanh nhưng gã chú ý thấy Quân Bảo ở đầu hồi kho củi đang mô phỏng động tác, tâm niệm liền máy động, cố ý thi triển thật chậm giúp bạn hữu nhìn rõ.

Chúng tăng nhân lao dịch luyện tập theo lối sáo mòn, những ai tư chất kém cỏi không lĩnh ngộ được diệu dụng của khâu quyết, mồ hôi tuôn như tắm lặp lại động tác của Viên Cương.

Tư chất của Hàn Lâm Nhi khá cao, nhanh chóng tiến vào trạng thái, song cước đu đưa như đang đứng trên ngọn cây. Hắn thấy Thất Sách tựa hồ thuộc hết động tác, liền lên tiếng khiêu khích: “Thất Sách, đấu với không khí có tác dụng gì? Thử đánh ta mấy quyền xem nào.” Hắn cười hì hì hạ chiến thư, từng bước áp sát.

Thất Sách ngần ngừ, tất cả đều nhìn sang, cả Viên Cương cùng dừng động tác, đợi xem kịch hay.

“Yên tâm, ta chỉ dùng Hầu quyền đấu với ngươi, không dùng môn khác chiếm ưu thế, thế nào?” Hàn Lâm Nhi đi vòng quanh Thất Sách, tính toán xem nên bắt đầu dạy dỗ từ chỗ nào.

“Vây ta không khách khí nữa.” Thất Sách học theo lối “vái dài trước khi bắt đầu” của lão nhân kể truyện, đột ngột bị Hàn Lâm Nhi đá ngã, mặt lạnh thêm một đòn bồng rắt.

Gã nổi giận dùng dùng, định nhảy bật lên nhưng bị Hàn Lâm Nhi dùng chiêu Hầu Tử Thâu Đào chụp trúng chỗ hiểm, đau đớn gập người xuống.

“Người kém quá. Tiếp đi.” Hàn Lâm Nhi tung cước đá vào hông Thất Sách.

Không ngờ Thất Sách cong tay chụp lấy chân hắn, Hàn Lâm Nhi sửng người. Thất Sách kéo mạnh, tổng ra một đám, Hàn Lâm Nhi mượn kinh lực lách người, một cước nữa đá trúng mặt Thất Sách.

“Đó là Hầu quyền ư?” Thất Sách ngã xuống, máu mũi trào ra ồng ộc.

“Chiêu thức là vật chết, một chút đạo lý này ngươi cũng không biết sao?” Hàn Lâm Nhi cười vang.

Cả hai lại nhanh chóng quần lấy nhau, cùng tung cước vào đối phương.

Hàn Lâm Nhi dù sao cũng ở Thiếu Lâm nhiều năm, đã học khóa cấp tốc về Vô Ảnh cước, Phá Không thoái, Kỳ Lân chưởng, Kim Cương La Hán quyền, Địa Thắng quyền, Mai Hoa chỉ, động tác hoặc ứng biến đều vượt xa Thất Sách, hai ngọn cước phân biệt rõ ràng về độ nhanh chậm, Thất Sách bị đá văng ngược về phía sau.

“Hay!” Hàn Lâm Nhi tự khen cước lực phi phàm, Thất Sách ngã xuống lại bật dậy lao tới.

Trong Thiếu Lâm tự làm gì có việc gì ra tiền? Những tăng nhân lao dịch như Hàn Lâm Nhi đều là bậc dịch của các công tử có tiền, đảm nhiệm hết mọi việc từ giặt quần áo, đến nịnh nọt, có lúc bố trí mấy cái kiệu không đưa họ hạ sơn dạo chơi. Những kẻ quen làm nô tài cũng muốn sai bảo người khác, Thất Sách xuất hiện vừa hay trở thành đối tượng cho chúng bắt nạt, nếu gã nhanh chóng đầu hàng thì còn gì là thú vị, phải liều mạng chống lại mới có lắm trò vui.

“Được lắm.” Hàn Lâm Nhi cười vang, nhắm Thất Sách tung tiếp một cước.

Thất Sách tránh sang bên, vòng ra sau lưng Hàn Lâm Nhi, vờ làm tư thế xuất cước. Hàn Lâm Nhi không tránh mà vô liên tục mười chiêu, Thất Sách rụt chân, hoàn toàn không ngại tiếp.

Cả hai tuy võ công thấp kém nhưng tỉ theo theo yếu quyết của Hầu quyền, chúng tăng đứng xem liên tục gật gù khen ngợi.

“Định tránh ư?” Hàn Lâm Nhi liên tục xuất ra ba mươi chiêu không chạm được vào Thất Sách, đâm ra bực mình.

“Chả lẽ đứng im chịu đòn?” Thất Sách tuy kém Hàn Lâm Nhi về cước lực nhưng người nhà quê không chỉ vô tri trác tuyệt, khí lực cũng dẻo dai vô cùng. Đá không lại người ta thì tránh né.

Hàn Lâm Nhi cười lạnh, Thất Sách dẫn lui vào chỗ đầy lá khô, hất tung chân đá bay đồng lá vào đối thủ rồi nhảy vọt lên, sử dụng đòn cẳng chân trong Hầu quyền.

Thất Sách không đề phòng, lập tức trúng đòn, ngực đau đớn muốn nứt ra, nhưng vẫn liều mạng giữ chặt chân Hàn Lâm Nhi.

“Cứ để người chụp!” Hàn Lâm Nhi mừng thầm, định quay lại dùng chân kia thể hiện tuyệt kỹ Liên hoàn thoái, đá Thất Sách hôn mê luôn. Nhưng Thất Sách không sử dụng Hầu quyền phản đòn mà tổng mạnh cùi chỏ vào xương ống chân Hàn Lâm Nhi.

Hàn Lâm Nhi thét lên đau đớn, Liên hoàn thoái hụt mục tiêu. Thất Sách chớp cơ hội đánh một chưởng vào mặt đối thủ, Hàn Lâm Nhi xuất thủ sau nhưng đến trước, Mai Hoa chỉ đâm trúng lòng tay Thất Sách khiến gã đau quá thét lên.

Cũng may Mai Hoa chỉ này chỉ là môn võ công học cấp tốc, Hàn Lâm Nhi cũng không phải học sinh ngoan ngoãn chăm chỉ gì, bằng không tay Thất Sách nhất định bị phế.

Hàn Lâm Nhi phẫn nộ, nhân lúc Thất Sách đau thấu tim gan, liên tục xuất chiêu đánh cho Thất Sách quay cuồng, thoáng sau gã gục xuống đất mềm nhũn, hoàn toàn không còn sức trả đòn.

Chúng tăng vô tay hoan hô, Hàn Lâm Nhi xoa chỗ đau ở chân trái bị Thất Sách thúc khuỷu tay trúng, trừng mắt nhìn gã ngã sấp dưới đất. Hắn thầm bội phục đối phương, mới ngày thứ hai đã quay cho hắn nhức óc, coi như có tư chất. Dừng khí của gã đại khái tất cả tăng nhân có mặt cộng lại cũng không so được.

“Đa... tạ người.” Thất Sách thều thào.

Hàn Lâm Nhi ngẩn người, Thất Sách bị hắn đánh thành thế này còn cảm tạ nữa ư? “Có phải người bị đá trúng, đầu óc có vấn đề hả?” Hắn vừa lên tiếng, cả đám cười rộ.

“Nếu sau này ta còn được học quyền, dù có đánh thế nào, ta cũng mặc.” Gương mặt gã đầy vết giày nở nụ cười, mặc cho toàn thân đau đớn, “học công phu thật sự thú vị.”

Hàn Lâm Nhi hừ lên hai tiếng, không biết nói gì.

oOo

“Tối nay có nên hạ sơn chơi bởi một chút không nhỉ? Ta đã dùng bồ câu đưa thư cho Thác Thác Nhi là sẽ hạ sơn, đến tối điều mấy cái kiện đến đưa chúng ta tới Hy Xuân viện, dành cho huynh đệ một cái.”

“Không được, thời cơ Thiếu Tâm thất thập nhị tuyệt kỹ thất truyền đang hiện rõ, mỗi phải chớp lấy, chăm chỉ soạn thảo quyền pháp, xem có được liệt danh vào thất thập nhị tuyệt kỹ mới hay không. Phụ thân mỗi mà biết nhất định cao hứng lắm, nghìn vạn đời sau tên mỗi vẫn được lưu trong lịch sử Thiếu Lâm.”

“Gi mà tham vọng quá vậy! Tiến hành đến đâu rồi? Quyền pháp được đặt tên gì?”

“Còn đang mài giũa, tổng hợp lại. Pho quyền này của mỗi dung hợp Ứng Thủ công với Phách Không chưởng cùng La Hán quyền, tên cũng phải tương xứng, gọi là Sát Long Diệt Phượng quyền, thế nào? Chỉ tên thôi cũng chấn động đất trời rồi nhỉ?”

“Đúng, nghe được lắm, đừng quên cho thêm một nghìn lạng bạc vào bản thảo quyền pháp, bằng không đừng mơ hão.”

“Mỗi biết rồi. Có mỗi một nghìn lạng sao yên tâm được, mỗi định đưa ba nghìn lạng. Còn huynh đệ, có hứng thú không?”

“Mỗi không biết nữa chữ cấn đôi, bày vẽ làm gì, ha ha ha ha.”

Trong Đại Phạn đường ồn ã, những tăng chúng lao dịch như Thất Sách cùng Quân Bảo vào ra vội vàng, nhanh chóng xếp bát xếp đĩa, bày biện cho các công tử nhà giàu ăn uống. Nghe những lời điên cuồng khiến người ta muốn thổ ra đó, Thất Sách thương tích đầy mình càng kinh hãi. Gã vạn lần không ngờ Thiếu Lâm tự thanh danh vang lừng mấy trăm năm lại sa sút đến mức này? Cái gì mà xuống núi chơi gái? Cái gì mà tung tiền để ghi danh vào bảy mươi hai tuyệt kỹ? Đó là điện đường tập võ tối cao gã vẫn mơ mộng ư?

Các tăng nhân cao cấp, kể cả phương trượng, ngồi giữa phạn đường, nhiều con cháu quan lại quyền quý lần lượt đến kính rượu, còn bày trò vừa uống vừa múa quyền. Đại sư huynh, đệ nhất võ tăng hiện thời của Thiếu Lâm, cười hì hì đứng trên bàn ăn thị phạm loạn xạ cách thi triển Túy La hán, quả thực không còn gì bệ rạc hơn nữa.

“Thất vọng hả?” Quân Bảo ngồi xồm xuống, dọn dẹp đồ ăn bị nôn ra bốc mùi chua loét.

“Đệ không biết, lẽ nào những truyền thuyết về Thiếu Lâm tự đệ được nghe trước đây đều là giả?” Trong óc Thất Sách trống trơn, ánh mắt hướng sang chỗ phương trượng đang nhúng chòm râu vào chén rượu.

Một công tử cao lớn ăn vận quý phái chênh choáng bước liêu xiêu tới trước mặt Quân Bảo, y lập tức đứng thẳng dậy, ngằm vận trưong bình tấn thật vững, nhẩn nhò nhìn Thất Sách đang ngơ ngác, không hiểu phải xen

“Con trai đại hiệp Trương Huyền! Mỗ muốn thực hành... bảy mươi hai tuyệt kỹ mới của Thiếu Lâm. Là bảy bảy bốn mươi chín thức Âm Dương Ngũ Hành Băng Sơn chương. Vận chó của ngươi may lắm mới được đại gia lấy để thử chiêu. Cần thận không bị đánh thổ huyết mất mạng.” Đại hán say lớn tiếng nên tất cả cùng nhìn lại.

Hắn trừng mắt nhìn Quân Bảo, đột nhiên vung tay điểm loạn xạ lên mình gã, gã đau nhói nhưng nghiêng rằng không bật thành tiếng. Sau cùng đại hán say gơ cả hai tay bỏ lung tung, Quân Bảo văng ngược về phía sau, bùng một tiếng, xô đổ cả bàn thức ăn.

Thất Sách cả kinh, vội chạy đến cạnh Quân Bảo, y nháy mắt, ra hiệu mình không sao.

“Lính mới! Nghe nói tên người buồn cười lắm, nói ta nghe thử xem nào!” Đại hán say xách Thất Sách lên.

“Ta tên Thất Sách!” Thất Sách phẫn nộ kêu to.

“Sao không tên là Hồng Trung. Thất Sách chưa có cửa ải!” Đại hán say cười ha hả, tăng nhân chung quanh cũng gập người xuống cười.

“Hồng Trung là con gái hàng xóm nhà ta. Liên quan gì đến ngươi.” Thất Sách nổi giận.

Đại hán say cười hì hì xách cổ Thất Sách lên, đâm liên ba quyền vào bụng gã. Thất Sách quay cuồng gục xuống, rồi bèn tai vang lên tiếng kim loại leng keng. Khẽ mở mắt ra, một nén bạc nhỏ nằm cạnh đầu gã, hiển nhiên là thù lao chịu đòn.

“Đại sư huynh có thấy không! Bảy bảy bốn mươi chín thức Âm Dương Ngũ Hành Băng Sơn chương của đệ xuất sắc lắm đấy! Ha ha! Ha ha! Lúc cần sẽ phải thi triển! Ha ha!” Đại hán say thối nể đắm cười to. Đại sư huynh vỗ tay bồm bộp khen hay, hiển nhiên cũng say rồi.

Thất Sách được Quân Bảo đỡ dậy, loạng loạng choạng choạng rời khỏi phạn đường trong tiếng cười ha ha của chúng tăng.

Ăn cơm tối sau, mấy chiếc kiệu đốt đèn lồng đỏ theo đúng hẹn lên Thiếu Lâm, các tăng nhân lao dịch như Hàn Lâm Nhi cung cung kính kính mở rèm, bày biện chần đệm đủ cả, rồi để cả hoa quả vào, dẫn các công tử xuống núi chơi bời.

Quân Bảo cùng Thất Sách đứng trên nóc kho củi, nhìn mấy chiếc kiệu đỏ rực lách qua cửa rồi chùa.

Quân Bảo nói hạ sơn kiểu này là phải uống say túy lúy, có công tử còn mang cả kĩ nữ vào chùa chơi bời, quả thật hoang đường.

“Nghe nói lần tốt nghiệp hạ sơn trước, có kẻ mang cả nữ nhân đến giường đại sư huynh, nói rằng vui một mình không bằng vui chung, đại sư huynh còn lấy làm vui mừng.” Quân Bảo đứng trên nóc nhà kể.

Hai chân y đứng vững, tay từ từ múa lên trong gió, mô phỏng chiêu thế Hầu quyền học được lúc hoàng hôn. Thất Sách úp mặt lên gối, không để Quân Bảo phát giác gã đang khóc.

Hồi lâu gã vẫn không nói gì. Những lời ngông cuồng cùng bữa tiệc rượu trên núi tối nay hoàn toàn thối tan niềm vui học được Hầu quyền lúc xẩm tối, thậm chí gã không biết mình học được có phải là Hầu quyền

chân chính hay là mấy miếng mẻo quào mới được sáng tạo của các công tử thừa cơm rồi việc? Lẽ nào học võ công đã biến thành thú tiêu khiển giết thời gian của chúng? Gã xoa bụng, vẫn còn ngậm ngấm đau.

Tiếng công trùng tịch liêu vang lên rĩ rả.

Cả Thiếu Lâm tự gần như đã ngủ say, trừ tiếng cười ha hả của các tăng nhân đánh bạc thỉnh thoảng vọng ra từ thiền phòng, ngôi chùa vào lúc này quả xứng danh yên tĩnh hiền hòa. Ở góc sân, trước kho củi nhỏ xú chất đầy gộc củi.

Vàng trắng như lưỡi câu bạc treo trên trời, thân thể Quân Bảo lả lướt theo gió, động tác không còn nặng nề như lúc mô phỏng Hầu quyền mà biến thành mềm mại. Tốc độ xuất quyền tung cước của y vẫn chậm nhưng Thất Sách nhận ra mâu thuẫn khó tả.

“Quân Bảo, Hầu quyền phải nhanh, huynh tập thế này sẽ tẩu hỏa nhập ma mất.” Thất Sách buột miệng khuyên. Sau bữa cơm tối, gã không hề ngại ngần cho Quân Bảo biết khẩu quyết tâm pháp cùng cách ứng dụng Hầu quyền.

Nhưng Quân Bảo dù hiểu rõ nhưng không hề nghe lời, vẫn diễn lại Hầu quyền theo động tác chậm rãi của mình.

Hồi lâu sau, Thất Sách mới phát hiện mình ngẩn ra nãy giờ, động tác của Quân Bảo mềm oặt, chiêu thức dần không còn khe hở, không có kinh lực, hoàn toàn thoát khỏi dấu tích của câu nệ, hơi thở bình hòa thư thái. Như thể là võ đạo chưa từng ai biết tới, nhìn vào là không rời mắt được nữa.

Dáng vẻ y tựa hữu khí vô lực, lại phiêu diêu như cây liễu. Quân Bảo mỉm cười, cảm giác toàn thân thông sướng, đạt đến cảnh giới mỗi sợi cơ đều thả lỏng, nhanh hay chậm có quan trọng gì với một kẻ đang đắm trong ánh trăng, hưởng thụ võ đạo của mình.

“Chậm rãi còn hơn nhanh.” Quân Bảo buông lời pha lẫn hàm ý triết học. Thất Sách cũng mỉm cười, gã không hiểu gì, cũng không muốn phí tâm tư suy nghĩ. Bất quá gã còn nhớ phải phất ống tay áo.

“Giao thủ luôn trên nóc nhà thì sao? Xem chữ chậm của huynh hay chữ nhanh của đệ hữu dụng?” Gã thủ thế Hầu quyền, khể di động trên nóc nhà.

“Thật ư?” Ánh mắt Quân Bảo tỏ vẻ kinh ngạc. Y và Thất Sách đều si mê võ học nhưng y vào Thiếu Lâm đã sáu năm vẫn chưa từng giao đấu với ai, hoặc nói cho đúng y chỉ biết trăn mình chịu đòn.

“Đương nhiên, huynh chậm thế này dù đánh trúng thì người ta cũng không đau, để đệ thử xem?” Thất Sách cười ha hả.

Thất Sách trời sinh ra đã có cảm giác cân bằng tuyệt hảo, như con khỉ nhảy tung tăng trên nóc nhà giao đấu với Quân Bảo, quyền cước liên tục tung ra, Quân Bảo gần như không có cơ hội trả đòn. Nhưng y tự huấn luyện lâu ngày, thủ kinh cực mạnh, chỉ cần kịp thời chặn đỡ là Thất Sách đau nhói như đâm vào tảng đá.

Sau một trăm hiệp, gã mới phát giác Quân Bảo hình như chưa rời khỏi vòng tròn dưới chân, chỉ có phần thân trên từ từ di động đối diện với gã, ngược lại toàn thân gã đầm đìa mồ hôi.

“Gian trá lắm.” Thất Sách càng đánh càng nhanh, không tin rằng Quân Bảo chịu đựng được lối đánh tốc chiến này bao lâu.

Quân Bảo chịu thêm mấy quyền, nhưng do chịu đòn đã quen nên mọi Thất Sách đánh trúng cũng như gãi ngứa. Ánh mắt y tựa hồ nghĩ ngợi gì đó, dần dần thân pháp nhanh nhẹn của Thất Sách biến thành động tác thân thể đơn thuần. Quân Bảo phát giác chỉ cần mình không tấn công, phòng thủ chặt chẽ vòng tròn dưới chân thì thế công của Thất Sách không thể vượt qua.

“Thất Sách, đệ nhanh hơn một chút được không?” Quân Bảo hoang mang thốt lên, y loáng thoáng cảm thấy mình chìm vào cảnh giới một mình thưởng ngoạn võ đạo, trong phạm vi vòng tròn không gì phá vỡ được.

“Tự đại quá, thật đáng ghét.” Thất Sách nghĩ cách tăng tốc nhưng trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Dù gã đột phá thế nào thì Quân Bảo vốn mất dần vô thần đều dễ dàng đỡ được, hơn nữa động tác cũng rất đơn giản, có lúc chém ngang bổ dọc như chẻ củi, có lúc lúc lắc như đang gánh nước, hoặc có lúc tựa như Hầu trảo gã vừa dạy, mỗi khi gã lao bổ vào, Quân Bảo khê lãnh mình là tránh được.

Lợi hại thật. Thất Sách thâm kinh thán, hoàn toàn quên mất mệt mỏi của bản thân.

Dễ chịu thật. Trong Quân Bảo vui vẻ vô cùng, hóa ra đả đầu là thế này.

Đêm khuya dần, hai bóng người tiếp tục quần lầy nhau. Dưới ánh trăng bàng bạc.

6. Chương 3.

Thiếu Lâm Tự Độ Bát Đồng Nhân

Tác giả: Cửu Bả Đao

Chương 3.

Người dịch: Công Tử Bạc Liêu

Nguồn: Vip.vandan

Mấy tháng tiếp đó, Thất Sách mình không một các đành mặt dày tham gia tập huấn với chúng võ tăng, thành bia tập võ cho bọn Hàn Lâm Nhi.

Tính của Thất Sách không phải cố ý giả thua, nên bọn Hàn Lâm Nhi ít nhiều đều nể đòn của gã, dù vậy thời gian lên Thiếu Lâm học quyền quá ít, gã giữ kỉ lục bách chiến bách bại, vết thương và máu ứ trên mình ngày càng nhiều.

Học xong Hầu quyền, lại học đến Hồ Hạc Song Hình trị giá ba mươi lăm lạng, rồi đến Phục Ma Ban Nhược chưởng tới năm mươi lạng, tiền bạc của tất cả đã hết, đành học Thu Phong Tảo Lạc Diệp thích, thuận tiện dùng mũi chân quét đất luôn.

Mỗi lần học xong một loại quyền, Thất Sách càng khó gục ngã, nhưng gã không gục càng khiến tất cả đánh dữ dội hơn. Kẻ không chịu thua không được hoan nghênh, tuy Hàn Lâm Nhi bội phục ý chí của gã nhưng không vì vậy mà nương tay.

Nếu có ngày Thất Sách đồng ý chính miệng nhận thua, theo cá tính thích làm đại ca của Hàn Lâm Nhi, tất nhiên hắn sẽ vui vẻ, không chỉ cho gã nhập bọn mà đôi đũa như huynh đệ tốt nhất.

Nhưng Thất Sách khư khư giữ tính vô tri đáng sợ của người nhà quê, không chỉ gắng gượng đến cùng mà nguyện ý về hòa một phe với Quân Bảo có địa vị thấp nhất trong chùa, chứ không chịu nói thêm nửa lời với bọn Hàn Lâm Nhi khiến hắn giận giữ nghiêng răng kèn kẹt.

“Thất Sách, có cần huynh giới thiệu đệ với mấy tên khốn đó, làm chút việc vặt kiếm tiền không? Cũng được kha khá đấy.” Có lần xương sườn Thất Sách bị gãy, chạy đến nhà bếp thở hồng hộc ho ra máu, vì thế Tử An đang khắc truyện lên tấm gỗ liền lên tiếng khuyên.

“Không cần, chết cũng không cần.” Thất Sách đau đớn chảy cả nước mắt.

Thất Sách sờ xương sườn, hiện giờ hưởng thụ duy nhất của gã là nghe Tử An kể truyện.

Tử An đến Thiếu Lâm tự rất sớm. Hỏi đến chùa làm gì, y chỉ biết cười khỏ nói là đến tìm tài liệu, bởi y muốn viết lại những câu truyện về khí phách anh hùng. Thiên hạ anh hùng xuất Thiếu Lâm, không đến tìm hiểu kĩ càng một phen sao được? Không ngờ lên Thiếu Lâm đơn gian nhưng xuống núi lại khó khăn vô vàn, tất phải vượt qua được Thập bát Đồng nhân trận cùng Mộc nhân hạn, y gầy gò không phải thiên tài võ học, lại không có tiền hối lộ võ tăng giữ ải, đành ở lại nhà bếp phục vụ cơm nước.

Cứ như vậy đã hai mươi năm.

“Không kiếm tiền là sao học được võ công? Rồi có ngày đệ bị chúng đánh chết mất thôi. Có đáng không?”
Tử An nắm chặt cán dao, liếc nhìn Thất Sách không biết tốt xấu kia.

“Sao huynh không làm việc đó?” Thất Sách yếu ớt phản bác.

“Huynh nghĩ thông rồi, dù sao cũng chỉ là viết thôi mà, viết ở đâu chả thế? Muốn hỏi lộ Thập bát đồng nhân, mỗi người mười lạng thôi cũng tốn mất một trăm tám chục lạng, mấy ai có được? Lãng phí thời gian đi xun xoe với người ta, chi bằng huynh khắc tiểu thuyết, đệ thấy có nên chăng?” Tử An há miệng thổi bay mạt vụn trên tấm gỗ: “Còn đệ, quyết chí thành anh hùng thì giữ lại tính mạng mới là phải đạo.”

“Trời giao sứ mạng trọng đại cho người nào, nhất định trước hết phải làm cho ý chí được tôi rèn, làm cho gân cốt nhọc mệt ... để tăng thêm tài năng cho người ấy. Đệ hiểu chuyện đó mà, Tử An sư huynh đừng khuyên y nữa.” Quân Bảo đột nhiên bước ra, bẻ nửa cái màn thầu đưa cho Thất Sách. Thất Sách vén áo để Quân Bảo bôi thảo được hái về đã được nhai nát lên.

Tử An lắc đầu, tiếp tục khắc truyện.

Vết thương ở sườn lành rồi, mỗi ngày trừ tập võ luyện quyền, Thất Sách đều tiến hành khối lượng khổ luyện như Quân Bảo. Trời còn chưa sáng là bắt đầu gánh nước, phục vụ chúng tăng ăn cơm sáng xong là bắt đầu chẻ củi. Không có kĩ xảo, không có khẩu quyết tâm pháp, cả hai cứ tự mày mò tập luyện, thi thoảng lại cười vang với nhau.

Đương nhiên, mỗi tối Thất Sách đều giảng cho Quân Bảo nghe cách đánh loại quyền pháp mới khiến y gật đầu lia lịa. Thất Sách giảng xong, cả hai liền nhảy lên nóc tỷ thí, tới khi mí mắt nặng trĩu mới dừng tay.

Chỉ mất hơn một tháng, Thất Sách liền phát hiện mô thức công thủ của cả hai.

Lần nào Quân Bảo cũng xuất loại quyền pháp lúc đầu học được với tốc độ chậm hơn mấy lần, lấy bản thân làm trục tạo thành một vòng tròn bán kính chừng nửa sải tay, toàn lực phòng ngự, nhưng kết giới đó bất khả xâm phạm. Nếu Thất Sách cố áp sát, Quân Bảo cũng không ngại tiếp mà từ từ lui lại là hóa giải được.

Ban đầu, Quân Bảo dùng chiêu thức phòng thủ mới mẻ này đã phải lãnh không ít quyền đầu của Thất Sách nhưng sau nửa khắc, chiêu thức của y trở nên phản phác quy chân, toàn là biến hóa từ việc chẻ củi gánh nước nhưng lại hàm ẩn động tác được đơn giản hóa cực độ của quyền pháp mới học. Khi đó Thất Sách hoàn toàn không chạm được đến nửa sợi lông chân của y.

Dần dần, Thất Sách cũng bị ảnh hưởng, càng đánh càng chậm.

Cũng không phải việc gì kỳ lạ, tu luyện võ học đến cảnh giới nào đó sẽ không còn bị câu thúc vào chiêu thức, tùy cơ ứng biến, thậm chí dựa vào vô chiêu thắng hữu chiêu, có điều sử dụng mỗi chiêu thức theo cảnh giới loạn xạ như thế mà lòng không hề tình nguyện thì trong lịch sử chưa có ai như hai gã.

Một tháng đầu tiên, cả hai vốn vừa trò chuyện vừa tỷ thí, lâu dần hiểu cả tập quán xuất chiêu của nhau, đấu được một canh giờ liền không ai bị quyền cước của người kia đánh trúng nữa, như thể nói rõ ràng trước khi xuất chiêu. Sau một tháng, động tác cả hai đều chậm như nhau, có điều không nói nửa lời.

Không hiểu sao, Thất Sách phát giác xuất quyền càng chậm càng cật lực, càng khó phát kinh, quả thật rất cổ quái. Thường thường không đầy nửa canh giờ, cả hai đều mệt mỏi, toàn thân đầm đìa mồ hôi. Tuy nhiên Quân Bảo tập loại Mạn quyền này từ mấy năm trước khi Thất Sách lên Thiếu Lâm, không đến nỗi mệt mỏi quá mức, sức tập trung hơn hẳn đối thủ.

“Quân Bảo, quyền pháp huynh phát minh ra quý dị lắm.” Toàn thân Thất Sách ướt sũng, nằm tấm ánh trăng trên nóc nhà.

“Nghĩ kĩ xem nào, chuyện này cũng chẳng có gì lạ. Quyền chỉ cần một chữ khoái tất sẽ dễ dàng đoán trước, nhưng quyền của chúng ta chậm, từ góc độ nào cũng có thể biến hóa giữa chừng, cần phải tập trung sức chú ý quan sát hướng xuất quyền của nhau rồi thay đổi đường lối quyền pháp của mình, đương nhiên phải mệt mỏi. Rồi ta đổi thì đệ cũng đổi, mệt càng thêm mệt.” Quân Bảo giải thích, không hề giấu giếm.

Y thấy rằng hô hấp càng lúc càng sâu và dài ra, nếu lúc đối luyện có thể giữ cho cơ bắp ở trạng thái thoải mái như lúc tự múa quyền, nhất định sẽ đột phá tiếp.

“Bất quá Quân Bảo, mắt chúng ta quen với loại quyền chậm, sau này gặp phải khoái quyền lợi hại thì phải làm sao? Đệ thấy không ai xuất quyền chậm như chúng ta.” Thất Sách nhìn chai lì ở rìa bàn tay dày lên, gờ có thể chẻ củi như kiểu của Quân Bảo rồi.

“Vòng tròn, phát sau mà đến trước, xuất kinh.” Quân Bảo suy tư.

“Huynh đúng là đáng ghét, chuyên nói về ‘chậm’ để so với ‘nhanh’ thì những lời này chỉ mình huynh hiểu.”

Ý của ‘vòng tròn’ rất rõ ràng. Trong vòng tròn phòng ngự nhỏ, không khó để ‘hậu phát tiên chí’ nhưng muốn đánh ngã địch nhân không dễ chút nào, dù đánh trúng thì địch nhân chưa chắc đã gục ngã, nên mới cần kinh lực. Suy cho cùng, võ công không có thiên môn, không có kinh lực tất không thể đánh ngã địch nhân.

Mấy tháng nay, Quân Bảo dần ngộ ra, nếu lúc đả đấu mà cố gắng giữ được hô hấp bình ổn, tất giữ hơi thở lại khiêu môn khi thở nạp, tựa hồ có một cỗ khí lực sinh ra từ cốt tủy, có điều y không biết cách lợi dụng.

“Thất Sách, khi đệ luyện thành võ nghệ sẽ xông qua Đồng nhân trận hạ sơn ư?” Quân Bảo hỏi.

“Không thì sao? Lê nào học theo Tử An, phục dịch cả đời ở Thiếu Lâm? Võ công không sử dụng coi như không luyện.” Thất Sách đáp, nhớ đến việc Tử An dặn mình nếu có ngày hạ sơn, đừng quên mang theo những tấm gỗ y khắc truyện để quảng bá.

“Đệ không tính đến việc khảo thí vào Đạt Ma viện sao? Tuy tuyệt đại đa số võ công điển tịch đều bị quân Nguyên đốt nhưng vẫn còn những pho võ công hay, hoặc có khi nơi đó tàng chứa tinh túy chân chính của võ công Thiếu Lâm.” Quân Bảo nói.

“Mặc xác việc vào Đạt Ma viện, dù võ công của đệ luyện đến mức đứng đầu chùa, nếu phương pháp khảo thí không đổi thì không hiểu mất bao nhiêu ngân lượng mới vào được, đệ không cần.” Thất Sách một lòng muốn hạ sơn để dương danh bốn biển, còn khảo thí rắc chớ vào Đạt Ma viện mà gã nhắc đến kỳ thực chỉ có đại sư huynh là người chấm duy nhất, ai muốn vào đều phải giao thủ ba mươi chiêu với hắn, qua được là có thể ướn ngực tiến vào.

Theo Tử An nói, bỏ qua lối hành xử hoang dâm kiêu ngạo của đại sư huynh, hắn đúng là võ tăng đứng đầu trên núi, trừ phương trượng ra, trụ được mười chiêu dưới tay hắn đã khó lắm rồi, còn muốn ba mươi chiêu mà không gục ngã, tất phải dứt tiền. Giá quen biết là năm trăm lạng, nhưng ít người đến hỏi, không phải vì giá quá cao mà vì các công tử có tiền chỉ cần chạy chọt để được đứng tên trong Tân thất thập nhị tuyệt kĩ là được, có ai thật sự muốn vào Đạt Ma viện? Sớm hạ sơn hưởng lạc là hơn.

“Ít nhất trong thất thập nhị tuyệt kĩ vẫn còn năm môn là chân tài thực học - - Niêm Hoa chỉ, Nhất Chỉ thiên, Đại Lực Kim Cương chưởng, Phách Không trảm, Nhạ Không tam điệp thích, có cơ hội huynh cũng muốn học thử.” Quân Bảo than thở.

Đến nay y đã chịu nhiều uất ức, chỉ mong có ngày được vào Đạt Ma viện học tập ảo bí của võ thuật, không học được võ công thì lần mò tập luyện, luyện đến mức thân thể chịu đựng được đòn, dù gì chỉ cần trụ được ba mươi chiêu quyền cước của đại sư huynh là đường đường chính chính bước chân vào.

“Thiếu Lâm cũng thật đáng thương, tiền tiền tiền, cái gì cũng phải tiền, lúc còn ở Nhữ gia thôn đệ chưa từng thấy quá mười lạng bạc. Nếu không gặp huynh ở đây, đệ đến đập đầu vào tường mất.” Thất Sách nói, nhắm mắt lại.

Quân Bảo âm áp cõi lòng, kỳ thật Thất Sách ngây thơ bước chân vào Thiếu Lâm, sinh mệnh y mới bắt đầu biết đến cảm động.

“Thiếu Lâm tự vốn không phải như thế này.” Y đáp.

Những ngày ở cùng Thất Sách, Quân Bảo phát giác mình nói nhiều hơn. Y nói về tiến trình sa sút của Thiếu Lâm, chính y tự thân trải qua, hơn nữa còn được Tử An sư huynh chuyên nấu cơm ở nhà bếp và khắc truyện lên gỗ cho biết. Tử An là hỏa công đầu đà ở đây đã nhiều năm.

Bốn mươi năm trước, thiết kị Mông Cổ diệt nhà Nam Tống, không đầy mấy năm sau lại giết Văn Thiên Tường ở Sài Sơn. Khi ấy, “Chính khí ca” được Văn thừa tướng viết bằng máu ở trong ngục truyền ra ngoài,

lan khắp Đại Giang Nam Bắc, văn sĩ không ai không đầm đìa nước mắt, cảm động trước khí tiết khảng khái của Văn thừa tướng.

Khi ấy Thiếu Lâm tự ở Tung Sơn là gốc rễ của giang hồ hào kiệt, ngầm liên kết các lộ anh hùng hảo hán, định cướp pháp trường cứu Văn thừa tướng, đứng đầu gồm đệ nhất, đệ nhị võ tăng trong chùa lại càng là nhân vật truyền kì, cả hai thuộc nhóm khoáng thế kì tài linh ngộ được “Dịch Cân kinh”, là thiếu niên anh kiệt mới ngoài hai mươi. Đệ nhất võ tăng pháp danh Bất Sát, đệ nhị võ tăng pháp danh Bất Khổ, đều là nhân vật có thể một địch nổi cả trăm địch thủ, đang đem xông vào trại giặc lấy đầu tướng địch.

“Hai vị võ tăng vừa lên tiếng hiệu triệu, quần hùng nhiệt liệt hưởng ứng, mười bảy đại môn phái đều phái cao thủ lợi hại nhất đến giúp, ba ngày trước khi hành hình cùng đến vùng rừng giáp với Sài Sơn. Nếu kể ra danh hiệu vang lừng của mỗi vị anh hùng, chỉ e đây là cảm tử đội chưa từng có, dù vào đại đô lấy đầu Hốt Tất Liệt cũng không hấn không thể.” Quân Bảo vừa nói vừa cong hai tay thành ưng trảo, ngẫm nghĩ cách đẩy vào giữa khoảng trống giữa các chiêu thức, càng đẩy càng chậm, càng chậm càng đẩy.

“Nhưng sự thật là nhiệm vụ cứu Văn thừa tướng, bởi có nội gián nên trúng mai phục?” Thất Sách ngần đầu, lè cạn khô. Gã thích nghe kể chuyện nhất, biết cách đoán trước câu chuyện.

“Thật thế thì không đến nỗi nào, chết hào tráng cũng không phải việc gì tệ hại.” Quân Bảo thở than.

Năm xưa, chúng anh hùng tề tụ Sài Sơn, vốn định xông vào trùng trùng giới bị cứu Văn thừa tướng, nhưng Bất Khổ suy tính rằng dù thành công tất cũng tử thương thảm trọng, tương lai muốn diệt Nguyên phục Tống, khí vận thiên hạ vẫn cần chúng anh hùng khuông phò, không nên chuốc lấy thiệt hại vô vị làm gì. Hà huống quần hùng vì kính phục Văn thừa tướng nên đến cứu, vốn không định mời người kém mưu lược lại không biết dùng binh như thừa tướng lên lãnh đạo.

Một khi Văn thừa tướng bỏ mạng, chưa biết chừng còn trở thành tấm gương không sợ chết cho thiên hạ anh hùng phản Nguyên.

Nên Bất Khổ nghĩ ra kế sách hay. Cố tình tung tin muốn cướp pháp trường, khiến tướng lĩnh phụ trách hành hình lo sốt vó, lập tức rút nhân mã từ trấn thành gần đó đến trợ lực. Đêm trước khi hành hình, quần hùng được Dịch Dung Diệu Thủ Tiêu Thiên Biến trợ giúp, trà trộn được vào viện quân, dễ dàng đánh gục toàn bộ giám ngục.

Lúc chúng nhân thấy Văn thừa tướng thì ông ta đã bị tra tấn không còn ra hình người. phái Hoa Sơn Phong trưởng lão không hề do dự dùng chỉ lực đánh nát mặt mình, vung chưởng tự đánh gãy xương sườn, Tiêu Thiên Biến rơi lệ dùng Thực cốt thủy tu sửa lại mặt mũi Phong trưởng lão thành bộ dạng thê thảm của Văn thừa tướng, sau đó chúng anh hùng mới ử rũ ra đi.

Đến ngày hành hình, chúng anh hùng vẫn gây loạn phía ngoài pháp trường, nhưng chẳng quả chỉ để nghi binh, quân Nguyên chưa bắn tên thì tất cả đã bỏ chạy. Kỳ thật, người bị chặt đầu hôm đó là Phong trưởng lão nghĩa bạc vân thiên.

“Cha huynh nói Phong trưởng lão không biết một chữ cần đôi nhưng chân chính trở thành anh hùng phong nhã ‘phong diêm triển thư độc, cổ đạo chiếu nhan sắc.’” Quân Bảo ghen ngào, Thất Sách cũng rơi lệ.

Anh hùng chân chính, dù lịch sử không ghi nhớ thì người đó vẫn mỉm cười nghịch lại mệnh trời.

“Sau đó Văn thừa tướng đi đâu?” Thất Sách hỏi.

“Dưới chân đệ.” Quân Bảo đáp, không giấu được vẻ kiêu ngạo.

Văn thừa tướng được cứu ra, biết rằng bản thân được người đời coi là biểu tượng tráng liệt, trong lúc lay lắt giành giật sự sống này vẫn có thể khích lệ lòng người nên được Bất Khổ cùng Bất Sát sắp xếp cho xuống tóc, vào kho củi Thiếu Lâm làm tăng nhân quét dọn, cả ngày chẻ củi đọc sách. Vì tướng mạo thừa tướng bị hủy, lại ở rịt trong chùa, trừ phương trượng và một vài cao tăng Đạt Ma viện ra, ai cũng tưởng ông ta là một lão hòa thượng bình thường.

“Nền kho củi còn lơ mờ thấy được Chính khí ca do Văn thừa tướng dùng dao khắc xuống. Thiên địa hữu chính khí, tạp nhiên phú lưu hình, hạ tắc vi hà nhạc, thượng tắc vi nhật tinh...” Quân Bảo nói. (Tạm dịch: Trời đất có chính khí, Tỏa ra cho muôn loài, Là sông núi dưới đất, Là trăng sao trên trời)

Năm này qua năm khác, cứ thế thái thái bình bình trôi qua. Cho đến khi Thiếu Lâm tiến cử tân nhiệm chưởng môn phương trượng, tất cả nhất trí đề cử Bất Khổ võ nghệ cao cường, nhân phẩm trác tuyệt khiến Bất Sát vốn võ nghệ cũng đạt mức đẳng phong tạo cực bất mãn. Ngày đại hội võ lâm đã cận kề, nếu Bất Khổ lên làm phương trượng thì trường lão các phái cùng đứng chung trong cảm tử đội năm xưa tất sẽ đưa Bất Khổ lên đảm nhiệm chức minh chủ võ lâm kháng Nguyên.

Bất Sát không cam lòng, tất cả đều lọt vào mắt Bất Khổ, cao tăng kiên quyết nhường cho Bất Sát đảm nhiệm phương trượng, song chúng tăng vẫn muốn Bất Khổ lãnh đạo Thiếu Lâm. Bất Khổ càng khiêm nhượng, chúng tăng càng kiên quyết, sắc mặt Bất Sát càng khó coi.

Sau cùng, Bất Sát để lại một dấu trảo kinh thiên trên cột đá tại La Hán điện, phất tay áo ra đi, từ đó tâm tính đại biến.

“Đệ hiểu rồi, Bất Sát sau đó ngả theo triều đình, dẫn quân về Thiếu Lâm bắt Văn thừa tướng ẩn cư ở kho củi. Thiếu Lâm phạm tội lớn, quân Nguyên liền mượn cớ huyết tẩy chùa, giết sạch chúng võ tăng, đốt Tàng kinh các, thất thập nhị tuyệt kĩ vì thế chỉ còn lại năm môn, từ đó Thiếu Lâm không gượng dậy nổi.” Thất Sách đưa ra suy đoán hợp lý.

“Đại khái là thế.” Quân Bảo thở dài, “Văn thừa tướng bị giặc trọc Bất Sát phong bế huyết đạo, dùng Đại Lực Kim Cương chỉ lột từng mảng da, mấy canh giờ sau mới tuyệt khí. Sau đó Bất Sát nuôi một toán ưng khuyển chuyên đi săn lùng tinh anh các đại môn phái. Võ công của giặc trọc thiên hạ đệ nhất, hai mươi năm nay giết không biết bao nhiêu anh hùng, có môn phái vì muốn giữ mình, trối lão anh hùng từng tham gia cướp pháp trường năm xưa giao cho hắn. Giang hồ không còn là giang hồ nữa rồi.”

Triều đình vẫn coi Thiếu Lâm là cái gai trong mắt, khó khăn lắm mới tìm được cớ diệt điện đường võ học này, vì thế không hề nương tay đồ sát. Phương trượng Bất Sát yêu tiền như mạng được triều đình coi là trụ trì xứng đáng, võ tăng cao cấp trong Đạt Ma viện ngày càng dành ít thời gian cho tập võ, nhiều con cháu quan lại coi thể nghiệm võ học Thiếu Lâm là trò vui, hơi tí là đến bãi phóng tham quan, bày tiệc bày tùng, tạo ra những cảnh hoang đường như Thất Sách đã thấy.

“Còn Bất Khổ? Đại sư không phải cũng ngộ được Dịch Cân kinh như Bất Sát ư, sao không ngăn cản?” Thất Sách phản hện.

“Ai bảo không ngăn cản? Lúc ba vạn đại quân vây Tung Sơn, Bất Khổ đại sư dẫn mấy đệ tử xông ra, một trong số đó là cha huynh, tức đại hiệp Trương Huyền mà bọn giặc trọc vẫn nói. Cha hoàn tục rồi liền cưới mẹ, sinh ra huynh. Bất Khổ và Bất Sát quá hiểu võ công và thói quen xuất chiêu của nhau, muốn phân cao thấp rất khó, chỉ là ai ám toán được ai trước mà thôi. Mấy năm nay, trên giang hồ không còn nghe tin gì về Bất Khổ đại sư, ai cũng bảo người đã chết trong tay Bất Sát, có cả lời đồn rằng Bất Sát cắt tay chân đại sư ném vào Tàng kinh các, đốt sạch cùng với kinh sách.” Quân Bảo đột nhiên bước theo mã bộ, song chưởng đẩy ra, động tác cực kỳ chậm rãi rồi đột nhiên phát kình, động tác càng gọn, kình lực càng mạnh.

“Cha huynh...” Thất Sách cảm thấy bất an.

“Ừ, cha huynh chết trong tay Bất Sát. Bất Sát, Bất Sát... người giết nhiều anh hùng giang hồ lắm rồi.” Quân Bảo mười tuổi lên Thiếu Lâm theo lời gửi gắm trước khi chết của cha, không ngờ Thiếu Lâm đã không còn như xưa.

“Xin lỗi.” Thất Sách đau lòng thay cho Quân Bảo.

“Xin lỗi? Được làm con của cha khiến huynh kiêu ngạo.” Quân Bảo chân thành nói, “năm xưa cha được triều đình đưa lên bảng treo thưởng, liệt vào hàng thập đại ác nhân, tuy chết nhưng vẫn là anh hùng. Đệ nói xem, cha để lại cho huynh như thế chưa đủ sao?”

Từ khi tin Trương Huyền chết đồn về Thiếu Lâm, toán giặc trọc bắt đầu trêu ghẹo Quân Bảo, mười tuổi trở đi y sống cuộc đời nô dịch thê thảm, y không thể và cũng không muốn nện công tử nhà giàu để học võ như bọn Hàn Lâm Nhi, chỉ biết học lén từ xa, những người khác nhìn thấy đều ôm bụng cười, đánh thì y công không trả đòn. Thất Sách nhìn Quân Bảo, người bạn cùng phòng này không chỉ lặng lẽ chịu đựng những gì xảy ra với mình, về mặt y còn truyền đạt lòng nhiệt tình.

Lúc đó Thất Sách không hiểu lòng nhiệt tình ấy là gì, dù sao hai đứa cùng mới ở cùng nhau hai tháng.

Nhưng chỉ hai tháng ngắn ngủi, Thất Sách đã cảm giác được lòng nhiệt tình ấy phi phàm, sẽ có ngày nghìn nghìn vạn vạn đôi mắt cùng dõi theo thứ Quân Bảo muốn truyền đạt.

7. Chương 4 Phần 1.

Thiếu Lâm Tự Độ Bát Đồng Nhân

Tác giả: Cửu Bả Đao

Chương 4 Phần 1.

Người dịch: Công Tử Bạc Liêu

Nguồn: Vip.vandan

Tịch dương ở Nhũ gia thôn vẫn đẹp đẽ như xưa. Ba năm rồi.

Sau khi Thất Sách đi, Nhũ gia thôn không thay đổi nhiều, đây là điểm đặc sắc của mọi người trong thời đại này.

Chỉ là lão nhân kể chuyện thường kể sót, được một nửa là lại quên đã kể đến đâu. Lúc quên, lão nhân lại theo thói quen nhìn vị trí cạnh con chó già, nơi Thất Sách vẫn ngồi xồm, xoa xoa cái chân cụt ra về nghĩ ngợi.

Dân làng vẫn bảo Hồng Trung là hàng bán kèm, chưa gả cho Thất Sách mà cả ngày đến nhà gã đỡ đần công việc như con dâu nhà người ta. Hồng Trung không để tâm người ta bàn tán gì, chỉ thấy tịch tịch.

Thiếu Thất Sách, Nhũ gia thôn có đến mười tịch dương cũng không đầy đủ.

“Lão sư phụ, lúc nào Thất Sách sẽ về?” Hồng Trung hay hỏi thế.

“Khó tính nhất là giấc mộng anh hùng.” Lão nhân thường đáp.

Qua vụ thu, hôm nay trong thôn có mặt không ít quan lại, cả mấy cỗ xe trâu lớn chuẩn bị thu tô.

Ai nấy đều nhăn nhó, không phải vì thu hoạch kém mà tô năm nay lại tăng thêm một phần, những hộ vụ trước chưa nộp hết, hiện tại lãi chồng thêm lãi, không hiểu còn được mấy chén cơm.

Hiếm khi trong thôn có khách đến. Một vị khách đội nón cưỡi ngựa từ từ vào thôn. Ngựa rất cao, cổ vươn lên hùng dũng, bộ lông trắng muốt càng đẹp đẽ, lập tức khiến cả thôn chú ý, ngay cả quan sai đang thu tô cũng buộc phải dừng tay.

Người Mông Cổ lớn lên trên lưng ngựa, yêu mến ngựa hơn hết, quan sai đều lộ vẻ hâm mộ.

“Tiểu muội muội, thôn này có khách sạn không?” Ngựa trắng dừng bước, vị khách đội nón hỏi Hồng Trung. Là giọng nữ nhân, âm điệu khá cổ quái.

“Thôn nhỏ thế này lấy đâu ra khách sạn, đi thêm hai mươi dặm nữa sẽ gặp trấn lớn, ở đó mới có.” Hồng Trung đáp, chú ý thấy bên yên ngựa có treo một thanh kiếm, vỏ kiếm rực rỡ.

Gương mặt vị khách che kín hơn nửa dưới vành nón, nhưng Hồng Trung cảm giác được đối phương đang tâm phiền ý loạn, đi hai mươi dặm nữa hử, chẳng phải trời tối rồi ư? Người khách không may thích đi đường vào ban đêm.

“Có tiểu điếm, tiểu miếu nào ở được không?” Người khách lại hỏi.

“Đi thẳng, có một gian tiểu miếu” Hồng Trung chỉ ra đầu kia thôn, nơi có một ngôi miếu thổ địa.

Vị khách gật gù đầu, coi như đa tạ.

Hồng Trung nhìn theo vị khách giục ngựa đi về phía miếu thổ địa, nhưng bị mấy quan sai lớn tiếng quát: “Này! Quân chinh Tây đang đánh trận, triều đình trưng dụng thốt ngựa này.” Sai gia đầu lĩnh quen thói ngang ngược, nhất là khi trông thấy thốt ngựa giá ít nhất cũng ba trăm lạng này.

Vị khách lờ đi, tiếp tục giục ngựa cất bước.

“Này, người điếc hay thích chết hả?” Sai gia to tiếng.

Vị khách đội nón vẫn không thèm nghe, tiếp tục giục ngựa.

Sai gia cũng không phải loại ngu xuẩn, không lệnh cho chúng quan sai xông lên cướp ngựa. Qua ngạo khí của vị khách, hẳn biết đối phương có khi lại là con cháu nhà quan đi du ngoạn hoặc lãnh khách võ nghệ cao cường, cần bản coi thường vương pháp, không ngại dùng đao kiếm giăng đạo lý. Dù là ai thì không nên dính vào vẫn hơn.

Đám quan sai chỉ đứng xa quan sát động tĩnh tiếp theo của vị khách, gọi hết binh lính trong thôn lại rồi mới tính.

Hồng Trung không liên quan gì đến vị khách, nhưng vì lòng thiện lương đâm ra lo lắng cho nàng ta, nếu bị đám ác quan này phát hiện là nữ tử thì bị cướp ngựa đã đành, e rằng còn phát sinh những chuyện khó tưởng tượng ra. Hồng Trung đương nhiên không hiểu gì về ngựa, nhưng thấy bạch mã thần tuấn phi phàm, đoán rằng chạy rất nhanh, bèn đi tắt đến miếu thổ địa, định lên tiếng báo cho vị khách mau rời thôn.

Hồng Trung vất vả lắm mới đến miếu trước vị khách đội nón, thở hồng hộc trong bụi cây, nháy mắt ra hiệu. Nhưng vị khách tựa hồ rất khinh thường toán quan sai, thấy cô cảnh cáo mình như vậy thì lại gỡ nón xuống đầy khiêu khích, để chúng quan sai nhìn rõ mình là nữ nhân.

Hồng Trung ngẩn ra, vị khách không chỉ là nữ nhân mà là người Sắc Mục khá xinh đẹp, chẳng trách giọng nói khác hẳn giọng Nam điệu Bắc mà cô vẫn tưởng tượng.

Mái tóc nữ tử Sắc Mục vàng óng, mắt xanh biếc, cằm cổ trắng như tuyết khiến chúng quan sai há hốc mồm nhìn nhau mê mẩn.

“Này, đại gia bảo người dừng lại cơ mà.” Sai gia quát to, phát tay ra lệnh, sau lưng tụ tập hơn hai mươi sai binh, thấy tình hình bất thảng, ai nấy giục ngựa xông lên, thoáng sau đã vây chặt nữ tử Sắc Mục.

Hồng Trung trốn trong bụi cây chợt nổi giận, thầm nhủ kết quả này là tự người chuốc lấy.

Nữ tử Sắc Mục cười lạnh, nhảy xuống ngựa, thuận tay cầm thanh kiếm lên.

“Muốn ngựa, đến mà lấy.” Nữ tử Sắc Mục thông thả tuốt kiếm, dưới ánh tà dương, cây kiếm không giảm phong mang, quả thật sắc bén. Sai binh đều không phải toàn bộ là hạng giá áo túi cơm, phần lớn từng tây chinh huyết chiến rồi mới về nhà môn.

Họ nhận thấy nữ tử Sắc Mục cao ráo, cây kiếm bén trong tay còn dài hơn kiếm thường mấy tấc, chưa biết chừng có đôi chút bản lĩnh, lập tức lùi lại vài bước.

“Nếu người tự cho rằng mình võ nghệ cao cường thì đại gia có lòng tốt khuyên người mau tính ngộ. Hiện tại chỉ cần ngựa của người, còn vênh vang nữa thì đại gia không khách khí đâu, bắt cả người luôn.” Sai gia đầu lĩnh cười khẩy, vỗ vỗ tay, sai binh vây quanh nữ tử Sắc Mục từ từ di động, đao trong tay liên tục khoa lên, định mượn ánh phản quang khiến nàng ta chói mắt.

“Ta định lấy các người ra thử kiếm.” Nữ tử Sắc Mục bật cười nhưng Hồng Trung nhận ra nét khẩn trương trong mắt nàng ta. Sai binh xông lên, đao quang sáng rực, thân hình nữ tử Sắc Mục bất động, chỉ dựa vào trường kiếm múa tít cũng bức lùi được loạt tấn công đầu tiên, song phương chưa hề va chạm kiếm.

Nữ tử Sắc Mục cười lạnh, trường kiếm tách làm đôi, mỗi tay cầm một thanh. Hóa ra kiếm của nàng ta không phải trường đoản tử mẫu kiếm do cơ quan gấn kết lại mà là từ kiếm hiếm thấy. Một thanh tách làm đôi, thân kiếm càng mỏng hơn, nữ tử khê khua song kiếm, trong không khí thoáng có tiếng rít.

Sai gia cũng là người hiểu biết, đoán rằng kiếm của nàng là quốc bảo Huyền Từ song kiếm của nước Hoa Lạp Tử Mô từ hơn trăm năm trước. Song kiếm này đúc từ huyền từ, thứ kim thuộc trân quý bởi tuy có từ tính nhưng không giòn như từ thiết mà chắc như kim cương, đồng thời lại dẻo tựa nhuyễn tiên. Huyền từ

không chỉ có thể hút sắt thép mà hai thanh huyền từ đặt cạnh nhau thì lực hút tăng mấy lần, người giỏi dùng Huyền Từ song kiếm thậm chí có thể ném kiếm giết địch từ ngoài mấy trượng.

Mông Cổ diệt Hoa Lạt Tử Mô là việc từ một trăm hai mươi năm trước, khi Hoa quốc bị phá thành, hoàng cung bị lực tung nhưng không phát hiện Huyền Từ song kiếm, một đạo người ta còn nhận định rằng huyền từ chỉ là truyền thuyết, sau trăm năm càng là thứ hư vô phiêu diêu. Sai gia cho rằng chỉ cần dâng song kiếm này lên, ngày sau tất sẽ thắng tiến.

“Nữ nhân, người là hoàng thân quốc thích Hoa Lạt Tử Mô?” Sai gia lớn tiếng hỏi.

Nữ tử Sắc Mục không đáp, mắt rực hung quang, nàng ta vốn coi hai thanh kiếm là kỷ niệm của cố quốc chưa một lần thấy qua.

“Đợi gì nữa, chặt hai tay ả.” Sai gia quát to, toán lính lại xông lên.

Nữ tử Sắc Mục múa tít song kiếm như cánh bướm vờn hoa, càng múa càng nhanh, thân hình bay nhảy như thiên nữ hạ phàm xuyên qua màn đao quang. Thoáng sau máu văng tung tóe, năm sai binh gục ngã, Hồng Trung sợ đến thất thần.

Sai binh lúc công thành trăm địch đều kiêu dũng thiện chiến, nhưng không phải võ nghệ cao cường gì, họ lập tức cùng yểm trợ cho nhau, lợi dụng ưu thế nhân số vây khốn nữ tử Sắc Mục, định hao tổn hết thể lực của nàng ta.

Nữ tử Sắc Mục đích xác là người Hoa quốc đã diệt vong nhưng kiếm pháp không phải là tuyệt nghệ trấn quốc Kỳ Lân thiên kiếm mà tự lẫn mò sáng tạo, thật ra cũng bắt nguồn từ võ đạo Hoa quốc. Đã là võ đạo khó tránh khỏi có những biến hóa thừa thừa, kiếm quang rực rỡ tuy quấy nhiễu được địch nhân nhưng lại thêm chiêu thức vô vị, chỉ cần địch nhân lãnh tĩnh thì bản thân sẽ sa vào bất lợi nếu đấu lâu. Nữ tử Sắc Mục thấy sai binh không dám xông lên, đành tự lao tới. Sai binh không mắc hớ, đồng loạt lùi lại.

“Trúng.” Nữ tử Sắc Mục toát mồ hôi trán, kiếm trong tay càng nhanh nhưng không đâm trúng ai.

Kinh nghiệm thực chiến của nàng ta không nhiều, chủ yếu trải qua quần chiến, dựa vào thiên tư thông đỉnh cùng niềm tin trả thù mà tự sáng tạo ra kiếm vũ, dọc đường giết địch chạy đến được Nhữ gia thôn. Hiện thời không ngờ gặp phải sai binh từng có kinh nghiệm thực chiến, xem ra bản thân đã quá sai lầm, bèn nhìn tuần mã, tính toán thời cơ nhảy lên lưng ngựa đào tẩu.

“Đừng để ả chạy.” Sai gia nhận ra tính toán của nữ tử Sắc Mục.

“Ai định chạy!” Nữ tử Sắc Mục nổi giận,

Đột nhiên, một thùng nước từ trên trời rơi xuống, nước văng tứ tán khiến sai binh hoảng loạn.

Ban đầu sai binh không hề loạn trận cước, nhưng từng thùng nước liên tục ném xuống thì vài người buộc phải nhìn quanh, sợ có địch nhân mai phục gần đó.

“Ngã xuống.” Nữ tử Sắc Mục thấy có biến cố, lập tức lao vào toán sai binh, khiến chúng ô hô ai tai, tay gãy chân cụt. Kiếm pháp của nàng ta vốn quỷ dị, cộng thêm sai binh không biết nàng ta có viện thủ hay không, nào còn lòng dạ đối địch, chỉ mong chạy thoát cho mau.

Trận thế nghiêm ngặt bị phá, thắng bại rõ ràng ngay. Sai gia hoảng sợ định bỏ chạy thì bị một bàn tay lông lá giữ lại.

“Một nữ tử thì có gì đáng sợ?”

Sai gia định thần nhìn lên, hóa ra là Tàn Niệm đầu đà mới đến huyện nha tối qua, hấn liền hớn hở.

Tàn Niệm đầu đà đứng thứ chín trong mười ba đệ tử của quốc sư đương triều “Bất Sát đạo nhân”, cao lớn uy mãnh. Bất Sát truyền cho hấn Kim Cương Phục Ma công kinh động bát phương trong thất thập nhị tuyệt kĩ của Thiếu Lâm, tay hấn cầm Kim cương xử nặng năm mươi bảy cân, múa lên đậm khí thế bão lộc, núi sông sụp đổ.

Hôm qua huyện nha định chém một hộ nợ thuế, Tàn Niệm liền lấy xích sắt trói ba tù phạm vào một chỗ, vận khí toàn thân, Kim cương xử đập mạnh, tù phạm đầu tiên vỡ ngực, hai người khác bị quái lực chấn

động đến thổ huyết vong mạng. “Tránh ra tránh ra, đúng là mắt mặt, trò vật thể này mà không xong thì sao mang được đại cô nương về ngủ cùng.” Tàn Niệm đầu đà xách Kim cương xử rảo bước tới chỗ nữ tử Sắc Mục, sai binh đồng loạt lui ra, lòng thấp thỏm.

“Bất quá là kẻ thô thiển, động tác chậm chạp, chỉ một kiếm là ta xuyên thủng cổ hần ngay.” Nữ tử Sắc Mục không hề sợ hãi, điều tiết hô hấp.

Tàn Niệm thuận tay múa Kim cương xử, tiếng ong ong trầm trọng khiến sai binh đứng ngoài cũng ngạt thở, không hổ là mãnh tướng do chính tay Bất Sát đào tạo. Nữ tử Sắc Mục lạnh buốt cõi lòng, quái lực của đầu đà ngực trần lông lá này liên miên bất tuyệt, Kim cương xử hóa thành đồ chơi trong tay hần, liệu đập xuống thì mình có chịu được không?

“Sãi gia là Tàn Niệm, cô nương nhớ cho kỹ, chốc nữa trên giường mà gọi sai tên thì ngọn Kim cương xử khác của sãi gia sẽ khiến hai chân cô nương không khép lại được đâu.” Tàn Niệm ngoác miệng cười, giờ ngang tay phải, Kim cương xử chỉ vào nữ tử Sắc Mục bất động, tỷ lực quả thật kinh người.

Nữ tử Sắc Mục múa tít cây kiếm, ánh mắt hiện rõ nét sợ hãi.

“Đánh cong kiếm của cô nương, đâm hồng huyết của cô nương.” Tàn Niệm cười vang vùng Kim cương xử.

Nữ tử Sắc Mục đương nhiên không dám ngạnh tiếp, định dựa vào tốc độ giết hần, nhưng lại bị động tác có vẻ chậm chạp của Tàn Niệm khống chế. Kỳ thật hần sử dụng Na Di bộ pháp, mỗi khi nữ tử áp sát là Kim cương xử dấy lên cuồng phong, thổi tung cả mái tóc vàng.

Chạy thôi, càng nhanh càng tốt. Nữ tử Sắc Mục quyết định như thế, lòng không còn sợ hãi nữa, dù sao song phương chênh lệch quá xa.

Nàng ta nhảy lùi liên tục mấy bước, huyết gió gọi ngựa. Bạch mã mang huyết thống Đại Uyển thần câu, linh tính rất cao, thấy chủ nhân gọi liền lập tức phóng tới.

“Muốn chạy?” Tàn Niệm đạp cây chày xuống, chấn động mặt đất, bạch mã kinh hãi nhảy vọt lên, nữ tử Sắc Mục càng hoảng, Tàn Niệm đã đứng ngăn cản giữa nàng ta và con ngựa.

Tàn Niệm chưa hết lực, giờ chày lên định giết bạch mã. “Tuyệt nhiên chạy mau!” Nữ tử Sắc Mục cuống lên, song kiếm không hề do dự đâm thẳng vào Tàn Niệm.

Tàn Niệm cười khẩy, khẽ đẩy cây chày gạt song kiếm, nữ tử Sắc Mục mềm nhũn hai chân, song kiếm rơi xuống.

Tàn Niệm quay lại, một tay giữ đầu ngựa, tay kia giờ Kim cương xử. Bạch mã giãy giụa nhưng không thoát được đại lực của hần.

Hồng Trung bịt hai tay lên mặt không dám nhìn tiếp.

Lúc đó một thùng nước từ trên cao giáng xuống, cai thùng xoay vòng trên không, nước hắt vào Tàn Niệm.

“Ai, ra đây.” Tàn Niệm dầm vỡ cái thùng, nhưng không khỏi ướt người.

Một thiếu niên trọc đầu xách thùng nước từ phía sau miếu thổ địa thông thả bước ra. Áo vải, chân trần, gương mặt thiếu niên đượm sương gió, đôi mắt thông tuệ sáng rực.

“Xem y phục của tiểu huynh đệ thì mới từ Thiếu Lâm xuống hả?” Tàn Niệm không giận, vỗ vỗ ngực: “Đều được Thiếu Lâm truyền thừa, sư phụ mõ là Bất Sát, coi như mõ tốt nghiệp kỳ thứ một trăm linh sáu, tiểu huynh đệ kỳ bao nhiêu? Sang kia đứng xem, chốc nữa có phần hưởng thụ.”

“Chưa tốt nghiệp.” Thiếu niên thản nhiên.

“Chưa tốt nghiệp? Bị đuổi hả? Được lắm, chốc nữa sư huynh sẽ phá giới mạo cho đệ rồi lên núi không muộn.” Tàn Niệm cười ha hả.

“Thanh tỉnh, thanh tỉnh.” Thiếu niên giờ thùng nước hắt vào Tàn Niệm, nước hữu chất vô hình, vô công cao đến đâu cũng không chống lại được, Tàn Niệm không kịp tránh, toàn thân ướt sũng.

“Người muốn chết?” Tàn Niệm nổi giận, tung quyền đâm bạch mã gục xuống, giờ Kim cương xử đập thiếu niên.

Nữ tử Sắc Mục mình đầy mồ hôi lạnh thử nhặt song kiếm lên trợ giúp nhưng cổ tay đau nhói, đành trơ mắt nhìn thiếu niên bị Tàn Niệm đập nát.

Thiếu niên hít sâu, tiên thiên chân khí từ Đan điền tản đi bách mạch toàn thân, không đợi Tàn Niệm tới gần đã bắt đầu chuyển động toàn thân, song chưởng ngưng trọng như ngọn bút thu lại, chân từ từ bước theo tư thế hổ khom mình.

Tất cả, phẳng phất như dưới ánh trăng bạc.

“Còn múa may!” Tàn Niệm khinh thường, song không biết là quyền pháp gì. Kim cương xử quật ngang, Tàn Niệm định đánh gãy eo thiếu niên.

Thân ảnh thiếu niên khê động, khê chạm tay vào cây chạy kéo lệch đi, Tàn Niệm chỉ thấy thân hình không tự chủ dạt theo, cái chày đập xuống đất, cát bụi mịt mù. Thiếu niên không hề thụ thương, vẫn đứng im nhìn hai bàn tay.

Tàn Niệm lấy làm lạ, dù cái chày không đánh trúng nhưng ngạnh khí công của hắn được dồn lên, thiếu niên chỉ hơi bị quét trúng mà không thổ máu tan xác mới lạ.

Dù thế nhưng hắn không sợ thiếu niên, cây chày càng hung mãnh hơn, liên tục công kích thiếu niên. Thiếu niên không kiên trì phòng thủ nữa, di động theo đà chuyển của cây chày.

Dù Tàn Niệm hung hăng thế nào, thiếu niên đều thoát được trong gang tấc, có lúc dùng một tay đẩy đi, có lúc đẩy cả song chưởng, mọi đòn tấn công của Tàn Niệm đều hụt.

“Chạm, dính, đeo sát, bám theo, gặp mạnh thì cong, quán chặt không rời.” Thiếu niên như thể đang suy tư, tiếp tục dẫn đạo đòn công kích cuồng mãnh của Tàn Niệm. Tàn Niệm đánh mãi vẫn vô hiệu, lòng thầm nổi giận, mặt đất bị cây chày của hắn đập thủng lỗ chỗ, có lúc hắn định thu đòn ngang chừng nhưng bất lực, trừ phi cạn hết lực của một đòn mới tấn công tiếp được, nên đành tiếp tục ra đòn ngắt quãng, lấy đầu ra uy thế Kim cương phục ma.

Một tuần trà sau, Tàn Niệm dù trời sinh thần lực cũng đâm dĩa mồ hôi, so với lúc tây chinh công thành, máu thịt bay toí bởi thì mùi vị đánh hụt liên tục này càng khiến hắn bất lực, lòng dấy lên sợ hãi.

“Luồn theo lưng để lực trượt qua, không đỡ không chặn, buông lỏng toàn thân, tự do uốn mình...” Thiếu niên vẫn đọc khẩu quyết mà Tàn Niệm không hiểu, gương mặt bình thản nhưng không hề đắc ý.

Chày của Tàn Niệm không đập trúng thiếu niên, càng dùng lực thì kinh đạo cương mãnh càng bị dẫn xuống đất, thân thể hắn không giữ được thăng bằng, mấy lần bị quán lực của chính mình kéo theo, bất giác mắt hoa đầu nặng, cước bộ hăng hăng.

“Không phải chứ, trên đời lấy đầu ra loại võ công tà môn thế này? Có phải thiếu niên này niệm chú hại người?” Tàn Niệm vừa dấy lên ý nghĩ này, càng sa vào cảnh vạn kiếp bất phục, đầu óc không tỉnh nữa, hắn chỉ muốn thoát đi cho nhanh, nhưng hữu tâm vô lực bởi “lời chú” của thiếu niên.

Thân ảnh thiếu niên một biến thành hai, hai hóa bốn, Tàn Niệm sau cùng loạn hết chương pháp, hơi thở đứt quãng, khí lực toàn thân dốc hết ra.

Tàn Niệm muốn vứt cái chày đi, dùng song quyền tấn công song cái chày như bị kinh khí vô hình dính chặt, không có kẽ hở vứt đi được.

“Địch muốn biến nhưng không thể, muốn tấn công cũng không được.” Thiếu niên đọc, “địch muốn chạy cũng không xong.” Ý thâm kinh ngạc, trong lúc vô tình, bản thân đã khống chế động tác của Tàn Niệm, điều y không tưởng tượng được khi luyện tập với bằng hữu chí thân.

Nữ tử Sắc Mục và Hồng Trung đứng ngoài quan sát đương nhiên không hiểu gì, há hốc miệng nhìn khung cảnh quái dị cực độ: thiếu niên một tay đỡ Kim cương xử, một tay kê vào vai Tàn Niệm mà xoay vòng. Vòng xoay lúc to lúc nhỏ, lúc thẳng lúc nghiêng, thiếu niên vừa đi vòng vừa kéo Tàn Niệm xoay theo, cơ hồ đang thi triển võ đạo yêu dị nào đó.

“Buông tay?” Thiếu niên buột ra hai chữ đó, bản thân y cũng đâm ra hoài nghi.

Thiếu niên khẽ gạt Kim cương xử trong tay Tàn Niệm, cái chày bắn xéo ra ngoài theo đà vòng tròn, đập xuống cạnh sai gia khiến hắn hoảng sợ vãi cả nước tiểu.

Thiếu niên cảm giác lực đạo chưa từng có xoay tít giữa mình và Tàn Niệm, luồng lực này không thuộc bề y vì y hiểu rõ mình không thể xuất ra được kinh lực hồn hậu như thế, kinh lực ngày càng mạnh, xoay nhanh dần theo, lúc nào cũng có thể xé toang vòng tròn cả hai đang khiêu vũ.

Thiếu niên phát giác dưới đất đều là nước, Tàn Niệm lưỡng nhân vô thần đã hư thoát đến cực độ, toàn thân hắn nóng bừng, dưới đất chính là mồ hôi hắn nhỏ xuống. Làn cương kinh hùng hồn đó xuất phát từ Tàn Niệm đang dần khô kiệt, bản thân thiếu niên chỉ liên tục dẫn đạo nó.

“Chắc chắc, công phu này hữu dụng hay là đầu đà này phế vật quá nhỉ?” Thiếu niên thâm kinh ngạc, thấy Tàn Niệm vô lực tái chiến, bèn mượn luồng quái lực súc tích đã lâu, sắp xé toang vòng tròn đẩy ra, tất nhiên Tàn Niệm cũng không tự chủ bị đẩy theo. Thân thể bảy thước của hắn văng đi cả trượng mới rơi sắp xuống.

Tàn Niệm văng đi không biết sống chết thế nào, thiếu niên cảm giác còn một phần kinh lực trên tay, lập tức hít sâu, dẫn tiên thiên chân khí đó vào thể nội, biến thành một phần chân khí của bản thân.

Thiếu niên hít sâu nhìn quanh, sai binh ôm đồng bạn thụ thương chạy mất từ lâu, sai gia không hiểu đã trốn đi đâu, không ai để ý xem Tàn Niệm có ngã gãy cổ hay không.

Thiếu niên đến cạnh Tàn Niệm, vỗ vỗ gương mặt trắng nhợt của hắn, hỏi ngây thơ: “Này, ban nãy người có cảm giác gì? Muốn nôn ra? Choáng váng? Này, dậy đánh thêm lần nữa.” Tàn Niệm đương nhiên không đáp, kinh mạch toàn thân hắn gần như tan ra, xương cổ cũng trọng thương.

“A! Cô nương không sao chứ?” Thiếu niên thấy Tàn Niệm hôn mê rồi, mới định thần quay lại hỏi nữ tử Sắc Mục.

“Một mình ta tự ứng phó được, cần người giúp làm gì!” Nữ tử Sắc Mục mắng, quả thật ngang ngược.

“Là tại hạ không đúng, hóa ra ban nãy cô nương chưa dốc toàn lực.” Thiếu niên tỏ vẻ ăn năn, hiển nhiên không hiểu thế sự.

Thiếu niên vốn không ý thức được rằng vừa nãy chính y đã mở ra một trang sâu sắc nhất của võ thuật Trung Quốc.

Nữ tử Sắc Mục không ngờ thiếu niên cứu mình, bị mắng loạn xạ một hồi mà lại xin lỗi, nhất thời không biết ứng xử thế nào, đứng dậy đến cạnh bạch mã đang dần mở mắt, vuốt ve bộ lông trắng đầy thương cảm.

“Xin hỏi đây có phải Nhũ gia thôn?” Thiếu niên nhìn quanh.

“Người phải hỏi tên ta đã, lấy đây ra người ăn nói như người!” Nữ tử Sắc Mục bực mình, thiếu niên này quả thật không coi nàng ta vào đâu.

Hồng Trung từ trong bụi cây chui ra, đáp lời thiếu niên: “Đây đúng là Nhũ gia thôn.” Ban nãy cô nghe thiếu niên thừa nhận từ Thiếu Lâm xuống, dù y không hỏi thì cô cũng phải kéo lại hỏi tin tức của Thất Sách.

“Có vị cô nương nào là Hồng Trung?” Thiếu niên vui mừng.

“Tôi đây.” Hồng Trung gật đầu, tim đập nhanh hẳn.

Nữ tử Sắc Mục thấy hai má Hồng Trung ửng lên thì nổi giận: “Này, ta tên Linh Tuyết, người tên gì?” Nàng ta trừng mắt nhìn thiếu niên.

“Xin thứ lỗi, tại hạ có việc gấp tìm Hồng Trung.” Thiếu niên tỏ vẻ bối rối, vẫn không để ý đến Linh Tuyết, kéo tay áo Hồng Trung đi sang một bên khiến Linh Tuyết giận run người.

Hai người ra sau miếu thổ địa, thiếu niên rút rờ móc một lá thư trong ngực áo ra đưa cho Hồng Trung.

“Thất Sách viết hả?” Hồng Trung khóc nức lên, không còn dáng vẻ hiêu cường thường ngày nữa.

“Chính thị Thất Sách.” Thiếu niên thở dài, nắm chặt quyền đầu ngoảnh đi.

Y đã đọc bức thư này, Hồng Trung không biết chữ nên thư dài tới năm trang, toàn những hình vẽ kì quái, y tìm hiểu cả nửa ngày vẫn không biết hảo huynh đệ định diễn đạt gì. Nhưng ý hiểu được tám phần hàm ý, nên mới không nhẫn tâm nhìn về mặt Hồng Trung.

Hồng Trung run rẩy mở thư ra, lặng lẽ ngồi xuống đọc. Cô ngăn người rồi bật khóc, tiếng khóc chí tình chí tính, ngay cả Linh Tuyết định tiếp tục mắng thiếu niên cũng không tìm được cớ xen vào, thiếu niên càng cúi đầu ủ rũ, cúi thật thấp.

Hồng Trung khóc đến lúc trời tối hẳn mới miễn cưỡng lau nước mắt, sụt sịt sụt sịt.

“Tôi muốn lên Thiếu Lâm.” Hồng Trung nói, mắt lại rướm lệ.

“Vì sao?” Thiếu niên ngạc nhiên.

“Cứu Thất Sách.” Hồng Trung lau nước mắt ưỡn ngực.

8. Chương 4 Phần 2.

Thiếu Lâm Tự Đệ Bát Đồng Nhân

Tác giả: Cửu Bả Đao

Chương 4 Phần 2.

Người dịch: Công Tử Bạc Liêu

Nguồn: Vip.vandan

Thất Sách đến Thiếu Lâm sắp được ba năm rồi.

Với một lão nhân xé chiều, ba năm chỉ đủ khiến nếp hằn nơi khóe mắt sâu thêm một chút, nhưng với một cậu bé sắp tròn mười bảy thì ba năm đủ để thay đổi một con người.

Đối diện với những thay đổi đó, Thất Sách đều dễ dàng tiếp nhận, hoàn cảnh có thể thay đổi một người nhưng anh hùng có thể thay đổi hoàn cảnh. Muốn thành anh hùng, cần giác ngộ hơn người thường, con cháu quan lại những lúc nhàn rỗi thường lấy danh nghĩa thử chiêu đến đám đá gã, gã cũng học theo Quân Bảo, thần nhiên chấp nhận, coi đó là phương pháp học “tá lực” đơn giản nhất.

Trước đó, gã tham gia các lớp học cấp tốc về đứng trên cột, Thiết Sa chương, “ngực chịu lực đập vỡ đá”, hai tay bị nước thuốc ngâm đến tím bầm, hai chân cũng tê cứng vì ngồi xổm, ngực đến giờ vẫn còn đau.

“Tử An sư huynh, hôm qua kể đến chỗ Võ Tòng dụng độ Tướng Môn Thần, đã nghĩ ra kết quả chưa, đệ nóng ruột lắm rồi!” Thất Sách treo người trên cành cây ăn mần thầu, khiến Tử An hòa thượng ngồi khắc tấm gỗ dưới đất giật mình.

“Này này, sắp tỷ thí qua ải rồi, còn thời gian nghe chuyện hả?” Tử An nói thế nhưng trong lòng hớn hở, một người thích kể chuyện thì bằng hữu tốt nhất chính là người thích nghe kể, nếu người nghe không bị cảm, biết cho cả ý kiến, thêm mắm dặm muối vào câu chuyện thì càng hiếm có. Từ khi Thất Sách lên Thiếu Lâm, tốc độ viết truyện của Tử An nhanh gấp mấy lần, có một người thúc giục tất nhiên tăng thêm động lực.

“Được rồi được rồi, vào Thập bát Đồng nhân trận cần mười tám loại quyền pháp, đệ học hết rồi, dù không hồi lộ cũng không thành vấn đề.” Thất Sách ăn nốt cái mần thầu, hai chân quắp chặt lấy thân cây, bắt đầu đu người lên luyện tập.

Thập bát Đồng nhân trận đương nhiên có mười tám sư huynh giữ ải, mỗi vị sư huynh thiện nghệ một loại quyền pháp hoặc binh khí, trong mười tám loại này thì hình ý quyền chiếm một nửa, theo thứ tự là Thăng Long phách, Hồ Giáo quyền, Huyền Hạc thích, Địa Thải quyền, Ưng Trảo công, Xà thủ, Biên Bức triêm, Hầu quyền, Sư Tử hồng, binh khí gồm đao, thương, kiếm, côn, tiên, thuần, tam tiết côn, ám khí. ải sau chót là Thiên Đỉnh chùy, dùng đầu đập vỡ năm viên gạch mới qua được để vào Mộc nhân hạng.

Thất Sách không phải biết hết mỗi môn võ công nhưng nắm chắc sẽ hạ sơn sớm hơn bọn Hàn Lâm Nhi bởi thủ kinh của gã ngày càng mạnh, hôm qua lúc luyện Xà thủ thậm chí suýt nữa bẻ gãy tay Hàn Lâm Nhi khiến hắn kêu oai oái. Sự thật, hai năm nay Thất Sách chưa từng bị bọn Hàn Lâm Nhi đánh ngã, y không nường tay tất đã đã thương chúng. Sách cùng Quân Bảo phát hiện thể nội đang sinh sản một luồng chân khí thuần túy phi thường, chưa biết chừng chính là “nội lực” mà người ta nhắc đến.

Về binh khí thì vì đao kiếm không có mắt, sợ thương tổn đến các công tử, sư huynh giữ cửa đều qua quýt, bịt đầu bịt lưỡi vũ khí, vốn không dùng đến công phu thật sự, không đáng ngại.

Trừ công phu tăng tiến rõ rệt, Thất Sách cũng tiến bộ hẳn về chịu đòn. Mạn quyền được gã và Quân Bảo cải tiến suốt ba năm, đã hình thành pháp tắc phòng ngự trong tình huống địch mạnh ta yếu, thường thường Hàn Lâm Nhi toàn lực đánh một quyền lên mình gã thì cơ bắp sẽ tự mềm đi, cộng thêm thần hình khê nghiêng, gần như không đau đớn gì. Một người khó thụ thương thì không thể thua, Thất Sách tự tin sẽ qua được trận pháp.

Tử An ho khê mấy tiếng: “Nói thì chậm còn lúc đó diễn ra rất nhanh, Võ Tông tổng hai quyền vào mặt Tướng Môn Thần, rồi quay mình chạy đi. Tướng Môn Thần nổi giận lao theo, bị Võ Tông đá trúng tiểu phúc, hai tay bèn ấn mạnh, thụp xuống ngay. Võ Tông đá trúng, tung tiếp cước vào trán Tướng Môn Thần khiến hắn ngã nhào. Võ Tông đuổi theo, đập lên ngực Tướng Môn Thần, nhắc nắm tay lớn bằng miệng bắt đâm vào đầu đối phương.” Tử An kể đến đây, giờ quyền giờ cước lên minh họa, Thất Sách gật đầu liên tục.

“Sau đó thế nào? Đánh tiếp hả?” Thất Sách hỏi, nhất định thế rồi.

“Vốn Tướng Môn Thần định xoay tay phản công, Võ Tông liền tung quyền trước rồi quay người đi, đồng thời xuất cước trái rồi tung cước phải, ngọn cước này có tên, là Ngọc hoàn mã, Uyên ương cước, chân tài thực học của Võ Tông, không hề tầm thường. Tướng Môn Thần lặn lộn dưới đất cầu xin.” Tử An chú giải tên mấy pho võ công, quên mất chiêu thức đó là Trạc cước học được từ Thất Sách.

Thất Sách đang nghe say sưa thì tiếng chuông triệu tập tăng chúng toàn chùa đột nhiên vang lên.

“Có việc gì nhỉ?” Thất Sách nhảy xuống.

“Vị quan to nào đến Thiếu Lâm tuần sát đó thôi.” Tử An thở dài, hết thời gian kể chuyện rồi.

Lúc cả hai đến Đại Hùng bảo điện, năm trăm tăng nhân gần như tập hợp đủ, hoặc ngồi hoặc đứng, hoàn toàn không giữ dáng vẻ trang nghiêm. Quân Bảo đứng sau nhóm Hàn Lâm Nhi.

“Việc gì thế? Không thấy kiệu của đại quan nhĩ.” Thất Sách thì thầm, Quân Bảo lắc đầu.

“Hàn Tín điểm binh, xem ai xui xẻo.” Hàn Lâm Nhi quay lại nhìn Thất Sách.

Đại sư huynh đứng trên đài cao trước điện nhìn xuống chúng nhân, mấy võ tăng Đạt Ma viện cầm côn đứng sau, phương trượng vuốt râu mỉm cười, tất cả đều bình thường, điều khác duy nhất là Viên Cương sư huynh vẫn trấn thủ cửa “Hầu quyền” trong Đồng nhân trận lại đeo bao màu lam, ăn vận theo lối tục gia đệ tử đứng cạnh đại sư huynh.

“Các vị sư đệ, hôm nay là ngày Viên Cương trấn thủ Thập bát Đồng nhân trận tròn mười tám năm, vất vả cho đệ ấy quá. Viên Cương công đức viên mãn, về quê làm ruộng nhưng vẫn là huynh đệ tốt của Thiếu Lâm chúng ta.” Đại sư huynh cất giọng như chuông đồng, mỗi chữ đều rõ rệt. Viên Cương cúi đầu sát đất, mặt mũi hớn hỡ, cởi cái bao màu lam xuống, lộ ra tấm thân béo ú đang run rẩy. Cái bao rất nặng, xem ra lúc trấn thủ nhận không ít bạc, lần này hạ sơn tất sẽ mua ruộng cưới vợ, trở thành địa chủ.

“Cung thỉnh phương trượng giải huyệt cho tiểu tăng.” Viên Cương quỳ trên đài, dập đầu sát đất.

Phương trượng gật đầu, hơi cúi người, co tay thành hình niêm hoa, từ từ đi quanh Viên Cương, bắt ta từng đạo vô hình khí kinh, giải khai thất cân bát mạch bị phong bế của Viên Cương.

Viên Cương thổ ra một ngụm máu đen, như trút được gánh nặng, cảm kích đến run rẩy toàn thân.

Thất Sách nhìn Viên Cương mặt đầy hưng phấn, thầm thở dài, ba mươi tám tuổi đến nơi rồi, hạ sơn còn làm được gì nữa? Những ngày tháng rực rỡ nhất trong đời đã qua trong cảnh trấn thủ vô liêu cực độ đó, lẽ nào bạc trắng bù lại được ư?

“Nên hôm nay Thiếu Lâm chúng ta cần chọn ra hảo hán trấn thủ mới, việc này quan hệ trọng đại, cần giữ suốt mười tám năm, vị huynh đệ này tất giỏi Hầu quyền, quyền như lưu tinh, chân như thiểm điện.” Đại sư huynh nhìn toàn trường, tăng nhân lao dịch đi theo các công tử không dám nhìn vào mắt y, sợ bị điểm danh, dù được nhận tiền đút nhưng mười tám năm đâu phải chuyện đùa.

“Giữ ải là nhiệm vụ quang vinh, nháy mắt đã là mười tám năm, hơn nữa Thiếu Lâm chúng ta gì mà không có? Cần bạc? Có. Cần nữ nhân? Cũng có. Cần võ công? Nhiều đến không học xuể. Muốn niệm kinh tu thân dưỡng tính? Tàng kinh các thiếu gì. Xem Viên Cương này, mười tám năm nay, thân thể không chỉ trắng kiện hơn mà đầu óc cũng tỉnh táo, chứng minh công phu Thiếu Lâm xuất chúng.” Đại sư huynh vừa đi vừa nói.

“Có ai tự nguyện?” Phương trưởng từ tốn hỏi, giọng ông ta không vang như địa sư huynh song vẫn vang vang, chứng tỏ nội công thâm hậu.

Thất Sách cúi đầu nhìn mũi giày, giày trái đã thủng một lỗ lớn, lộ ra ba ngón chân, nếu không vì mua một đôi ở Thiếu Lâm tốn ba lạng bạc thì gã đã đổi giày rồi.

“Thất Sách? Tốt, tốt lắm, còn ai tự nguyện nữa?” Phương trưởng hòa ái cất tiếng. Thất Sách cả kinh ngẩng lên. Quân Bảo và Tử An cũng kinh hãi, cả hai đều biết tính khắc bạc của phương trưởng nhưng không ngờ lại đến mức ấy, hôm nay Thất Sách quả xui xẻo.

“Phương trưởng, con...” Thất Sách ấp úng.

“Thất Sách, còn không bước lên.” Phương trưởng đứng xa trừng mắt nhìn gã, thần sắc cau lại. Thất Sách thầm nhủ phương trưởng đại khái nhìn lắm, liền ngượng ngừng bước lên, định nói cho rõ.

Bọn Hàn Lâm Nhi cười thầm, Thất Sách đắc tội ai không đắc tội vừa vào chùa đã đắc tội phương trưởng nên mới có kết quả hôm nay, lần này thần phạt cũng không cứu được.

“Phương trưởng, kỳ thật đệ tử không muốn, đệ tử không lập chí giữ ải...” Thất Sách luống cuống, toàn thân đầm đìa mồ hôi.

“Viên Cương, Thất Sách muốn tự nguyện trấn thủ, con xem hài tử này có được không, Hầu quyền luyện đến mức tinh túy chưa?” Phương trưởng mỉm cười, tựa hồ không nghe lời biện bác của Thất Sách.

“Phương trưởng anh minh. Thất Sách ngốc nghếch này được ân đức của phương trưởng cảm hóa đã tiến bộ nhiều, Hầu quyền có thể tính là đứng đầu trong số tăng nhân lao dịch.” Viên Cương cúi người.

“Viên Cương cũng tiến cử thì lão nạp đành chiều theo vậy. Thất Sách, sau này nhớ dụng tâm, biết chưa?” Phương trưởng cười tít mắt.

Thất Sách cảm giác bị ngũ lôi oanh đỉnh, nhưng trong lúc này không thể ngăn ra, lập tức nghĩ cách biện bác.

“Người làm gì có tư cách nói.” Không ngờ đại sư huynh bước ra, đánh vào miệng gã. Đại sư huynh xuất thủ cực xảo diệu, nhanh như chớp.

Nhất thời, mọi tăng nhân ở dưới đều ngẩn ra, tay đại sư huynh còn chưa giáng xuống đã bị Thất Sách gạt đi, việc này chưa từng xảy ra.

“Không ổn.” Quân Bảo kêu thào.

Thất Sách kinh khủng nhìn vào ánh mắt ngạc nhiên của đại sư huynh. Gã còn chưa nhận ra thủ pháp sư huynh sử dụng đánh mình là chiêu thức nào, chỉ cảm giác “vòng tròn” của mình bị xâm phạm liền theo trực giác dùng tay trái gạt đi. Ánh mắt đại sư huynh trở nên đáng sợ như con sư tử phẫn nộ.

“Lớn nhỏ không phân.” Đại sư huynh tức giận, sử dụng Kim Cương La Hán quyền đâm vào ngực Thất Sách, ban nãy hấn ra tay chỉ muốn giáo huấn Thất Sách nên không có nội kinh, uy lực chẳng đến đâu, nhưng một quyền này như lưu tinh chùy, trúng ngực Thất Sách thì ít nhất gã cũng gãy hai cái xương.

“Quân Bảo!” Tử An cũng thấy không ổn. Đích xác, không ai hiểu rõ phản ứng tiếp theo của Thất Sách như Quân Bảo nên y lao lên dài.

Thất Sách theo trực giác lùi lại một bước, ngực hóp xuống, tránh khỏi một quyền đáng sợ của đại sư huynh. “Ngỗ nghịch!” Đại sư huynh không đánh được gã, càng nổi giận hơn, dùng khởi thủ thức đại khai đại hợp, định sử dụng Bàn Cổ Khai Thiên quyền sáng tạo ra.

Thất Sách biến sắc, biết ban này không nên tránh quyền của đại sư huynh, đã phạm sai lầm lớn nhưng không thể đứng im chịu đòn, lẽ nào phải tiếp tục kháng cự?

Quân Bảo lướt lên đài, quỳ xuống: “Phượng trọng, xin để đệ tử đảm nhiệm giữ ải Hầu quyền.” Y cúi đầu, lớn mật quỳ giữa Thất Sách và đại sư huynh.

Nếu giao đấu thật sự, đại sư huynh hạ thủ không lưu tình, Thất Sách nhất định thảm tử.

Phượng trọng lạnh lùng nhìn Quân Bảo. Một giọt nước rơi lên trán Hàn Lâm Nhi, hẩn ngẩng nhìn, lại thêm mấy giọt nữa rơi xuống.

Thình không dày đặc mây đen, ngoài xa ì ùng tiếng sấm, mưa sắp trút xuống.

“Con trai đại hiệp Trương Huyền, người học Hầu quyền ngày nào chưa?” Đại sư huynh thu khởi thế lại, nghênh ngang nhìn Quân Bảo.

“... Chưa.” Quân Bảo toát mồ hôi lạnh, căn bản không dám ngẩng lên, nếu để lộ Thất Sách dạy y Hầu quyền, không hiểu sẽ phạm phải tự quy nào, hậu quả khó lường.

“Vậy lui xuống đi.” Đại sư huynh tung cước, chợt cảm giác bàn chân như giẫm lên cát, kinh đạo phân tán vô ảnh vô tung. Đại sư huynh biến sắc mặt.

Quân Bảo không phải người chết, đương nhiên cảm giác được đại sư huynh đá mình, song y vẫn ngẩn ra.

Thất Sách chấn kinh, Quân Bảo cũng như gã, vô tình để lộ công phu cổ quái, nếu khiến đại sư huynh mất mặt trước đám đông, e rằng cả hai sẽ bị trục xuất khỏi chùa, thậm chí bị đánh chết.

“Quân Bảo! Xen vào làm gì, có thể kế thừa y bát Viên Cương sư huynh, đệ vui mừng còn không kịp nữa là, huynh sao dám hốt tay trên. Xuống đi.” Thất Sách thoáng giận, đá vào mặt Quân Bảo, y liền ngã người, nhếch nhác cực độ, phối hợp như thiên y vô phòng.

Thất Sách cười lớn, quỳ ngay xuống, xin phượng trọng cho trở thành người giữ ải Thập bát Đồng nhân trận cùng ban xiềng xích đáng sợ. Gã cười nhưng không ngăn được, đành nhắm hai mắt lại.

“Thất Sách, ngươi cũng hiểu hậu quả điểm tử huyết. Mỗi tháng cần giải huyết để trì hoãn phát tác một lần, bằng không kinh mạch nghịch lưu, banh xác mà chết, thất khổng đổ máu... mọi khả năng đều có thể xảy ra, nếu người dám lơ là trọng trách giữ ải thì người đừng trách ai.” Phượng trọng mỉm cười thò tay, “Thất Sách, nói lớn lại một lần, có tự nguyện đảm nhiệm vị trí thứ tám trong Thập bát Đồng nhân trận trong mười tám năm không?”

“Đệ tử tự nguyện, đây gọi là Mời ngài vào chum, Mao toại tự tiến cử, Lão Vương bán dưa. Không dám từ nan.” Thất Sách kêu lên, tiếng kêu vang vọng khiến Quân Bảo lăn lộn dưới đất cũng trào nước mắt.

Bạn tốt của y, bạn tốt duy nhất từng lập chí hạ sơn sẽ trừ gian diệt bạo, lập nên sự nghiệp kinh thiên, giờ phải khuất nhục quỳ trước Đại Hùng bảo điện, mặc cho người ta lăng nhục, lấy đi thứ quý nhất trên mình.

Sấm nổ vang rền, mưa trút ào ào.

“Cung thỉnh phượng trọng tứ huyết.” Thất Sách kêu to, toàn thân run rẩy. Phượng trọng gạt đầu, mân ý đặt tay trái lên tử huyết trên lưng gã, chân khí cương mãnh tuyệt luân dồn vào thất kinh bát mạch của gã. Chân khí này bá đạo vô cùng, vốn không thèm để ý đến chống cự từ chân khí tự thân của gã tự nhiên vận hành, như trăm vạn giáp binh phá thành trì.

Thất Sách há miệng trợn mắt, nước mắt tuôn chảy, đau đớn đến độ không thốt thành tiếng, cả Hàn Lâm Nhi vốn ganh ghét với gã cũng không bắt nhãn nhìn.

Quân Bảo nắm chặt tay, hận đến cùng cực, nếu y có võ công kinh thế, dù phải đối địch với cả Thiếu Lâm tự cũng quyết cứu Thất Sách, nhìn bạn tốt bị hành hạ, còn đau đớn gấp trăm bản thân bị lăng trì.

Phương trượng tựa hồ muốn gã chịu khổ nhiều hơn, quá trình điểm huyết vốn chỉ cần một tuần trà lại kéo dài cả nén hương khiến gã đau đớn sùi bọt mép, cơ bắp co rút, ngũ quan méo mó, như biến thành kẻ si ngốc.

Phương trượng mỉm cười buông tay, cà sa dẫm nước mưa.

Quân Bảo không dám xông lên ngay, đợi khi phương trượng lau mồ hôi tuyên bố kết thúc, y mới cùng Tử An chạy lên, đỡ Thất Sách hôn mê bất tỉnh về kho củi.

Thất Sách bị điểm tử huyết, thủ pháp cực nặng khiến gã hôn mê bảy ngày đê.

Thân thể gã lúc nóng lúc lạnh, khiến Quân Bảo và Tử An mất ăn mất ngủ. Tử An hiểu sơ về y thuật, nấu mấy thang giải nhiệt tiêu hàn cho Thất Sách uống, coi như cũng khiến gã mở mắt được.

Tử huyết bị phương trượng điểm, nếu một tháng không được giải một lần sẽ khiến người trúng chỉ mất mạng, công phu này là Trần Ma chỉ, đứng thứ tư trong thất thập nhị tuyệt kỹ của Thiếu Lâm, ảo diệu vô cùng chứ không phải tuyệt kỹ ám toán, muốn điểm huyết thành công cần cả tuần trà, có tên ngốc nào cho đối thủ nhiều thời gian thể khi giao đấu?

Trần Ma chỉ là thủ đoạn trừng phạt kẻ gây ác của Thiếu Lâm, cao tăng yêu cầu kẻ ác phải cải tà quy chính, mỗi tháng giải huyết một lần để giảm đau đớn, đến khi kẻ ác sửa chữa lỗi lầm xong thì mới được giải hẳn.

Thời gian giải huyết mỗi lần không nhất định, hoàn toàn do ý nguyện của người điểm, nhưng phương trượng Bất Sơn dùng Trần Ma chỉ uy hiếp người giữ trận phải tận chức, kỳ thật đã vi phạm tự quy của Thiếu Lâm, có điều phương trượng dùng cách này quản lý Thất bát đồng nhân đã lâu nên ai cũng thấy bình thường.

“Thế nào rồi? Hình như không sốt nữa.” Quân Bảo thở phào, sờ trán Thất Sách. Gã im lặng, đầu óc trống rỗng.

“Có biết lúc hôn mê đệ gọi gì không?” Quân Bảo thử trêu, Thất Sách khẽ lắc đầu nhắm mắt, nếu ngủ liền mười tám năm mới tỉnh lại thì tốt quá.

“Đệ gọi: Hồng Trung! Hồng Trung! Đừng đợi huynh mười tám năm, may lấy người khác đi.” Quân Bảo trêu gã, thực ra y lại rơi lệ.

Thất Sách mở bừng mắt thở dài.

Đúng, gã bị khốn ở Thiếu Lâm tự mười tám năm là đủ lắm rồi, sao có thể liên lụy Hồng Trung chờ đợi ngần ấy năm? Nếu lúc trước nghe lời cô, ở lại thôn thành thân, cả đời vui mặt xuống đồng áng đã đành, ngày này ngày kia như thế thì cũng lắm chỉ cảm thán giấc mộng Thiếu Lâm chưa thành chứ không thật sự bị trói buộc vào giấc mộng xiềng xích mười tám năm này.

“Thất Sách, đệ có bạn thanh mai trúc mã chờ đợi, hay thật. Có người chờ đợi, mười tám năm chỉ như nháy mắt.” Quân Bảo an ủi, không ngờ lại có tác dụng ngược.

“Nhanh gì hả?” Thất Sách phẫn hận.

“Dù gì cũng có huynh ở cùng, đệ sợ gì? Đợi huynh vào được Đạt Ma viện tu luyện thất thập nhị tuyệt kỹ, Tàng kinh các kinh sách vô vàn, thế nào chẳng giải được.” Quân Bảo giả bộ không để tâm.

Thất Sách lắc đầu quầy quậy, từ từ xuống giường, bảy ngày không mở mắt, thân thể đỡ dần ra rồi, mới đi một bước mà đã choáng váng đầu óc. “Quân Bảo.” Vất vả lắm gã mới ra khỏi kho củi, lúc đó vàng trắng tàn cong như lưỡi câu bạc, đúng ngày hai gã quen nhau lần đầu.

“Hả?” Quân Bảo ngồi xổm xuống.

“Lên vượt tường khỏi Thiếu Lâm, mang thư của đệ đến Nhữ gia thôn cho Hồng Trung, bảo đừng đợi đệ nữa.” Bóng Thất Sách liêu xiêu, hơi run run dưới ánh trăng.

“Được.” Quân Bảo lập tức đáp, tuy từ năm mười bốn tuổi, y chưa xuống núi Thiếu Thất đến chỗ đông người nhưng nếu chút việc vặt này không làm được thì y còn mặt mũi nào chịu tội mười tám năm cùng Thất Sách? Hơn nữa, y chỉ là tăng nhân thấp kém ở Thiếu Lâm tự, đi cả tháng cũng không ai phát hiện, đi sớm về sớm là được.

Thất Sách hít sâu, hai chân từ từ choãi ra, tay khê đẩy, động tác bao hàm đủ lỏng, nhu, tĩnh, không, dù toàn thân thiếu lực vẫn thực hiện đúng.

“Quân Bảo, trước giờ đệ vẫn ôm mộng đại hiệp.” Dưới ánh trăng, Thất Sách miễn cưỡng múa Mạn quyền được cả hai cùng tập, Quân Bảo càng thấy đau lòng.

“Huynh hiểu, nghe mãi tai điếc đặc rồi.” Y ngồi xỏ xuống móc tai.

“Xuống núi rồi, huynh đừng về nữa.” Ngừ khí Thất Sách bình thản, không có vẻ gì đùa cợt.

Quân Bảo chấn kinh, không biết nên nói gì.

“Huynh mang pho quyền huynh đệ chúng ta mò ra này khiến cả vô lâm chấn động...” Thất Sách nhìn hai tay rồi nhìn vầng trăng tàn trên trời, đoạn ngoái nhìn chỉ hữu Quân Bảo đang rơi lệ, ánh mắt gã như đêm đầu tiên đến Thiếu Lâm, cũng ngây thơ như thế, hào tình vạn tượng như thế.

Quân Bảo cố nén không bật khóc, thò nắm tay ra, đó là ước định của nam nhân.

Thất Sách mỉm cười, khê đâm vào tay y.

“Cho toàn thiên hạ thấy thế nào là anh hùng.”

9. Chương 5 Phần 1.

Thiếu Lâm Tự Đệ Bát Đồng Nhân

Tác giả: Cửu Bả Đao

Chương 5 Phần 1.

Người dịch: Công Tử Bạc Liêu

Nguồn: Vip.vandan

Trên quan đạo, lá cờ rách trước hàng đoán chữ phát phơ.

Thiếu niên tóc ngắn vừa đi vừa nhai màn thầu, ông chủ đoán chữ cười hì hì theo sau làm phiền.

“Đại thúc đừng theo nữa, tiểu tử đã nói là không cần tên gọi vui vớ vẩn rồi còn gì, đại thúc đi lo việc của mình đi.”

“Hì hì, nếu hiềm tên gọi vui quá dung tục thì đặt hiệp danh cũng được, coi như lợi cho tiểu tử rồi.”

“Đặt hiệp danh? Vậy thì vất vả gì?”

“Từ cổ, mỗi vị hiệp khách hiếm khi dùng tên thật, bằng không khi cừu nhân tìm tới chẳng phải liên lụy người nhà và bạn bè sao? Lấy hiệp danh xông pha giang hồ là việc bình thường, lấy được hiệp danh hay khiến người ta nhắc đến mãi cũng không tệ.”

“Thoạt nghe cũng có lý.”

“Đại hiệp vừa xuất thủ giáo huấn mấy tên cẩu quan, thân thủ quả bất phàm, chưa biết chừng lão phu được thơm lây vì đặt hiệp danh cho đại hiệp. Thế này đi, khai trương đại cát, tùy tiện trả chút bạc vụn là được.”

“Tiểu tử có một bằng hữu, tên mang chữ Thất, tiểu tử muốn có hiệp danh liên quan đến người đó.”

“Được, Thập là con số viên mãn, bảy cộng ba là viên mãn, tiểu tử cứ lấy Tam làm hiệp danh là được.”

“Thế cũng được, còn phải hỏi đại thúc nữa sao? Nghiêm túc đi.”

“Lão tuy không biết quyền pháp nhưng thấy thiếu hiệp tuổi trẻ khí thịnh, xuất quyền lộ rõ khí thế, lão phu đoán rằng trước đây thiếu hiệp chịu đủ ảm ức của đời nên thức tuy hậu phát tiên chí, dùng chậm đấu với

nhANH NHƯNG KỲ THẬT THẦN SẮC LẠI LỘ RÕ NIỀM VUI NGÂY THƠ, ĐỦ THẤY LÒNG THIẾU HIỆP KHÔNG KÌM ĐƯỢC NỮA, MUỐN CHO TOÀN THIÊN HẠ BIẾT.”

“Đúng vậy, tiểu tử có lý do buộc phải danh dương thiên hạ.”

“Đã là phong thái hiếm có, vốn nên lấy danh là Tam Phong, phong trong từ sắc bén, nhưng xưa nay cứng quá dễ gãy, danh tiếng khó bền, sắc rồi sẽ cùn, chi bằng chỉ lấy âm phong chứ không lấy hình của phong, dùng chữ phong trong từ đỉnh núi để thay thế, chữ phong này tuy viết là phong nhưng cũng là lưới kiếm xuyên qua con số ba, chính thị hiệp danh cực tốt.”

“Thực tại quá phức tạp, Tam Phong thì Tam Phong.”

Thiếu niên tóc ngắn nhìn về phương bắc, lộ vẻ suy tư.

oOo

“Đừng ngần ngại cả ngày, nhìn huynh này, vua kể chuyện cũng đến thế mà thôi? Vùi chôn cả đời ở nhà bếp Thiếu Lâm.” Tử An nhìn Thất Sách toàn thân sơn vàng ngồi ngơ ngẩn dưới gốc cây ăn cháo, lên tiếng khuyên giải.

Quân Bảo hạ sơn đã hai tháng rồi, ngày nào gã cũng ngồi thơ thẩn một mình, ngay cả nghe kể chuyện cũng không vào, khiến Tử An khó chịu lắm.

Mấy hôm nay là ngày các tốt nghiệp sinh kỳ thứ một trăm hai mươi bảy phá ải, cũng là ngày tốt mà Thập bát đồng nhân vớ bẫm, cả Thiếu Lâm tự đều hơn hớn, chúc tụng suốt ngày.

Các công tử có tiền phá ải xong, phương trượng sẽ phát chứng thư tốt nghiệp, trên đó có ghi những môn quyền pháp mà tốt nghiệp sinh tu luyện, tương lai có thể lấy đó làm bằng có mở võ quán tư, treo danh hiệu Thiếu Lâm chính tông. Mặt khác, trước Đại Hùng bảo điện cũng cử hành lễ phát biểu cho các tốt nghiệp sinh, nhiều người sẽ lên đài, người thì biểu diễn Tân Thiếu Lâm thất thập nhị tuyệt kỹ, người thì hát một bài về mình, nhiệt náo vô cùng.

Nhiều kẻ sẽ tìm thơ vẽ từ dưới núi lên, vẽ một bức kỷ niệm giữa bản thân với những người xưng huynh gọi đệ cùng đại sư huynh, phương trượng. Tất cả chung vui với nhau cả năm trời, cũng có đôi chút cảm tình, thi nhau lưu lại gia thế, nơi ở cùng những chữ sáo rỗng kiểu xa xôi vạn dặm, trân trọng tái kiến, có kẻ còn viết lại tên mình lên khăn của đối phương. Thất Sách lạnh lùng quan sát, cảm giác là chuyện lỗ bịch nhát trên đời.

Ăn cơm xong, gã còn phải quay lại Đồng nhân trận trấn giữ đệ bát quan “Hầu quyền”, lúc vội cứ để nguyên lớp sơn vàng trên người mà đi lại trong chùa, nhiều lúc vừa gột lớp sơn đi ngủ, chưa được bao lâu lại phải sơn lại lên giữ ải.

Các công tử có tiền khinh khi gã, gọi là “Đệ bát đồng nhân”. Nhưng Thất Sách đứng vững, nếu gã không giữ mình lạnh lùng được thì làm cách nào chịu nổi mười tám năm? E sẽ sớm phát điên mất.

Ăn trưa hôm đó xong, Thất Sách đến Đồng nhân trận nhận nhiệm vụ, khởi động gân gân cốt.

“Thất Sách, đây là phá quan phí của sáu kẻ phá quan năm nay, mỗi cửa mười lượng, cộng lại là sáu mươi lượng. Đừng bảo huynh đệ bạc đãi nhé.” Viên sư huynh giữ đệ nhất quan Thăng Long phách nói, Thất Sách nhận tiền. Nghe nói Viên sư huynh khi chưa nhập trận cũng là cao thủ mạnh bậc nhất trong các tầng nhân lao dịch, dù gì cũng là con Giang Nam đại hiệp, bị điểm tử huyết rồi thì ai cũng như ai, chia chác cũng công bằng.

“Thất Sách, đừng có cả ngày nhăn nhó như thế, ở cái làng nghèo rách của đệ có thấy việc gì dễ kiếm tiền thế này không? Dù ở kinh thành cũng đào đâu ra. Để dành đủ tiền, lúc hạ sơn là phú ông rồi.” Viên Khởi sư huynh giữ đệ lục quan Xà thủ cắn nén bực.

“Đánh đấm vài cái là có bạc đưa đến cửa, đào đâu ra việc kiếm tiền dễ đến thế!” Cầu Đức sư huynh giữ đệ thập lục quan Tam tiết côn, nửa năm trước mới nhập trận, ban đầu cũng chán nản nhưng từ khi biết có kỹ viện trên núi thì không còn thấy trên núi dưới núi có gì khác biệt nữa.

“Tính đi tính lại, ta chỉ còn năm rưỡi nữa là công đức viên mãn, hạ sơn rồi sẽ mở võ quán chuyên dạy Thiếu Lâm côn pháp, đây mới là con đường kiếm tiền lâu dài.” Viên Diệt sư huynh giữ đệ thập tam quan Côn pháp nói, không thèm nhìn cái bụng phê đến độ cúi xuống không nhìn mặt đất nữa.

Ai nấy đều huyền thuyên, Thất Sách vẫn ngơ ngẩn. Tất cả đều kệ gã, người mới bao giờ cũng ỉ ề như vậy, đợi khi quen với hơi tiền rồi thì sẽ nghĩ thông.

Tiếng thanh la vang lên, Thập bát đồng nhân về vị trí, trấn thủ gian phòng tối tăm của mình.

Thất Sách đợi nửa canh giờ mới thấy người phá ải lục lục tục tục tiến tới. Mỗi người vào, gã tùy tiện nhảy xuống, hư chiêu thật chiêu xuất ra loạn xạ, mặc cho các đại thiếu gia đánh ngã trước khi sang cửa Sư Tử hồng.

Tối đến càng là lúc gã tịch mịch khôn tả. Quân Bảo đi rồi, chính gã bảo y đi. Không còn cảnh tỷ thí dưới trăng nữa, ngay cả dùng tay không chẻ củi mà gã cũng không còn tinh thần, gánh nước trở nên vô vị.

Ngơ ngơ ngẩn ngẩn, thật sự ngơ ngơ ngẩn ngẩn.

Thường thường, Thất Sách ngủ không được là lại đến nhà bếp trò chuyện với Tử An. Tử An đốt đèn khắc tiểu thuyết thâm đêm, mỗi ngày y phải khắc đủ năm trăm chữ mới ngủ được.

“Tử An, kỳ thật huynh lên hạ sơn cũng được, huynh có bị điểm tử huyết đâu.”

“Đệ không hiểu đâu, ban đầu là không tình nguyện nhưng ở một chỗ lâu sẽ sợ thế giới bên ngoài. Thiếu Lâm vừa quái dị vừa hoang đường, nhưng không phức tạp như dưới núi, đánh đánh giết giết, lơ dềnh là mất đầu ngay. Huynh làm nghề sáng tác, không còn đầu thì sáng với tác gì nữa.”

“Mộng tưởng của huynh là gì? Làm vua kể chuyện hả!”

“Vua kể chuyện thì đợi mười tám năm nữa đệ xuống núi, mang tác phẩm của huynh ấn loát là xong.”

“Huynh không xuống để tặng thêm kiến văn hả?”

“Chứng kiến thế giới nhất thời cũng chỉ viết ra được câu chuyện nhất thời, ở một nơi vĩnh hằng bất biến mới viết được câu chuyện để đời, đệ có hiểu gì?”

Thất Sách nhìn Tử An. Y mới là anh hùng, dù thế nào cũng không nhụt chí, ngu muội giữ gìn lý tưởng của mình, vì một người bạn thích nghe chuyện mà có thể quên sạch những lời đã nói từ mấy tháng trước. Y từng nói Thất Sách phải vượt qua Đồng nhân trận hạ sơn, y sẽ để cho Quân Bảo công mà vượt tường, cả ba cùng tiêu điều trên đời. Y nói người sáng tác không thể ở mãi một nơi, phải đi xem thế giới thế nào, đi để tặng thêm kiến văn rồi mới viết, có thể mới thành vua kể chuyện được.

“Đa tạ.”

“Ngủ sớm đi.”

Thất Sách cảm kích Tử An bầu bạn nhưng vẫn uể oải toàn thân, uể oải cực độ.

Mãi đến nửa năm sau, cũng là thời điểm một ngày trước kỳ tốt nghiệp thứ một trăm hai mươi bảy, Thất Sách nằm trong kho củi ngủ dưới ánh trăng thì mọi sự thay đổi hẳn.

Tối đó, Thất Sách không buồn gột lớp sơn vàng trên người, dù gì ngày mai cũng là ngày sau cùng giữ ải. Nằm trên nóc nhà, gã từ từ hít vào, bụng căng lên, cơ hồ muốn hút hết ánh trăng.

Hai tháng nay, tuy gã dần mất kiên nhẫn với chẻ củi, gánh nước, luyện tập Mạn quyền nhưng phép hô hấp thổ nạp của Mạn quyền thì không quên. Hoặc nên nói rằng, gã muốn quên cũng khó, một khi quen với hô hấp thổ nạp rồi thì như bị quỷ mị quán lấy, không thể dứt bỏ.

Võ công tối kị hữu hình vô chất, dù sinh ra gió thì nếu không có chân khí vận hành tại thể nội thì cũng uống phí, nên quyền kinh có viết: Luyện quyền mà không luyện công, đến già vẫn công cốc. Thiếu Lâm tự sa sút mấy chục năm nay, trừ thiếu số võ tăng ẩn cư trong Đạt Ma viện thì cả chùa chỉ chuyện gân cốt, không thể tiến vào cảnh giới vận hành chân khí.

Quân Bảo và Thất Sách không có nội kinh vì thiếu pháp môn nội công lừng lẫy thiên hạ của Thiếu Lâm tự, nhưng Mạn quyền tích tụ lâu ngày lại dẫn đến một con đường khác, sau rốt hai gã không còn phụ thuộc vào cương kinh nữa mà toàn thân thả lỏng, động tác nhuần nhuyễn nhu hòa, khí tức tự nhiên sâu hẳn. Khí tức sâu hơn thì tinh thần tỉnh táo, thể nội tự nhiên sinh ra chân khí. Công phu này về sau không chỉ trong lúc tập Mạn quyền mới sinh ra mà dâng lên theo hơi thở, ngay cả khi Thất Sách ngủ say thì cũng có một luồng chân khí vận chuyển tại thể nội, khiến gã có cảm ứng với biến hóa của vạn vật chung quanh.

Thất Sách mở mắt, tựa hồ nghe thấy trên không có tiếng động của người lướt đi, nghe kỹ thì âm thanh hướng đến kho củi, có lúc lướt nhanh, có lúc ngừng lại.

“Ai đấy? Quân Bảo ư?” Gã kinh ngạc, với tâm tính thiếu niên, gã không cho rằng Quân Bảo không giữ lời, mà thấy hơi hở. Nhưng nghe kỹ thì tiếng bước không giống, hơi thở của đối phương loạn xạ, tổng cộng gồm hai người, một người thậm chí không khác gì người thường, khác xa hơi thở dằng dặc của Quân Bảo.

Hơi thở của đối phương tiết lộ công lực nông sâu ra sao, Thất Sách không sợ địch nhân, đứng trên nóc nhà nghênh ngang quan sát.

Dưới kho củi, hai người mặc đồ đen che mặt, một cao một thấp, tựa hồ đang nghi hoặc quan sát gì đó. Người cao hơn định đẩy cửa thì người thấp tỏ vẻ khản trương.

“Ai đó? Đến kho củi làm gì?” Thất Sách lơ đãng nhảy xuống, bóng đen tựa hồ giật mình.

“Thất Sách! Sao huynh lại sơn vàng khắp người.” Người áo đen thấp gỡ khăn che, khóc to lao tới. Là Hồng Trung!

“Hồng Trung! Huynh nhớ muội lắm.” Thất Sách rung động, ôm chặt lấy cô, hơi thở của gã cũng loạn nhịp.

Người áo đen cao cũng cởi khăn che xuống, nhìn quanh, chỉ vào trong ra hiệu cùng vào đàm đạo.

Kho củi không có đèn nến, Thất Sách đành đốt củi, ánh lửa chiếu rọi Hồng Trung mình đầy gió bụi, cô cao hơn, gầy hơn, càng trở nên xinh đẹp. Thất Sách thấy cô giữa thời loạn mà vẫn đến Thiếu Lâm vì mình thì cảm động vô cùng, hồi lâu không thốt lên lời.

“Không có gì để nói thì đi thôi, đám hòa thượng không dễ chạm vào đâu.” Người áo đen cao hơn cũng cởi khăn che mặt, chính thị nữ tử Sắc Mục xinh đẹp Linh Tuyết. Hồng Trung vẫn nghẹn ngào không thành tiếng, đành để Thất Sách mở lời.

“Quân Bảo đâu? Sao y không đi cùng muội?” Thất Sách cho rằng Quân Bảo mang thư tới thì Hồng Trung mới hết hoảng đến đây.

“Không, huynh ấy nói là đã hứa với huynh, gặp nhau lần tới thì phải là đại hiệp được vạn dân kính ngưỡng, nên để sư phụ bảo vệ muội dọc đường. Huynh yên tâm, song kiếm của sư phụ muội lợi hại lắm, sau này muội theo sư phụ học kiếm.” Hồng Trung lau nước mắt.

“Sư phụ?” Thất Sách nhìn Linh Tuyết.

“Chính thị.” Linh Tuyết tâm cao khí ngạo.

Hôm đó Quân Bảo đưa thư, Hồng Trung liền thỉnh cầu gã lên đưa cô lên Thiếu Lâm, nhưng gã tỏ vẻ khó xử, Hồng Trung liền quỳ xuống yêu cầu Linh Tuyết thu làm đồ đệ. Linh Tuyết tỏ vẻ thản nhiên nhưng thực ra vui mừng khôn xiết, ra điều buộc phải thu nhận.

Yêu cầu đầu tiên của đồ đệ Linh Tuyết là xông lên Thiếu Lâm. Cô đồng ý ngay, hỏi rõ Quân Bảo vị trí kho củi rồi lên đường. Quả thật cũng là một vị sư phụ không biết phân nặng nhẹ.

“Đại ân không thể cảm tạ bằng lời, xin Linh Tuyết sư phụ đưa Hồng Trung xuống núi, giúp muội ấy tìm được lang quân như ý, đừng để ý đến tại hạ nữa.” Thất Sách cúi xuống vái.

Linh Tuyết đứng phắt dậy, huyền từ kiếm đâm vào trán gã. Kiếm dừng trước trán gã, một giọt máu nhỏ xuống.

“Nữ nhân vì sao cứ phải gả cho người ta? Vì sao phải nghe theo chủ ý của người? Hồng Trung nói lên núi là lên ngay, người bảo gả cho người khác thì gả, hóa ra ta là xác chết thôi hả?” Linh Tuyết nổi giận, trường kiếm trong tay run lên.

Hồng Trung khẽ gạt kiếm của Linh Tuyết ra, nhìn lớp sơn vàng trên mặt Thất Sách với vẻ thương cảm. Tay cô từ từ di, cảm nhận một lần nữa Thất Sách đã trắng kiện, rắn rỏi hơn.

Lang quân, chàng chịu khổ ở Thiếu Lâm, bị người ta bắt nạt đủ đường nhưng sau cùng vẫn còn tiểu Hồng Trung. Hai chúng ta quen nhau từ trong bụng mẹ, định sẵn cả đời này hoạn nạn có nhau, chàng đừng bảo thiếp đi lấy người khác...

“Huynh học võ công, muội đi học kiếm, huynh ở Thiếu Lâm mười tám năm, muội cũng theo sư phụ hành tẩu giang hồ mười tám năm, hai chúng ta sẽ có ngày đoàn viên.” Hồng Trung cắn môi, rũ bỏ tính cả thẹn của thiếu nữ, giờ mà cô không nói rõ, e rằng Thất Sách thật sự không hiểu thấu tâm ý.

Thất Sách rơi lệ, hận mình vô cùng nhưng lại thương Hồng Trung. Linh Tuyết tự thấy cụt hứng, thu kiếm ngồi xuống.

Một canh giờ nữa mới đến ngày mới, Thất Sách cầm tay Hồng Trung hỏi han tình hình quê nhà, Hồng Trung kể rõ ngọn ngành mọi việc từ người nhà già cho đến lão nhân kể truyện, nhắc cả việc nhị đệ già sắp thành thân, trong nhà rất bận. Đương nhiên, Hồng Trung cũng kể lại trận đấu đột nhiên giữa Quân Bảo và Tàn Niệm. Thất Sách trừng mắt, lòng cuộn sóng không ngớt.

“Quyền pháp đó quả nhiên hữu dụng!” Thất Sách bất giác hưng phấn nhưng cũng thấy hơi mất mát. Quân Bảo tuy không cả ngày ra rả nhắc đến anh hùng như già nhưng già nhận ra y là bậc hiệp nghĩa tâm trường, Mạn quyền nhất định sẽ phát dương quang đại trong tay y.

“Hữu dụng cái gì, hữu dụng đến đâu cũng không đáng ở lại cái chùa này mười tám năm, lúc đó quyền cước mọc thêch hết rồi.” Linh Tuyết nói thật lòng.

“Không, muội có hỏi sư phụ, ở Thiếu Lâm hai ba mươi năm khi xuất tự là sẽ uy chấn giang hồ. Sư phụ nói Thiếu Lâm thất thập nhị tuyệt kỹ bác đại tinh thâm, không luyện mấy chục năm thì sao có thể thuần thực? Đại trượng phu nên như vậy.” Hồng Trung cổ vũ Thất Sách, cũng là cổ vũ bản thân.

“Cũng đúng.” Thất Sách thở dài.

Hồng Trung và Linh Tuyết không biết tình hình hiện tại của Thiếu Lâm, nếu là trước kia lẽ nào Thiếu Lâm lại chịu để hai nữ tử như họ thích đến thì đến, thích đi thì đi.

Gà gáy, Linh Tuyết đứng dậy, nàng ta không muốn động võ với hòa thượng Thiếu Lâm.

Hồng Trung gạt lệ nói chuyện với Thất Sách, bảo tương lai khinh công khá lên thì sẽ đến Thiếu Lâm thăm già, mang thức ăn ngon cho già bồi bổ thân thể.

Thất Sách định lắc đầu nhưng biết không ngăn được nỗi nhớ Hồng Trung, nếu mỗi năm được gặp cô một lần, chẳng phải là mong chờ ngọt ngào sao? Già đành nắm chặt tay cô biểu đạt tâm ý, Hồng Trung gạt đầu.

“Muội đi đây, Thất Sách.” Hồng Trung đi theo Linh Tuyết, liên tục ngoái lại.

“Linh Tuyết sư phụ, mong sư phụ chăm lo cho Hồng Trung.” Thất Sách vãi dài sát đất, đưa cả một trăm hai mươi lạng tiền thù lao giữ ải hôm đó, Linh Tuyết không khách khí nhận lấy.

“Không vui thì lấy mấy tên ác hòa thượng ra trút giận. Huynh không rời chùa được thì đừng để chúng rải bạc để xuống núi nữa.” Hồng Trung nói đoạn cùng Linh Tuyết khuất bóng vào con đường mòn bên ngoài kho củi. Tính cô vẫn cứng cỏi như thế.

Thất Sách ngẩn người.

Lần ngẩn người này đã tạo ra một truyền kì cuồng nhân mà Thiếu Lâm tự chưa từng có.

10. Chương 5 Phần 2.

Thiếu Lâm Tự Đệ Bát Đồng Nhân

Tác giả: Cửu Bả Đao

Chương 5 Phần 2.

Người dịch: Công Tử Bạc Liêu

Nguồn: Vip.vandan

Hôm sau, Thất Sách dậy sớm chuẩn bị, thần thái sáng khoái đến Đồng nhân trận.

“Thất Sách, đây là phần của hôm nay, tám người phá quan, tổng cộng tám mươi lạng, cầm lấy đi.” Viên sư huynh lắc lắc túi bạc trước mặt Thất Sách, gã coi như không thấy, đi vào đệ bát quan.

Mười bảy đồng nhân khác đều lắc đầu, thầm nhủ Thất Sách nhận tiền mấy ngày rồi thì lại đổi tính, người nhà quê quả không thể coi nhẹ. Lúc cả nhóm chia phần số tiền của gã, trong gian phòng nóng nực, Thất Sách vừa tự tưởng tượng ra cảnh luyện tập Mạn quyền với Quân Bảo, vừa đợi toán tốt nghiệp sinh sau cùng vào.

“Này Đệ bát đồng nhân! Lão tử phá quan đây.” Giọng nói vô lễ cực độ.

Thất Sách mở mắt, hóa ra là Kim Kieu Thần Quyền Tiền La Hán tiên sinh cùng lên núi với gã. Tiền La Hán trực tiếp phát tay áo, mồ hôi đầm đìa lao tới, chiêu thức vốn không phải Hầu quyền, loạn xạ không thành thể thống gì.

“La hán phì lũ, không luyện công hả?” Thất Sách tùy ý tránh đi, thò chân ra khiến phì la hán ngã sấp mặt. La hán mập sờ cục u trên đầu, kinh ngạc còn hơn là phẫn nộ vì bị thương. Rõ ràng giao tiền rồi, tiểu tử nhà quê mặt rệp này sao còn dám ngáng ngã hấn?

“Chà, hạ bàn kém quá, những thứ ăn vào đi đâu hả?” Thất Sách lắc đầu quan sát Tiền La Hán còn béo hơn cả lúc lên núi.

“Tiểu tử ngươi đúng là không ra gì.” Tiền La Hán nổi giận, sử dụng tân thất thập nhị tuyệt kỹ Phú Quý bức nhân tư bổ chưởng pháp đã được Thiếu Lâm chứng nhận.

Thất Sách bật cười, mấy hôm trước gã không muốn giữ ải, có lúc cứ thế ngủ luôn để mặc các công tử gia đến ải sau Sư Tử hồng, không khi nào để ý xem công phu quyền cước của chúng ra sao, giờ nhìn kỹ mới thấy quá tệ, liền không thèm tránh.

Tiền La Hán quát to, đánh vào ngực Thất Sách, vốn tưởng gã sẽ ho ra máu ngã gục, nhưng chợt thấy quyền đầu như đâm vào cát, kinh lực tan hết.

Thất Sách lắc đầu, nói thẳng: “Thiếu Lâm có thừa cơm trắng, ăn thêm mấy bát rồi quay lại.”

Tiền La Hán giận lắm, ở Thiếu Lâm ai chẳng nể tiền của hấn ba phần, chưa kể còn phải nể mặt Nhữ Dương vương, ai dám lên tiếng gây hấn như Thất Sách? Bèn nổi giận đá vào tiểu phúc Thất Sách, nhắm thẳng Đan điền.

Thất Sách thử cách hóa giải nhu hòa, vận khí đến tiểu phúc, thuần túy dùng thân thể phòng ngự.

“Đau chết ta thôi, đau chết ta thôi.” Tiền La Hán kêu lên thê thảm như heo bị chọc tiết, ôm chân lăn lộn, khiến hai công tử vào cùng chuẩn bị phá quan hoảng sợ.

Thất Sách thở dài, Hồng Trung nói đúng, nếu bị khốn mười tám năm ở Thiếu Lâm thì toán phế vật các ngươi đừng mong hạ sơn.

“Cùng lên đi, mặc các ngươi có dùng Hầu quyền hay không, chỉ cần đánh ngã được ta là được đến ải Sư Tử hồng.” Thất Sách xòe hai tay, hai công tử liền vung quyền, sử dụng Kim Cương La Hán quyền không thành thể thống gì.

Thất Sách tùy ý khoát tay, dễ dàng hóa giải thế công rồi thi triển Hắc Lôi Giá liên tục ra đòn, khiến hai công tử bò lê bò càng.

Năm người đến sau nhìn nhau, thật không hiểu vì sao giao tiền rồi còn như thế này? Nhưng xưa nay đông vẫn bắt nạt ít, liên thủ đánh gục Thất Sách cũng là phá ải, liền cùng lao tới.

“Giở bản lĩnh ra đi, bằng không nửa năm nữa hãy hạ sơn.” Thất Sách thét, gã đã quyết định, đừng mơ vượt qua ải này.

Năm người hoặc nhảy hoặc bật lên, chiêu thức tung bay, nhưng với Thất Sách toàn là chiêu thức hoa hòe không đáng một xu, bề ngoài gã sử dụng Hắc quyền chính tông nhưng kinh lực lại là Mạn quyền, chỉ vài ba đòn là đánh ngã cả năm.

“Nhận tiền rồi còn làm loạn, không muốn sống nữa hả.” Một thiếu gia bị đánh ngã gào lên.

“Tiền? Tiền nào? Từ rày muốn qua ải này cần một trăm vạn lạng, mấy tên quỷ mặt rệp các ngươi không có tiền thì chịu khó luyện quyền đi, tập đứng mã bộ cho ta.” Thất Sách nêu yêu sách, đá luôn vào mặt Tiền La Hán.

Tám võ sinh chuẩn bị tốt nghiệp nhăn nhó lặn lội tại ải thứ tám trong Đồng nhân trận, đến khóc lóc kể lể với phương trượng.

Phương trượng thân phận thế nào, chẳng lẽ lại đi mặc cả với một Đệ bát đồng nhân nhỏ xíu? Đành sai một võ tăng Đạt Ma viện đến cảnh cáo Thất Sách, nhưng gã không nể mặt.

“Đồng nhân trận là chỗ một võ tăng Đạt Ma viện vào sao? Đã tu luyện tại Đạt Ma viện thì đừng mong hạ sơn nữa, muốn phá ải thì cứ từ đệ nhất quan, dùng thân phận người phá quan đến gặp ta, ra ngay.” Thất Sách dẫn dụng giới quy Thiếu Lâm, khiến võ tăng đỏ lạng mặt mày.

Tám võ sinh đó bị gạt khỏi danh sách tốt nghiệp, chuẩn bị sau nửa năm nữa lại cùng một toán tăng nhân mới đến khảo thí.

Nửa năm nay, Thất Sách vừa muốn chứng kiến Quân Bảo gây dựng sự nghiệp trên giang hồ, lại lo lắng hai thầy trò Hồng Trung và Linh Tuyết có khỏe không nên xác định rõ mục tiêu, càng chăm chỉ luyện tập. Chỉ thế mới sớm đến ngày cùng Quân Bảo tung hoành giang hồ.

Gà gáy mỗi ngày, gã lại đi vòng tròn quanh giếng nước ở sườn núi, lúc đầu đi ngày càng nhanh, sau đó không tự chủ chậm dần, qua ba tháng thì cước bộ muốn nhanh là nhanh, chậm là chậm, hoàn toàn tùy theo ý niệm.

Gã cũng học theo Quân Bảo, không dùng đòn gánh nước mà xách chạy lên nghìn bậc đá, ban đầu cũng hoa mắt, sau đó bắt đầu không chế được thân thể, thùng nước dần bình ổn.

Bữa trưa là thời gian an nhàn nhất của gã, vừa nghe Tử An kể chuyện Tống Giang cùng câu liêm thương đại phá liên hoàn mã của Hồ Diên Chúc, vừa lộn nhào xen lời. Có lúc gã lộn mấy trăm vòng khiến Tử An tâm thần không yên.

Bữa tối, bọn Hàn Lâm Nhi thấy gã đơn độc, cũng muốn kết bằng hữu nhưng gã thường một mình trốn tránh, lên nóc kho củi luyện Mạn quyền. Hàn Lâm Nhi buộc phải bội phục Thất Sách, hiểu rằng lúc xưa mình tâm cao khí ngạo, lỡ mất cơ hội vàng kết giao, thật sự cảm thấy đáng tiếc.

Kỳ hạn nửa năm lại tới, việc phá quan hạ sơn lại sôi lên sùng sục.

Ngày đầu tiên có tới hơn ba mươi người báo danh phát rận, Viên sư huynh phụ trách nhận tiền cười hì hì chia chác với các đồng nhân, mỗi người ba trăm lạng, nhưng Thất Sách vừa sơn vàng xong không thêm để ý, chỉ đi về phòng trấn giữ.

“Không phải chứ, nửa năm rồi mà ngươi còn giở trò gì nữa?” Đệ cửu đồng nhân Cầu Trường sư huynh giữ ải Sư Tử hồng ôm đầu, lo lắng lần này lại không ai đến gõ cửa.

Quả nhiên, Thất Sách vẫn một mình giữ ải, ba mươi khảo thí sinh dù đánh hội đồng cũng không mấy may động được đến gã. Thất Sách niệm tình linh ngộ được quyền quyết, dung hợp nét linh động của Hắc quyền

với lối phát kinh của Mạn quyền, có lúc như sấm sét, có lúc thoáng đạt, có lúc phẳng phát vung về như đang ôm một cái ang nước. Dù chiêu thức nào thì chúng nhân cũng không thể chống nổi.

“Đi ra!” Thất Sách sử dụng niệm kinh, dùng một tay hất gã mập văng khỏi phòng.

“Còn không ngã!” Thất Sách đá liên mấy cái, năm hán tử đứng ngoài đều bị đá trúng đùi, thi nhau kêu thảm rồi ngã nhào.

“Ném quay! Chuyển!” Gã đẩy kinh lực, Tiền La Hán quay tròn như con quay trong đám đông, xô ngã mấy vị công tử ca không kịp tránh.

Chúng nhân nghiêng ngả, kêu cha gọi mẹ, Thất Sách lại cảm thấy thế này ngay cả làm nóng người còn chưa xứng, Quân Bảo ở giang hồ gặp được cao thủ chân chính, gã ở trong Thiếu Lâm tự vô lâm chí tôn thì chỉ được chạm mặt loại các ké này, thật sự đáng giận, kinh đạo trên tay càng không nường tình.

Ải thứ chín Sư Tử hồng tiêu điều, Cầu Trường sư huynh ngăn ngõ cả buổi trưa.

Hôm sau, bạc trắng chất đống trước mặt Thất Sách, suýt nữa gã không mở nổi mắt. Chấn ba nghìn lạng, dành cho mình gã.

“Thất Sách hảo sư đệ, đừng thế nữa, thế này không ai hay ho cả.” Viên sư huynh khuyên giải, Thất Sách ngoáy mũi búng vào mớ bạc.

“Không phải nói rồi sao, mỗi tên một trăm vạn lạng. Quyền cước như vàng mười, không rút lại, muốn phá quan cứ theo quy củ.” Gã nói đoạn về phòng.

Hôm đó hơn năm mươi người hợp lực qua ải lần lượt vào cửa thứ tám trong Đồng nhân trận, rồi cướp đường chạy tháo thân.

Đến ngày thứ ba, hơn trăm người phá ải cuồng bạo xông vào, định dựa trên khí thế biến người giẫm nát Thất Sách. Gã một mình đứng trong lối đi hẹp thông tới ải thứ chín, cười hì hì chờ đợi.

Chúng nhân không thể vây được gã, liền định liên kết đẩy ngã gã.

“Đồng thế này giẫm chết người cũng dễ.” Tiền La Hán dẫn đầu nổi giận, ba ngày nay hắn tìm mọi cách phá ải rồi.

“Thế nào? Người đồng nhất định sẽ thắng thì trên đời còn cần anh hùng làm gì nữa?” Thất Sách cười đáp, đoạn thi triển Hầu quyền như phích lịch lôi điện, không đợi chúng nhân đứng ổn mã bộ, gã như con thoi vút đi trong thông đạo, đánh cho các công tử kiêu ngạo cây đồng liêu xiêu, mỗi người một chiêu là xương gãy gân bong. Gã thầm vui mừng, công phu lần mò ra từ Mạn quyền dùng với Hầu quyền cũng được, tiếc rằng gã không nhận ra quyền pháp này đã dẫn chệch khỏi đường lối cùng Quân Bảo lĩnh ngộ, tự thể hiện uy lực.

“Ta không cố ý làm khó các người nhưng không chịu nổi một quyền một cước của ta thì sao xuống núi Thiếu Lâm?” Thất Sách phỉ bụ, nhìn mấy bao thịt ngã nghiêng khắp thông đạo gào khóc.

Ngày thứ tư, Thất Sách được thanh nhân, không ai dám vào phá trận.

Ngược lại võ tăng Cầu Không ở Đạt Ma viện lửa giận bùng bùng xông vào, chính là vị võ tăng nửa năm trước được phương trượng sai khiến đến giáo huấn gã.

“Cầu Không sư huynh, muốn phá quan hay là vị tài chủ nào gom đủ trăm vạn lạng thế?” Thất Sách thông thả diễn luyện Mạn quyền, bàn chân đạp xuống chắc chắn như đi quanh miệng giếng.

“Cầu Không ta hôm nay muốn phá quan xuống núi, thế nào?” Cầu Không cười lạnh, cởi áo ngoài, lộ ra thân thể cơ bắp cuộn cuộn.

Phương trượng lệnh cho y đánh ngất Thất Sách, dọn đường cho các công tử ca khúc khải hoàn, thành công rồi không cần vào đệ cửu quan nữa.

Đạt Ma viện không phải chốn thích vào thì vào nên các công tử gia không hề hứng thú vào đó tinh luyện võ công. Cầu Không cùng đại sư huynh Cầu Diệt đồng lứa, từ bé đã tập võ, đạt được chân truyền của Nhạ Không Tam Diệp thích trong thất thập nhị tuyệt kĩ. Thất Sách không dám coi thường, ngược lại vui mừng vì gặp địch thủ.

“Khuyên ngươi một câu, đừng chọc giận phương trượng nữa.” Cơ bắp Cầu Không kêu tanh tách, chân phải căng lên như dây cung kéo ra. Thất Sách lạnh người, gã vừa được nhắc nhở rằng mỗi tháng đều cần phương trượng dùng chân khí hoãn huyết, vạn nhất phương trượng sử dụng chân khí không đủ thì chẳng phải cả đời gã tàn phế ư?

“Nghĩ thông chưa?” Cầu Không cười lạnh, nụ cười này đánh thức tính cổ chấp của người nhà quê trong Thất Sách.

“Mẹ đệ bảo chỉ cần ăn no là không sinh bệnh.” Gã nói chém đinh chặt sắt, thuyết phục bản thân.

“Trần Ma chỉ của phương trượng phát tác thì bệnh tật tầm thường bì thế nào được? Ngươi sẽ đứt từng đoạn kinh mạch, trăm mạch ngứa ngáy rồi mới chết.” Cầu Không cười lạnh.

“Cầu Không sư huynh, sợ thua nên mới nói toàn lời thừa thế hả?” Thất Sách cố ý giả ngốc.

Cầu Không không rườm lời, tung chân phải đá ra.

Thất Sách giao đầu toàn với hạng bị thịt, không tránh kịp ngọn cước, chỉ còn cách giơ ngực ra đỡ, cực bộ loạng choạng ngã xuống, nhưng công phu hấp kinh của gã rất khá, cộng thêm lách kịp nên không thụ thương.

Cầu Không được các công tử cho biết điểm cổ quái khi quyền đầu đâm lên mình gã, biết một cước vừa rồi không thể trọng thương đối thủ nên không đợi gã thủ thế, song cước liên tục tung ra, chiêu thức càng không đơn giản không biến hóa thì cước kinh càng mãnh liệt, tốc độ càng nhanh, Thất Sách không tài nào tránh kịp, lãnh liền mười mấy cước.

Giang hồ vẫn đồn dài một tắc mạnh một tắc, lại xưng tụng Nam quyền Bắc thoái, công phu chân của Thiếu Lâm kinh thể hải tặc, ai cũng bảo rằng “tay là hai cánh cửa, toàn dựa vào chân để đánh người.” “Vòng tròn” của Thất Sách lần đầu tiên bị đá vỡ, sau đó không thể điều chỉnh, chỉ biết chịu đòn.

Cầu Không đá đến sáng khoải, song cước lẳng không thì triển xuất Tam Diệp thích. Trên mình Thất Sách toàn là vết chân, dưới đất dính đầy máu.

“Quân Bảo ở trên giang hồ gặp địch nhân không phải chỉ thế này.” Mắt gã tóe hoa cà, nghĩ đến Quân Bảo. Gã trầm tĩnh lại, chân khí dâng lên cuộn cuộn, thuận tay gạt đi, dễ dàng hóa giải ngọn cước đá vào cằm. Không ngờ công phu của Cầu Không phi phàm, thấy gã trầm ổn lại thì tốc độ tăng thêm khiến mắt gã không theo kịp, lập tức lãnh thêm mấy cước.

Thật ra trong lòng Cầu Không kinh ngạc không kém gì Thất Sách, y đá càng lúc càng nhanh, Thất Sách liền không quan sát nữa mà cúi đầu nhắm mắt, dần dần mỗi cước đá tới đều bị gã đỡ được.

Cầu Không toát mồ hôi đầy mình. Tuy y dai sức nhưng tấn công hồi lâu vô hiệu thì không khỏi nóng lòng.

Thất Sách bất động, Cầu Không cũng bất động. “Ngươi chỉ biết chịu đòn hả?” Cầu Không cười nhạt, không hiểu mình đá trúng bao nhiêu cước như thế mà gã chỉ sây sát ngoài da, hơi thở không hề nặng hơn.

“Mấy hòa thượng cao cao tại thượng các ngươi hiểu được công phu đó chăng?” Thất Sách từ tốn bước tới, hai mắt vẫn nhắm chặt, hai tay vẽ từng vòng tròn trên không.

Cầu Không đột ngột đá ngang một cước, vòng tròn của Thất Sách nhẹ nhàng gạt đi. Cầu Không không tin tà quái, đá thẳng vào huyết Đản trung, vòng tròn của Thất Sách lại nhanh nhẹn chém xuống.

“Tiểu tử này biết thính âm biện vị.” Chân Cầu Không hơi đau, cả kinh không ngớt. Nên biết thính âm biện vị không khó nhưng kịp thời đưa ra phản ứng lại không dễ, muốn đón đỡ khoải thoái lại càng khó tin.

Thất Sách mỉm cười, biết mình đã đạt đến cảnh giới khác.

“Đừng giữ nghề.” Thất Sách đóng tai. Cầu Không cười lạnh, luận kinh nghiệm thực chiến thì y cao hơn nhiều, từ từ giơ chân lên, khi gót chân vượt khỏi đỉnh đầu Thất Sách mà không phát ra tiếng động.

“A!” Cầu Không gầm lên, hòng nhiễu loạn tai Thất Sách, đồng thời giáng gót chân xuống đỉnh đầu gã.

Thất Sách mỉm cười, thân thể hơi ngửa ra tránh khỏi, tay trái khẽ đẩy bấp về Cầu Không, mượn lực hất y ra ngoài.

“Sao có thể như thế!” Cầu Không đại hãi, thính âm biện vị căn bản không thể nhanh đến thế.

“Nghe kinh lực.” Thất Sách mở mắt, khí thuận tâm hòa, tay áo hơi phồng lên.

“Nghe kinh lực?” Cầu Không bò dậy, ban nãy bị Thất Sách bất ngờ đẩy ngã, cú ngã khiến y mơ mơ hồ hồ.

“Mỗi động tác của thân thể người, không, mỗi động tác tiếp theo đã bị khí hình, cơ bắp rung động tiết lộ.” Thất Sách nhìn người như Hầu quyền, nhưng lại vô chiêu vô thức, “đánh tiếp nữa không?”

Nghe kinh lực là cảnh giới võ học chí cao gã lần ra từ Mạn quyền. Gã và Quân Bảo tối nào cũng theo lối vô chiêu vô thức diễn luyện, dần dần hiểu được tin tức từ cơ bắp đối phương để lộ, địch mạnh ta yếu, không thể chọi cứng thì tìm lúc đối phương lơ lửng tinh thần mà phát kinh mới mong thắng lợi. Quân Bảo hạ sơn rồi, Thất Sách một mình quan sát cơ bắp biến hóa, khí tức chuyển di, không hề bỏ lơ môn công phu này.

Cầu Không nhìn gã, nhất thời lòng dạ rối bời. Tiểu hòa thượng toàn thân sơn vàng kia tu luyện thế nào? Lúc tắt cả ăn chơi phê phờ, vị Đệ bát đồng nhân này thật ra phải chịu bao nhiêu lắng nhọc để nỗ lực vươn lên? Dù, dù đã được định sẵn sẽ phải ở lại trong căn phòng nhỏ này mười tám năm.

“Ta thua rồi.” Cầu Không vãi dài, trong lòng hổ thẹn với Thất Sách hơn là khâm phục. Thất Sách ngăn người.

“Sau này còn nhiều khổ nạn, mong đệ giữ được con đường của mình.” Cầu Không không dám nhìn thẳng vào mắt gã, ủ ê bước đi.

Thất Sách nhìn theo bóng Cầu Không, lại nhìn hai tay mình.

“Quân Bảo, mau lên chứ, bằng không đệ sẽ bắt kịp huynh.” Gã lẩm nhẩm.

Từ sau hôm Cầu Không rút lui, cường địch lực lực tục tục đến phá ải.

Cầu Phong sư huynh thiện nghệ Đại Lực Kim Cương chứng đấu với Thất Sách suốt hai nén hương, đến khi kiệt lực mới lui, nghe nói vì chân khí hao kiệt mà ốm nặng một trận.

Cầu Độ tinh thông Phách Không chứng pháp xuất liền mấy trăm chứng trước mặt Thất Sách khiến gã chảy máy đầm đề, sau cùng vẫn bị gã nhân lúc lơ lửng, dùng chiêu thức kì quái bẻ gãy tay ném ra khỏi đệ bát quan.

Niên Hoa chỉ là công phu cực cao thâm trong thất thập nhị tuyệt kĩ, Thất Sách suýt bị Viên Chân sư huynh điểm trúng huyệt phi phách tán, cũng may gã lợi dụng không gian nhỏ hẹp của căn phòng, liên tục nhảy nhót mê hoặc, buộc Viên Chân không có nhiều kinh nghiệm thực chiến dùng chân khí ngạnh tiếp mới bẻ được ngón tay đối phương, đá văng khỏi ải.

Trừ phương trượng ra, hành gia Nhất Chỉ thiện Viên Phong sư huynh cực kỳ khó đối phó. Cá tính Viên Phong bảo thủ, cẩn thận biểu hiện rõ trên lối công kích đầy thủ đoạn. Thất Sách hoàn toàn không tìm được kẽ hở, một nén hương qua đi, gã bất chấp tất cả bỏ tấn công quay về phòng thủ, giữ vững vòng tròn chỉ độ một tấc. Viên Phong khổ não không kém, Nhất Chỉ thiện lợi hại nhất ở chỗ vô hình khí kiếm, nhưng vô hình vô chất thì đã mất đi phần lớn sức mạnh, y lại không có nội lực cao thâm như phương trượng, khí kiếm không uy hiếp nổi Thất Sách sắp hình thành được tiên thiên chân khí phòng ngự trên mình. Muốn điểm trúng Thất Sách thì gã phòng thủ cực kỳ nghiêm mật. Cả hai đấu đến tận gà gáy hôm sau.

“Này, tiểu tử, nể mặt được không?” Trán Viên Phong dầm mồ hôi, mồ hôi dưới đất hết khô cong rồi lại chảy đầy rồi lại khô.

“Đã vào đây thì nên phân thắng bại, chúng ta tỷ thí lực cổ tay?” Thất Sách đề nghị, gã cũng mệt lắm rồi, chân khí vốn hơi kém hơn Viên Phong, nếu không nhờ công phu Mạn quyền quá lạ lùng thì quyết không thể đấu ngang sức.

“Người tưởng so lực cổ tay sẽ thắng được ta?” Viên Phong sư huynh đổ mồ hôi ướt cả lông mày.

“Thế thì sao?” Thất Sách có phần hữu khí vô lực.

Như thế, Viên Phong cũng bị ném khỏi ải.

11. Chương 6.

Thiếu Lâm Tự Độ Bát Đồng Nhân

Tác giả: Cửu Bả Đao

Chương 6.

Người dịch: Công Tử Bạc Liêu

Nguồn: Vip.vandan

Lại đến ngày phương trượng giải huyết hàng tháng. Thất Sách theo lệ đến quỳ bên ngoài thiền phòng, lòng thấp thỏm bất an.

Lời yêu cầu phương trượng dừng hoãn huyết cho Thất Sách ngày càng rõ rệt, nếu phương trượng vô sỉ tới mức đến bắt gã mở toang Đồng nhân trận thì ăn no cũng vô dụng.

Thất Sách báo một câu rồi quỳ đến tận trưa mới đi ăn cơm, tiếp đó lại quỳ đến hoàng hôn, phương trượng không hề có dấu hiệu ra khỏi phòng. Tai mắt Thất Sách linh thông, không nghe thấy trong phòng có tiếng động.

Ban đầu gã cho rằng phương trượng nội lực tinh thuần nên hơi thở cũng chậm rãi vô thanh, nhưng quỳ đến lúc trăng lên thì gã bắt đầu sợ rằng trong phòng không có ai.

“Tiểu sư huynh, xin hỏi phương trượng đâu?” Thất Sách há miệng nhìn tiểu sa di cầm chổi quét tước phòng phương trượng. Quả nhiên không có ai.

“Phương trượng tối qua đi vân du rồi.” Tiểu sa di vào phòng, Thất Sách hết hồn.

“Vân du?” Gã cố kìm nén.

“Phương trượng bảo là muốn ra ngoài khảo sát phương châm quản lý và phong cách kiến trúc của chùa miếu khác.”

“Khảo sát! Phương trượng có bảo lúc nào sẽ về không?” Thất Sách kinh hãi.

“Phương trượng nói đi là đi, hỏi nhiều thế để làm gì?” Tiểu sa di thản nhiên quét phòng.

Thất Sách muốn bật khóc, nhưng lại nghĩ Thiếu Lâm tự không chỉ có gã là đồng nhân, phương trượng trừ phi định vô thanh vô tức diệt sạch Thập bát đồng nhân, bằng không sẽ về ngay. Nghĩ thế, gã liền nhẹ lòng hẳn, về nhà bếp nghe Tử An kể chuyện.

Hôm sau, phương trượng vẫn chưa về.

Ngày tiếp nữa, phương trượng vẫn biệt vô âm tín.

Đến ngày thứ ba, gã tỉnh lại, mồ hôi như tắm, lao thẳng đến thiền phòng của phương trượng, chỉ thấy tiểu sa di đang quét dọn, phương trượng vẫn vắng mặt.

“Không phải chứ!” Thất Sách kêu lên hồn phi phách tán.

“Đúng thế.” Tiểu sa di đáp ừ ừ.

Thất Sách đến phòng mười bảy vị đồng nhân khác hỏi về thời gian hoãn huyết, ai ngờ mười bảy câu như một. Lòng gã cơ hồ chìm xuống đáy biển.

“Mấy hôm trước phương trượng bảo bọn ta ngoan ngoãn, hoãn huyết cho nửa năm liền, hao tổn không ít chân khí. Lão nhân gia còn bảo hoãn huyết xong phải xuống núi đổi gió, chắc lão nhân gia muốn nghỉ ngơi.”

“Không nhầm chứ! Phương trượng có dặn gì thêm không?”

“Không, Thiếu Lâm tự thế này thì có gì mà dặn?”

“Để ta nghĩ đã nào, ví như thập đại phương pháp tự hoãn huyết, còn cả...”

“A, có. Phương trượng hỏi bọn ta thích ăn gì, lúc nào lên núi sẽ mua cho.”

“VẬY THÔI HẢ?”

“Phương trượng không hỏi, đến lúc mang về, sư huynh cứ ăn là được.”

Thất Sách không buồn kêu lên nữa.

Đêm thứ tư, Thất Sách cảm giác thể nội có một luồng chân khí bá đạo vô cùng đang tác quái, chân khí này không thuộc về gã, lao đi giữa các đại huyết đạo kinh mạch, lúc di chuyển chậm còn đỡ, chỉ cần ngồi xếp bằng một lúc là qua, nhưng có lúc lại lồng lộn khiến ngũ tạng gã muốn đảo lộn.

“Lẽ nào ta sẽ chết thế này?” Thất Sách cay đắng tự nhủ, thật lòng muốn đến nhà bếp hỏi Tử An kết cục sau cùng của câu chuyện hảo hán Lương Sơn, hòng chết không tiếc nuôi gì nữa.

“Không được, dù gì cũng phải thử, chết là cùng, lẽ nào còn chết hai lần?” Thất Sách để tâm đến cách vận hành của chân khí bá đạo trong thân thể, định dùng tiên thiên chân khí trấn áp, nhưng chân khí đó chạy lung tung, không thể bám theo được.

Chân khí tới tâm khẩu, tâm tạng đau đến nghẹt thở.

Chân khí đến vai, tay không gờ lên nổi.

Chân khí giáng xuống bụng, toàn thân gã đầm đìa mồ hôi như đầu dạ dày.

Gã gần như hôn mê, chân khí tựa hồ sắp xé tan lớp da. Gã cảm giác được mắt trợn đến rách mí, khổng khiếu toàn thân mở to, máu tưởng chừng trào qua đó.

“Đi theo vòng tròn.” Giọng nói lọt vào tai gã, Thất Sách thần chí mê mê hồ hồ, còn biết gì là đi theo vòng tròn nữa?

“Đầu óc buông lỏng, đi vòng tròn như đang đi dạo quanh miệng giếng.” Giọng nói liên miên rót vào tai gã, âm dương phân minh.

“Vậy sẽ không chết ư?” Thất Sách định hỏi thế nhưng mở miệng là lại đau đến độ không nói thành lời.

Giọng nói biến mất, Thất Sách nằm dưới đất đột nhiên bị kinh lực nhấc lên.

“Vâng, vâng, đi vòng tròn.” Thất Sách theo lời thanh âm thần bí chỉ thị, tưởng tượng dưới chân là miệng giếng, bắt đầu di chuyển nhanh. Suy nghĩ của gã rất đơn giản, muốn đánh tan luồng chân khí bá đạo kia. Tính vô tri của người nhà quê thật đáng sợ, chân di chuyển là đi cả canh giờ, càng lúc càng nhanh, người ngoài nhìn vào tất hoa mắt.

“Mẹ hồ được bài đẹp mới sinh ra ta, không thể dễ dàng chết vì một luồng khí ngu xuẩn này được.” Đầu óc gã đơn giản, nên khả năng quan sát chân khí vận hành cực cao.

Chân càng đi nhanh, càng cảm giác chân khí rút vào Đan điền, bám chặt lấy kinh mạch, không còn lồng lộn nữa, cơn đau áp hết xuống bụng dưới. Gã làm liều mà hóa cũng có lý.

Trời sáng, Thất Sách vẫn đi, thân thể như cái lồng hấp đỏ rực bốc hơi nghi ngút.

Đến trưa, Tử An thấy nhà bếp sắp cạn nước liền đến kho củi hỏi Thất Sách, gã đang ngủ say, Tử An gọi mấy câu mà gã không dậy, Tử An đành tự đi gánh.

Thất Sách ngủ đến sáng hôm sau mới tỉnh lại, mở mắt ra biết là mình đã qua được kiếp nạn, lúc lắc người hân hoan, tinh thần tựa hồ phơi phơi hẳn, chỉ là cổ họng khát cháy, có lẽ vì mồ hôi đổ quá nhiều. Gã đoán mò rằng mình đã thuận lợi đánh tan chân khí phong tỏa tử huyết.

Làn chân khí đó hình như sau khi phát tác thì đột nhiên đi mất, mấy ngày tiếp theo không hề khiến gã khổ sở vì Trần Ma chỉ. Gã không đoán được gì về thanh âm thần bí đó, ở Thiếu Lâm đâu đâu cũng là địch nhân, bằng hữu duy nhất là Tử An lại không biết gì về cách đánh tan chân khí.

“Nhất định là Văn Thiên Tường Văn thừa tướng hiển linh!” Gã nghĩ vậy, lập tức quỳ xuống khấu đầu ba cái, cảm kích trào nước mắt.

Người nhà quê sống vui vui vẻ vẻ chính là đạo lý này.

Tháng sau, phương trượng vẫn chưa về Thiếu Lâm.

“Giặc trọc đáng chết, rõ ràng định giết ta hả?” Thất Sách mắng thầm, nhưng có kinh nghiệm một lần rồi, gã không hề sợ. Đợi khi chân khí phát tác, Thất Sách lại đi vòng tròn, thân thể nghiêng nghiêng như đi bên bờ giếng.

Chân khí Trấn Ma chỉ tích tụ trong thân thể dâng lên hung hãn nhưng không xé gan xé ruột như lần phát tác đầu tiên, Thất Sách càng đi tâm cảnh càng sáng, dần dần hai tay tùy ý vẽ lên, luyện tập chiêu pháp.

Thất Sách giả tưởng mỗi chiêu đều dồn được chân khí Trấn Ma chỉ âm độc cực độ khỏi thân thể, dần dần lòng tay cũng bốc khói trắng, mồ hôi nhỏ ra.

“Dễ chịu thật.” Gã còn chưa nằm xuống mà cơn đau đã hóa thành vô hình. Nhưng gã không ngừng đi, cứ để cơn thoải mái dâng tràn.

“Đa tạ Văn thừa tướng!” Thất Sách cảm kích khôn nguôi, lần này gã lại thoát.

Tháng thứ ba, phương trượng thích vân du tứ hải cũng về, thấy gã vẫn bình an thì tỏ vẻ kinh ngạc, như thể thấy người chết không bằng.

“Quỳ xuống.” Phương trượng quát, lạnh lùng thò tay, chân khí phồng lên trong tay áo.

“Vâng.” Thất Sách cố nén vẻ đắc ý, phảng phất có anh linh Văn thừa tướng tương trợ.

Trấn Ma chỉ của phương trượng lại xuyên vào kinh mạch gã, như độc long nhe nanh múa vuốt, bá đạo hơn lần phong tỏa tử huyết một năm trước mấy lần.

Thất Sách cả kinh, giặc trọc này không phải giải huyết mà muốn mưu sát gã.

Gã định giãy giụa nhưng kinh mạch toàn thân đã chân khí bị Trấn Ma chỉ chế ngự, gã đành cố chịu đau đớn. “Tên giặc trọc này, tương lai ta nhất định không tha cho ngươi.” Thất Sách hậm hực, thề báo thù trước khi hôn mê.

Phương trượng điểm huyết xong lại hạ sơn vân du tứ hải mấy tháng.

Đại khái nhờ Văn thừa tướng bảo vệ, gã lần lượt thoát khỏi tiếng gọi của Diêm vương.

Nhờ mấy chữ châm ngôn “đi vòng tròn” mà mỗi lần gã đánh tan chân khí Trấn Ma chỉ là lại cảm giác được kinh vị trong kinh mạch rõ ràng hơn, hơi vận tiên thiên chân khí thì “đường lối” đã rộng gấp mấy lần, như thể thất khiếu nổi thông. Khổng khiếu rộng ra, chân khí gã luyện thành từ phương pháp riêng cũng mạnh hơn, không thể nào lấp đầy, khác hẳn với người luyện võ thông thường khiến chân khí tràn được ra ngoài thân thể.

“Chiêu lực này lạ thật?”

Một đêm gã đang đứng dưới ánh trăng, trên nóc nhà luyện tập Mạn quyền mới phát giác ngói đã bị đập vỡ hết. Gã ngồi xổm xuống, thử dùng tay trái đẩy chân khí miết nhẹ, viên ngói nát vụn.

“Không phải chứ? Thế là kinh lực?” Gã kinh ngạc xen lẫn vui mừng nhảy khỏi nóc nhà, thử vận dụng chân khí cuộn cuộn chế củi, gốc nào cũng ngọt như chế đậu hũ.

Vì thế trang đen tối nhất trong lịch sử Thiếu Lâm bắt đầu.

Từ năm Thất Sách đảm nhiệm Đệ bát đồng nhân, cả năm không có ai hạ sơn. Hơn bảy trăm công tử, dù thân phận cao thế nào, trừ phát cuồng trốn khỏi chùa thì tất cả đều phải lưu lại. Còn tăng nhân lao dịch càng thâm, trước đây họ có hiềm khích với gã, càng không dám nhắc đến hai chữ phá quan. Tuy bạc có thể mở toang mọi cánh cửa ở Thiếu Lâm nhưng quy định “phá quan rồi mới được xuống núi” đã có mấy trăm năm lịch sử, không ai phá bỏ được.

Sự kiện hoang đường này truyền khắp Đại Giang Nam Bắc, các nhà hào phú thi nhau rút lại kế hoạch đưa con lên Thiếu Lâm, năm đó chỉ có mười mấy vị công tử lên chùa.

Thấy con trai bảo bối bị khốn tại Thiếu Lâm, mấy trăm nhà quyền quý cùng hiến kế, ví như thi văn thay cho thi võ hoặc dùng phát minh trọng yếu (kiểu thất thập nhị tuyệt kỹ) thay cho thành tích phá ải, hoặc phụ mẫu hiến vàng đổi lấy chứng nhận tốt nghiệp, có vị thương con thậm chí bảo con ngồi kiệu về nhà luôn, không có chứng thư tốt nghiệp cũng không chết ai.

Mặt khác, Thiếu Lâm tốt nghiệp sinh liên hợp hội nêu lên kháng nghị nghiêm trọng tại đại hội võ lâm, cho rằng những kế sách loạn xạ đó mà được thông qua, chiêu bài chữ vàng của Thiếu Lâm tự sẽ tan nát, sau này tốt nghiệp Thiếu Lâm cũng không còn ý nghĩa gì, ảnh hưởng trầm trọng đến vinh dự của những người đã tốt nghiệp. Họ ra sức ủng hộ truyền thống phá ải để phân biệt hay dở.

Dù thư kháng nghị phát ra rào rào khiến phương trượng nhức óc nhưng quy định là quy định, có thể đi đường vòng hoặc dùng thủ đoạn để qua song không thể phớt lờ.

Đủ thấy Thất Sách ở Thiếu Lâm trong tình cảnh nào, tất thấy đều tránh xa gã, có người trừng mắt giận dữ, có người ngoác miệng cười, kho cùi bị sơn đủ những ngôn từ ác độc.

“Ngồi xuống.” Phương trượng nổi giận, lại vận Trần Ma chỉ.

“Vâng.” Thất Sách ơ hờ, cười thầm vì chân khí Trần Ma chỉ mà phương trượng muốn hại chết gã lại bị gã biến thành “bài thể thao hữu dụng”, khai mở khổng khiếu.

Vương phải Đệ bát đồng nhân hoành hành bá đạo, Thiếu Lâm liêu xiêu hẳn.

Nhưng gã cũng khiến các võ tăng chính tông Đạt Ma viện dấy lên dấu chí, mỗi nửa năm lại có mấy võ tăng vào khiếu chiến. Thất Sách càng đánh bại họ thì họ càng khắc khổ luyện tập, thứ một võ giả nên có, thi thoảng thắng được gã nửa chiêu nửa thức, những võ tăng này đều hờn hỷ, lúc xuất quan còn thảo luận mãi về quá trình giao đấu với gã.

Những không ai chân chính đả bại Thất Sách, công phu của gã tiến bộ quá nhanh, bất luận quyền cước hoặc nội công chân khí, sau mỗi nửa năm, gã lại khiến các võ tăng Đạt Ma viện đại khai nhãn giới.

Sau cùng, ngay cả đệ nhất võ tăng đương nhiệm của Thiếu Lâm là đại sư huynh cũng buộc phải vào Đồng nhân trận gặp Đệ bát đồng nhân Thất Sách mạnh nhất lịch sử ngôi chùa.

Đại sư huynh tâm cao khí ngạo xuất chiêu là sử dụng luôn Bàn Cổ Khai Thiên quyền tự sáng tạo, quyền quyền chấn động sơn hà, nhưng quái chiêu âm bất âm dương bất dương của Mạn quyền đánh ngang ngựa. Đại sư huynh lạnh mình, liên tiếp biến chiêu, năm môn tuyệt kỹ đều được sử dụng, Phách Không chưởng rồi Đại Lực Kim Cương chưởng, Niêm Hoa chỉ hư điểm Nhất Chỉ thiên. Công phu nghe kinh lực của Thất Sách không kịp, bị đánh bật đi.

Bị đánh bật thì bị đánh bật, nhưng công phu chịu đòn của Thất Sách là quán quân Thiếu Lâm, lập tức đứng dậy phủ bụi, thần nhiên quay lại phòng nhận thua. Đại sư huynh kinh ngạc, trầm mặc hồi lâu mới đi. Cứ thế, Thất Sách ở Thiếu Lâm được sáu năm, thời gian giữ ải là ba năm, trong chùa ngập phế vật không thể tốt nghiệp.

“Huynh làm vậy, thật sự không sao chứ?”

Năm mới, Hồng Trung lén vào Thiếu Lâm, nấu chè đậu đỏ mà gã thích ăn nhất ngay tại kho cùi.

Hồng Trung theo Linh Tuyết võ công tầm thường tập võ, võ công tự nhiên cũng tầm thường hết mức, nhưng đủ để một mình lén vào Thiếu Lâm trò chuyện cùng Thất Sách vào cuối năm.

“Cũng nhờ linh cảm của muội, nhờ thế thì ta mới tìm được thời cơ hạ sơn, không có một thân võ công, xuống núi không nổi thì làm được trò trống gì?” Thất Sách tuy nói vậy nhưng có thể bức phương trượng phá cách không thì không chắc. Phương trượng trăm phần trăm là kẻ vô sỉ nhất Thiếu Lâm, nghĩ ra cả lý do vớ vẩn là vân du tứ hải.

“Huynh hiện giờ võ công đại tiến, tử huyết lại được Văn thừa tướng bảo vệ, sao không vượt tường hạ sơn?”

“Vì võ công đại tiến, tử huyết được Văn thừa tướng trợ lực, nên ta đương nhiên không muốn vượt tường hạ sơn. Ta muốn mấy tên giặc trọc đó cầu xin ta xuất quan, ta muốn chính đại quang minh.”

Hồng Trung nhận ra trên mình gã ràn rạt anh khí, so với những “hào khách” quen dùng quyền đầu dọa nạt người khác, dùng đao kiếm giảng đạo lý thì gã ngốc nghếch đến khả ái, cô chợt ngẩn người.

“Thôn chúng ta hai năm nay vẫn ổn chứ?” Thất Sách mỉm cười lắc lắc cái bát không. Bát thứ hai mươi bảy rồi.

“Nhũ gia thôn chúng ta từ vẫn nghèo ra còn gì. Mấy năm nay thế đạo loạn lạc, muối cùng sư phụ hành tẩu giang hồ, thấy nhiều thảm kịch tàn khốc, tham quan ô lại mượn tiếng đắp đê cường bức trưng dụng mười bảy vạn dân đinh, mở rộng danh mục tăng thuế hồng thu lợi, dùng mấy chữ khổ cực để hình dung lê dân bách tính vẫn còn là khách khí.” Hồng Trung tỉnh lại, mức cho gã một bát nữa rồi thở dài.

“Hồng Trung, muối cũng lớn rồi, nói năng nghiêm túc hẳn, có cảm giác trở thành nữ hiệp rồi.” Thất Sách nghiêm túc, so với cô bắt đầu xông pha giang hồ, gã chỉ là nhất giới võ phu.

“Không hẳn, sư phụ muốn cùng muối thành lập một môn phái mới, đi ngược với tiền lệ xưa nay, chỉ nhận nữ tử, là Nga My.” Hồng Trung mỉm cười.

“Nga My? Tên có phong vị nữ nhân lắm, dễ nghe.” Thất Sách gật đầu.

“Sư phụ ham vui, bảo là từ cổ danh môn đại phái đều lấy theo tên núi, nghiên cứu lâu lắm mới tìm được Nga My sơn, kỳ thật muối và sư phụ cũng chưa đến đó.” Hồng Trung bật cười, mỗi lần nghĩ đến Linh Tuyết sư phụ hành động theo cảm tính, cô lại cười đau bụng.

“Tên hay là khởi đầu thuận lợi, cũng như tên chúng ta.” Thất Sách nói như chém đinh chặt sắt, muốn nghe thêm việc xông pha giang hồ của Hồng Trung và Linh Tuyết.

“Sư phụ võ công bình bình, nhưng thích so bì với Quân Bảo về vị trí trên bảng tróc nã nên bọn muối thường đánh lén quan phủ ở những địa phương nhỏ, lấy lương thực cho người nghèo, cố ý để lại tiêu ký Nga My.” Hồng Trung nói, kí hiệu Nga My là hình vẽ hai thanh kiếm chồng nhau.

“Bảng tróc nã? Là cái gì vậy?” Thất Sách ngây ngô hỏi.

“Giang hồ hiệp khách trọng thị giá trị hơn cả, triều đình nguyện ý xuất ra bao nhiêu bạc bắt huynh tức là huynh có bao nhiêu bản lĩnh đối đầu với triều đình, càng như thế càng đứng về phía lão bách tính. Sư phụ muối võ công không cao, nhưng khiến triều đình đau đầu, khó khăn lắm tháng trước mới lọt vào mười vị trí dẫn đầu.”

“Đứng đầu bảng thì sao? Đương kim vô lâm ai đứng đầu?” Thất Sách khô ran miệng.

“Một năm nay, người đứng đầu và thứ hai bảng chưa từng thay đổi, là Trương Tam Phong, và Nhũ Thái Cực.” Hồng Trung nhìn gã đầy thâm ý.

“Trương Tam Phong?” Thất Sách hơi thất vọng. Những nghĩ lại thấy thế cũng đúng, trở thành nhân vật nổi danh nhất võ lâm đâu có dễ.

“Quân Bảo là Tam Phong, Tam Phong là Quân Bảo. Tam Phong là hiệp danh của Quân Bảo.” Hồng Trung nói, Thất Sách trợn trừng mắt, nắm chặt tay.

“Quân Bảo đúng là! Ta nói y được lắm là y sẽ được. Ta cũng sẽ như thế.” Thất Sách kích động, lộn nhào đầy hưng phấn.

Thất Sách vui mừng đến tận xương, thật lòng muốn hét to: “Trương Tam Phong là con trai đại hiệp Trương Huyền, là Trương Quân Bảo đang chấn động võ lâm. Y, là hảo huynh đệ của ta.”

Hồng Trung lặng lẽ mức cho gã thêm một bát chè nóng, đợi gã ăn xong mới hỏi sang vấn đề khác.

“Đúng rồi, Nhũ Thái Cực đó là ai? Họ Nhũ hiếm lắm, chúng ta cũng được thơm lây.” Thất Sách bưng bát chè, uống hết rồi úp xuống.

“Đâu chỉ thơm lây.” Hồng Trung mỉm cười, đưa một tờ giấy cho gã.

oOo

Đêm tối om. Phủ Nhữ Dương vương.

Cánh cửa đồng kiên cố nặng trĩu của vương phủ long một nửa, mấy chục vệ binh Mông Cổ ngả nghiêng, ai nấy hai mắt vô thần, vô số thanh đao lắc lư cắm dưới đất, ngán lên chói tai theo tiếng gió đêm rít gào.

Trận giao chiến đột nhiên vừa rồi không thể coi là mưu sát mà là lời tuyên thệ vừa kiêu ngạo vừa cuồng bạo: Không gì chống được, vô địch thiên hạ. Lần thứ ba trong tháng này rồi. Thích khách quả thật khoa trương.

“Báo danh mau!” Mười mấy lát ma Tây Tạng võ công trác tuyệt đứng quanh Nhữ Dương vương gằm lên.

Lạt ma nhìn hòa thượng đầu trọc toàn thân vàng chói, ngồi xổm trên bức tường cao hai trượng. Nhữ Dương vương run rẩy, răng va vào nhau cầm cập.

“Danh? Danh khả danh, phi thường danh.” Thích khách cười lạnh, không coi chúng lạt ma vào đâu.

“Dám làm dám chịu! Báo danh ra, dù chân trời góc biển cũng phải giết người.” Lạt ma đứng đầu khá có lai lịch, lời nào cũng như kim loại vang rền rảng. Hẳn là Tàn Không, đồ đệ đắc ý của Bất Sát đạo nhân.

“Đạo khả đạo, phi thường đạo.” Thích khách ngáp dài, chống tay xuống bức tường cao, chúi đầu trông cây chuối.

Cung tiễn thủ trong Nhữ Dương vương phủ kéo căng hơn ba mươi vành cung, mũi tên nhắm chuẩn vào thích khách.

“Nhớ cho kỹ, ta là Thái Cực.” Thích khách vàng chói lộ ra hàm răng trắng bóng.

Mưa tên chưa kịp bắn ra, thích khách lắc mình tan biến vào màn đêm.

“Ta xuất hiện giang hồ, quá nửa là vì đệ.”

12. Chương 7.

Thiếu Lâm Tự Đệ Bát Đồng Nhân

Tác giả: Cửu Bả Đao

Chương 7.

Người dịch: Công Tử Bạc Liêu

Nguồn: Vip.vandan

Bảng nhãn trên bảng tróc nã của triều đình đã treo cao suốt mười hai tháng, Thái Cực toàn thân sơn vàng, đại danh chấn động cả Thiếu Lâm. Các công tử ngày càng béo, càng béo càng si ngốc đạo này có chủ đề nói chuyện là vị “Thái Cực toàn thân sơn vàng” này.

“Lại sơn vàng, lại loại Mạn quyền quý dị đó, không phải nói về Thất Sách thì ai? Bỏ khoái triều đình ngu xuẩn cực độ, muốn bắt Thái Cực thì cứ đến Thiếu Lâm là xong.”

“Đúng bắt tên Đệ bát đồng nhân đáng chết đó, tất cả sẽ dễ thở hơn. À, ta không tốt nghiệp mà hạ sơn, cha nhất định sẽ coi thường, gia sản ắt sẽ truyền cho hai vị huynh trưởng đã tốt nghiệp, dù thế nào ta cũng phải cố.”

“Nói làm thì làm thôi, chúng ta dùng phi cấp truyền thư báo quan. Bảo Bất Sát tự thân đến.”

“Nói xằng! Thất Sách lấy đâu ra bản lĩnh đi nghìn dặm từ Thiếu Lâm đến Nhữ Dương? Buổi trưa ta còn thấy hắn ăn cơm ở nhà bếp, nếu hắn có bản lĩnh đó thì đã giải huyết hạ sơn lâu rồi, ở lại làm gì?”

“Đúng, hơn nữa còn có ý sơn vàng, chẳng phải thành nói toạc móng heo ra sao? Tên đồng nhân chết bầm đó có ngu cũng không đến nỗi thế.”

Hàn Lâm Nhi thường phục thị các công tử ăn cơm, nghe được nhiều chuyện, không thấy điều gì mới mẻ. Nhưng hôm đó, hắn nghe thấy một tin đáng sợ, nhận ra điều không ổn, đợi khi hoàng hôn thì không nén được nữa, chạy đến hỏi Thất Sách cho rõ ràng.

Thất Sách đang ở ngoài nhà bếp với Tử An kể chuyện, một trăm linh tám hảo hán Lương Sơn Bạc chuẩn bị đấu trận sau cùng với Cao Cầu, song phương đấu đầu đêm, pháp thuật của Tống Giang và trí kế của Ngô Dụng vô cùng xuất chúng.

Hàn Lâm Nhi lấy đặt đến trước mặt gã: “Thất Sách, Thái Cực mà mọi người đồn đại không phải người hả?” Hắn không vòng vo mà nói thẳng, Thất Sách ngồi xồm gãi đầu, Tử An ngồi dưới gốc cây cười. Trước mặt người khác, Tử An luôn cười hềnh hệch, thành thử không ai để ý, y cũng được yên thân khắc chữ.

“Người thông minh thế, cho rằng ta có khả năng đó sao?” Thất Sách hỏi ngược.

“Nếu không phải thì thôi, còn phải thì người nên cẩn thận.” Hàn Lâm Nhi không có vẻ gì đang đùa. “Ta nghe mấy tên bị thọt nói ra triều đình bắt đầu hoài nghi người là tội phạm bị truy nã Thái Cực, tấn công Nhữ Dương vương năm lần, đang cân nhắc xem có nên đối phó người không, có khi chỉ vài ngày là hành động.” Hàn Lâm Nhi chống tay lên eo.

“Đối phó ta? Bằng cách nào?” Thất Sách nhìn Hàn Lâm Nhi.

“Theo mấy tên khốn đó, triều đình sai Bất Sát tự thân đến, theo ta thì người nên trốn đi.” Hàn Lâm Nhi rất nghiêm túc, nói xong là đi.

“Chạy?” Thất Sách nhìn theo Hàn Lâm Nhi.

Tử An nhìn gã, Thất Sách nhún vai, như thể coi những lời cảnh cáo đó là không khí.

“Hàn Lâm Nhi nói đúng, đừng coi thường triều đình, một khi chúng nhắm vào đệ, đệ biện bác thế nào cũng vô dụng, hơn nữa đệ chạm đến không ít quyền quý, dù tra ra Thái Cực không phải đệ thì chúng cũng lấy đệ ra trút giận. Theo huynh, đệ nên nhân lúc đêm hạ sơn, dù gì tử huyệt cũng không đáng ngại nữa...” Tử An nhún mày.

Y đã gặp Bất Sát đạo nhân một lần, khi đó y đứng từ xa nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Bất Sát lột từng mẩu da Văn thừa tướng xuống, biết là vạn lần không nên chạm vào hắn. Thiếu Lâm không thể vô cớ trục xuất Thất Sách, nhưng ứng khuyến triều đình cấm lệnh phù đến thì muốn làm thế nào thì làm.

“Tử An, huynh cho rằng đệ không đấu nổi Bất Sát hả?” Thất Sách cho rằng mình võ công đại tiến, tựa hồ không có điểm dừng.

“Trong vòng ba mươi chiêu, đệ có cơ hội thì tự kết liễu là hay nhất, nếu bị Bất Sát chặn đứt toàn thân kinh mạch thì mới muốn sống không được, cầu chết không xong, sẽ chịu nỗi khổ bị lột da.” Tử An nói thực lòng.

“Lẽ nào thật sự phải cúp đuôi đào tẩu...” Thất Sách lạnh sống lưng trước những lời đó.

Tử An nghiêm túc nhìn Thất Sách, rồi nhìn quanh, sợ có ai nghe lén. Thất Sách biết y có chuyện muốn nói, liền nhảy lên ngọn cây nhìn quanh xem có ai đi lại không rồi mới nhảy xuống.

“Có một việc huynh thấy kỳ quái lắm.” Tử An nói, sắc mặt nặng nề.

“Chuyện gì vậy?” Thất Sách hỏi.

“Việc phương trượng điểm tử huyệt, đệ có thấy nghi vấn trùng trùng không? Nếu phương trượng biết đệ không chết vì chân khí Trần Ma chỉ mà võ công càng tinh tiến, liệu có hoài nghi đệ tìm được phương pháp giải hoặc có cao nhân ngầm trợ giúp, rồi sẽ gia tăng đồn chân khí hay không?”

“Phương trượng ngoan cố không tỉnh ngộ, lần này còn độc ác hơn.”

“Phương trượng nếu ác độc như thế, muốn giết đệ dễ như trở bàn tay. Chỉ cần ông ta vỗ một chuông lên thiên linh cái hoặc phé kinh mạch đệ chẳng phải giải quyết vấn đề Đồng nhân trận rồi ư?”

“...Huynh nói vậy cũng có lý. Làm sao đây? Tóm lại vẫn phải chạy?”

Thất Sách tuy không muốn nhưng vì trút cơn giận mà ở lại Thiếu Lâm thì tựa hồ không cần thiết, nếu không vì tham luyện phương trượng mỗi ba tháng lại dùng Trần Ma chỉ “gia hại” khiến võ công của gã tiến bộ thì gã đã sớm hạ sơn cùng Quân Bảo xông pha giang hồ rồi.

“Thất Sách, tính ra tử huyết phải phát tác rồi nhỉ?”

“Đúng vậy, phương trượng lại ra ngoài khảo sát, tử huyết đại khái sẽ phát tác trong hai ngày nữa.”

“Thế này...” Thất Sách nhìn Tử An, thần thái khá giống với Trí Đa Tinh Ngô Dụng trong tiểu thuyết.

oOo

Trong kho củi, toàn thân Thất Sách đỏ mồ hôi, đáng vẻ cực kỳ khổ sở.

“Thế nào, phát tác hả?” Tử An hỏi, ngồi xuống một bên khắc gỗ.

“Vâng.” Thất Sách liêu xiêu đứng dậy.

Vẫn như trước, gã bắt đầu đi vòng tròn. Nền kho củi bị dấu chân gã hằn hết lớp này đến lớp khác. Gã đi nhanh dần, đột nhiên dừng lại, cả người như say rượu, cước bộ hẫng dần.

Tử An nhận ra dị thường, ngẩng nhìn hỏi: “Không sao chứ?”

Thất Sách không đáp, gương mặt nhẵn nhụi cho biết lần này cách đi vòng tròn có điều cổ quái.

Tử An định kéo gã nhưng bị kinh khí vô hình trên mình Thất Sách hất ra, Tử An ngồi bệt xuống, thân Thất Sách thể như mũi tên rời dây cung lao vào tường. Tường lõm vào một lỗ nhỏ, gã không ngừng mà như hổ điên, miệng sùi bọt trắng, cơ hồ đang phát đại.

“Hồng rồi, lẽ nào tẩu hỏa nhập ma!” Tử An kêu to, “huynh đi gọi người giúp đệ.” Đoạn y chạy khỏi kho củi, một bóng đen lướt nhanh vào. Tử An chợt ngất xỉu, ngã xuống ngay cửa.

Hắc y nhân xuất thủ như điện, điểm một mạch mười tám huyết đạo trên sống lưng Thất Sách. Sống lưng gã khẽ chuyển, vừa hay tránh được một chỉ cực nhanh của hắc y nhân. Hắc y nhân ngăn người, tay trái cong thành trảo định chụp lấy eo gã, thân hình Thất Sách lại uốn, trả một cước vào bụng dưới đối thủ.

“Hừ!” Hắc y nhân mắt như chim ưng, không tránh cước của Thất Sách mà nhẹ nhàng đẩy ra một chưởng, mượn lực của gã lùi lại. Hai đòn đánh hụt, hắc y nhân biết gã giả đồ tẩu hỏa nhập ma, định bỏ đi.

“Thật ra ngươi là ai?” Thất Sách chặn ở cửa, chăm chú nhìn vào mắt hắc y nhân. Hắc y nhân không đáp, trực tiếp đập vào tường kho củi. Bùng một tiếng, lao vút ra ngoài.

Thất Sách kinh hãi, bám riết hắc y nhân.

Hắc y nhân rất thông thuộc đường lối trong chùa, hoàn toàn tránh thoát được các tăng nhân, chọn được lối nhanh nhất rời khỏi Thiếu Lâm.

Thất Sách chỉ học qua lớp cấp tốc hai tuần “khinh công Thủy thượng phiêu”, ngay cả người dạy cũng là loại bị thịt nên chỉ học được sơ sơ, cũng may công phu của người nhà quê vững vàng, cộng thêm nội tức miên man, miễn cưỡng bám sát được hắc y nhân.

Hắc y nhân lao vun vút xuống dãy bậc đá, mấy lần Thất Sách định gọi dừng lại nhưng mở miệng ra là cước bộ chậm đi, đành phải chuyên chú cất bước.

Rừng ở Thiếu Lâm rậm rạp, gã sinh hoạt lâu trong chùa, tối đa cũng chỉ xuống lưng núi xách nước, giặt quần áo ở khe suối là cùng, nên lần này bám theo hắc y nhân vào khu rừng quanh năm không thấy ánh mặt trời, càng đi càng kinh hãi, cước bộ của đối phương kỳ thật phối hợp với gã, gã đi nhanh thì đối thủ nhanh, gã chậm lại thì đối thủ cũng chậm lại, nội tức của hắc y nhân hơn hẳn, võ công cũng vượt xa. Nhưng đối phương vừa thấy gã tẩu hỏa nhập ma liền xông vào điểm huyết chứ không nhân cơ hội tấn công, xem ra không có ác ý.

Thất Sách dừng lại, hắc y nhân cũng dừng, quay lưng lại với gã.

“Ông là phương trượng?” Thất Sách hỏi, mặt không đỏ, hơi thở không dồn dập. Hắc y nhân không ngoái lại, cũng không phản ứng gì thừa thãi.

“Tử An nói thế, huynh ấy thông minh vậy, nói là không sai.” Thất Sách ngưng thần giới bị. Hắc y nhân coi khăn che mặt, quả nhiên là tên giặc trọc phương trượng.

“Tôi đánh không lại ông, có gì nói mau đi.” Thất Sách thấy là phương trượng, đâm ra nhẹ lòng hẳn.

Phương trượng mặc áo chên, cơ hồ không còn dáng vẻ già nua, ánh mắt như đuốc, hoàn toàn khác hẳn với người thường nheo mắt, ngoác miệng như gian thần nịnh nọt.

“Xuất thủ.” Phương trượng giơ tay, không thừa thãi lời lẽ.

“Tử An nói ông coi tôi là vật thí nghiệm kì quái cho võ công, thật ra có ơn với tôi, muốn giúp tôi dẫn thông kinh mạch toàn thân.” Thất Sách nói thẳng, “ông làm vậy ư?”

“Xuất thủ.” Phương trượng nhú mày. Thất Sách lẩm lời quá.

“Trả lời tôi.” Thất Sách không có ý động võ, hà huống sau một hồi đuổi theo, gã biết võ công của mình thua xa, thắng vô ý nghĩa, thua cũng vô vị.

“Nếu không chịu nổi ba mươi chiêu, người chịu chết ở chốn núi hoang này thôi.” Phương trượng lạnh lùng, tay trái vỗ tới mềm oặt.

Thất Sách biết một chiêu này không phải kinh lực mềm như kiêu của nữ nhân, chỉ đành ngưng thần quan sát.

Võ công của phương trượng khá quỷ dị, rõ ràng là Đại Lực Kim Cương chưởng lực đoạn sơn hà nhưng qua tay ông ta lại biến thành mềm nhũn, mỗi lần chưởng phong áp sát thì gã lại cảm giác được chưởng lực bắt phàm, hoàn toàn không kém hơn Đại Lực Kim Cương chưởng hung hãn của đại sư huynh.

Thất Sách không sợ đặc điểm cương mãnh của đại sư huynh nhưng rất e dè kinh lực không thể nắm bắt của phương trượng, hoàn toàn thiên về tránh né, không dám ngạnh tiếp.

Phương trượng tỏ vẻ coi thường, chưởng ảnh càng nhanh, Thất Sách hoàn toàn bị kinh khí áp đảo, buộc phải sử dụng Mạn quyền ra ứng phó, Kim Cương chưởng của phương trượng liền bị kéo hụt, ông ta không hề kinh ngạc, dùng chỉ thay cho chưởng, công phu Nhất Chỉ thiên được bùng ra.

Thất Sách sợ nhất loại vô hình chỉ công này, vì ngoài tránh né gã không còn cách nào hay hơn, nghiêng rằng chịu trúng hai ngọn chỉ phong huyết rồi dùng cách giải huyết thật nhanh. Phương trượng lại bắn ra hai chỉ, gã khê làm lệch huyết đạo trọng yếu, tự giải huyết như trước, cứ thế một tấn công, một chịu đòn, mười phần hoạt kê.

Phương trượng ngăn người, chưa từng nghĩ lại có cách đánh thế này.

“Tiếp này!” Phương trượng lẳng không đá ra, Thất Sách vẫn đá theo đường vòng cung đối lại. Hai bàn chân va nhau, Thất Sách thoáng ghen nội tức, bắn lùi lại.

“Gãy chân rồi hả?” Phương trượng nhú mày.

“Còn sớm lắm.” Thất Sách đáp, buộc phải bò dậy.

Phương trượng thấy gã nói chuyện được như thường, nội tức tựa hồ không bị ảnh hưởng liên đầu, song chưởng như bài sơn đảo hải tống ra.

Thất Sách cả kinh, nếu bị chưởng lực đập trúng, quyết không có chuyện bị hất bay đi rồi phúi mông đứng dậy, còn bảo gã kéo lệch thì không đủ khả năng.

Chỉ hơi ngăn người, song chưởng của phương trượng đã đến trước mắt. Thất Sách nghiêng rằng, chân đi vòng tròn nhanh hơn, nhưng song chưởng của phương trượng khê đảo, đánh vào lưng gã, như ma quỷ bám theo.

“Giặc trọc quả nhiên muốn ta chết.” Thất Sách bó tay, dốc toàn thân chân khí, dùng Mạn quyền kéo chưởng lực của phương trượng sang bên, có điều chưởng lực của ông ta quá cương mãnh, Thất Sách chỉ kéo được ba thành là đã bị hất bắn đi, nội tức sôi trào.

“Chí cương vô địch.” Phương trượng lạnh lùng nói xong, Thất Sách lau máu loang choạng đứng dậy.

“Chậm cũng là cương.” Phương trượng song chưởng đẩy ra cực chậm, thân thể kêu tanh tách.

Thất Sách thiện nghệ nghe kinh phong, biết phương trượng vận nội lực lên đỉnh rồi, cơ bắp và xương cốt đều rời khỏi vị trí ban đầu để hợp lại.

Mô thức đó của phương trượng không giống với Mạn quyền của Thất Sách, song chưởng của ông ta không hề biến hóa nhưng “bất biến” hóa ra lại là sát chiêu cực kỳ lợi hại, so với một quyền chí cương ban nãy, gã càng không chắc kéo hụt được.

Gã hít sâu một hơi, nội lực liên miên bất tuyệt sinh ra trong khổng khiếu, bắt đầu di chuyển nhanh quanh phương trượng. Đã không “chậm” được như đối phương thì dùng nhanh là hơn.

“Đầu trục đáng chết xem chiêu.” Thất Sách thi triển Hưu quyền, chín hư một thực công kích phương trượng.

Phương trượng tinh mắt, coi như không thấy thế công làm nhiều loạn thị giác của gã, chỉ dựa vào bộ pháp chậm rãi cùng chưởng lực thuần túy bức lùi gã, nội lực từ hai ngọn chưởng cực độ kinh người, trong mắt Thất Sách, thân ảnh ông ta nảy sinh ảo giác ngày càng đáng sợ.

Thất Sách đành lùi lại, nhận ra lưng chạm vào gốc cây.

“Người không ra tay thì ta đành tự tiện vậy.” Thất Sách không ưa phương trượng hơn hết, muốn gã dập đầu nhận thua là chuyện không thể nào, bèn vận toàn thân chân khí ra ngạnh tiếp. Phương trượng lùi hai bước, thân thể gã lún vào gốc cây, thớ gỗ răng rắc như muốn ngã gục. Gã thở hồng hộc, nhìn phương trượng đầy cảnh giác. Mặt ông ta đỏ lừ, trán nổi khí trắng.

“Biết rõ hai khuyết điểm trong võ công của mình chưa?” Phương trượng vuốt râu, thông thả thốt lên, “đi vòng tròn.”

Thất Sách nội tức vận chuyển không thuận, không nói nhiều mà bắt đầu đi vòng tròn, sau năm sáu vòng liền bình ổn được nội tức sôi trào, toàn thân đầm mồ hôi.

“Trăm nghìn lần tôi luyện là cương sẽ trở về nhu, nhu tạo thành cương, cương nhu không thể thấy rõ được.” Phương trượng nói. Thất Sách trầm tư.

“Thiên hạ võ công luôn theo lý lấy nhu khắc cương, phát sau mà đến trước, điều đó người và Quân Bảo đã lĩnh ngộ ra, nhưng chân lý võ học là lấy mạnh hiếp yếu, mạnh mới là cơ sở chắc chắn nhất, khiến người không thể tránh, trốn cũng không được.”

“Phương trượng lên xem đệ tử và Quân Bảo luyện công!” Thất Sách thất kinh.

“Chiêu thức huyền diệu có lẽ chế ngự được đối thủ mạnh hơn mình hai lần, nhưng đối phương mạnh hơn năm lần, mười lần thì sao? Người hiểu được quyền kinh cương mãnh cực độ chưa? Khi nội lực đối phương vượt xa liệu có tá lực được chăng?” Phương trượng nói tiếp, Thất Sách im lặng.

Tuy gã hiểu được phần nào chữ xảo nhưng đích xác quá ỷ lại vào công phu quá lạ, gặp phải nhất đại cao thủ chân chính thì chỉ còn nước ngạnh tiếp, gã không muốn mạnh lên không được. “Hạ sơn đi.” Phương trượng thông thả thốt lên.

Gã kinh ngạc, quỳ xuống: “Xin phương trượng chỉ dẫn cho đệ tử.” Gã toát mồ hôi khắp lưng, vừa thẹn vừa kinh ngạc, hóa ra dưới dáng vẻ quái dị của phương trượng lại là phong phạm đại sư.

Tử An đã nói là phương trượng muốn giúp gã đả thông thất kinh bát mạch chứ không muốn hại chết gã, bằng không thì là muốn lợi dụng thân thể gã thí nghiệm loại võ công mới nào đó. Vì thế y bày kế cho gã giả bộ tẩu hỏa nhập ma, dẫn dụ phương trượng ở ngoài quan sát gã đi vòng tròn ra tay cứu giúp.

Thất Sách vừa nghe phương trượng bảo đi vòng tròn để hóa giải nội tức sôi trào, thanh âm hệt như “Văn thừa tướng”, hiển nhiên lần đó cũng là ông ta lên tiếng chỉ dẫn gã đánh tan chân khí bá đạo của Trần Ma chỉ.

Phương trượng không phải là địch nhân, nhưng vì sao như thế thì gã vẫn mù mờ.

“Chỉ dẫn?” Phương trượng lắc đầu.

“Đệ tử không hiểu khổ tâm của phương trượng, nhưng giờ cũng hiểu phương trượng thần cơ diệu toán tất có thâm ý. Xin phương trượng truyền cho đệ tử võ công Thiếu Lâm chân chính.” Thất Sách thành tâm khấu đầu.

“Học nhiều quá cũng như mặc tấm áo nghìn cân, hà có khổ thế? Con và Quân Bảo tự sáng tạo quyền pháp kì diệu, sau này nhất định thanh xuất vu lam, đừng để Thiếu Lâm thất thập nhị tuyệt kĩ làm mờ mắt, con đã khai mở được khổng khiếu, nội công tiến triển một ngày nghìn dặm, tiến cảnh không có điểm dừng, đừng ngồi tu luyện. Nhân lúc trời chưa sáng, hạ sơn đi.” Phương trượng nói đoạn thông thả lên núi.

“Phương trượng, con không hiểu. Quá nhiều việc mà con không hiểu.” Thất Sách quỳ xuống hoang mang.

“Vây mang cả Tử An hạ sơn.” Phương trượng hàm ý rất rõ, với trí thông minh của Tử An đủ để hiểu mọi thứ. Thất Sách hoang mang nhìn theo bóng ông ta, tâm trạng cứ sôi trào.

“Trong lòng có Thiếu Lâm thì đâu không phải là Thiếu Lâm? Lòng không có Thiếu Lâm, thiên hạ tức là thiên hạ.” Phương trượng lướt vào rừng cây.

oOo

Trời đã thẫm lại, sương bắt đầu buông.

Một cỗ xe trâu lớn chở mấy trăm tấm gỗ từ từ lăn bánh trên con đường núi. Hai hòa thượng đầu trọc cỡi cà sa Thiếu Lâm rồi nằm ở đầu xe, ngắm mặt trời sắp mọc.

“Hóa ra Thiếu Lâm chỉ ứng phó với tai mắt triều đình, cố ý sa đoạ theo?” Thất Sách nhảy lên.

“Quá nửa là vậy.” Tử An nắm chặt con dao.

“Thiếu Lâm định làm gì đây? Ngầm đối kháng triều đình?” Thất Sách đoán loạn xạ, may mà gã có một vị bằng hữu biết viết tiểu thuyết.

“Phương trượng muốn đệ hạ sơn, biểu thị đáp án không ở Thiếu Lâm, đệ cứ tự do xông pha thôi. Đi tìm Hồng Trung, tìm Quân Bảo, xem một thân võ công này làm được gì có đời, rồi thì đến hàng sách xem tác phẩm danh động thiên hạ của huynh có được phổ biến không.” Tử An mỉm cười.

“Huynh không cùng đệ ra giang hồ hả?” Thất Sách đau lòng, gã không thích ly biệt.

“Đánh đánh giết giết không hợp với huynh. Còn muốn làm vua kể chuyện thì phải đi vạ dẫm viết vạ chữ, sau này chúng ta anh hùng tái kiến, độc giả đầu tiên của huynh.” Tử An đưa tay ra.

“Tử An, năm năm ở Thiếu Lâm may được huynh chăm lo.” Thất Sách nắm chặt tay Tử An, hai tay vị vua kể chuyện trong tương lai dày mà thô, không hề kém hơn gã. Bất luận ở thời đại nào, cách thành công nhanh chỉ có một – không hề do dự bước vào lối chông gai nhất.

Mấy ngày đêm đi liên tục, xe trâu vòng khỏi Tung Sơn, rời Hà Nam.

Thất Sách nhảy xuống xe, dẫn dò xa phu mấy lần, lại tặng thêm chút bạc vụn. “Thất Sách, nghĩ hộ huynh tên truyện này đi, nếu khả dĩ thì nghĩ hộ huynh cả bút danh, sách có bị cấm cũng không liên lụy đến tác giả.” Tử An ngồi trên xe, lòng đầy ăn năn, y chưa nghĩ ra kết cục câu chuyện cho Thất Sách nghe, có lẽ trong lúc đi du lịch mới nảy sinh linh cảm chẳng.

“Kiếm không có mũi nhọn thì xảo diệu đến đâu cũng bằng thừa, võ công cũng như tên truyện, càng đơn giản càng được truyền tụng trăm đời.” Thất Sách đáp, “truyện kể về anh hùng hiệp nghĩa ở Thủy Hử Lương Sơn trại, lấy là truyện Thủy Hử đi.”

“Có bá lực lắm.” Tử An vui vẻ.

“Còn về bút danh, họ của huynh là Thi, không thể đổi được, huynh lại kiên nhẫn có thừa, ở trong am miếu hòa thượng mười mấy năm, bút danh là Thi Nại Am được chẳng?” Phong cách đặt tên của Thất Sách vẫn giữ nét đơn giản của người nhà quê.

“Thi Nại Am, hay.” Tử An gật đầu.

“Lần tới gặp mặt, huynh sẽ là vua kể chuyện.” Thất Sách cười hì hì, như Cửu Văn Long Sử Tiến trong truyện Thủy Hử.

“Bảo trọng.” Tử An nằm xuống, không muốn Thất Sách thấy y rơi lệ.

13. Chương 8.

Thiếu Lâm Tự Độ Bát Đồng Nhân

Tác giả: Cửu Bả Đao

Chương 8.

Người dịch: Công Tử Bạc Liêu

Nguồn: Vip.vandan

Năm Chí Chính thứ chín triều Nguyên, đề phía nam Hoàng Hà vỡ đã năm năm, Hà Nam, Sơn Đông, An Huy, Giang Tô gánh chịu lũ lụt, vật giá tăng cao cực độ, tham quan ô lại chỉ biết vợ đầy túi tham khiến dân chúng nổi loạn nơi nơi, Quách Thiếp Mộc Nhi, con trai Nhữ Dương vương, cũng là Vương Bảo Bảo tướng quân phụng mệnh trấn áp dân loạn. Vương Bảo Bảo dụng binh thần tốc, hiệu lệnh nghiêm chỉnh, liên tục dẹp yên nghĩa dũng quân tàn loạn.

Bách tính không chỉ oán than vì sưu cao thuế nặng còn vì đạo tặc hoành hành vô pháp vô thiên. Lũ giặc nhép này gặp quan binh thì tránh, gặp thôn dân là cướp phá khiến bách tính bị quấy nhiễu. Còn những toán mã tặc tụ tập đủ mấy trăm người thì càng ngênh ngang, chiếm núi tự nhận là đại vương, gian dân cướp bóc hơn cả quân Nguyên, quan phủ địa phương càng không dám đối kháng.

Thất Sách và Tử An chia tay, gã nhớ quê nên không vội hành hiệp trượng nghĩa mà về Nhữ gia thôn trước.

Thất Sách về thôn, tưởng cả thôn sẽ xôn xao nhưng mẫu thân cao tuổi chỉ sai gã đi cho gà ăn rồi sửa hàng rào với các đệ đệ. Tất cả đều như trước kia, Thất Sách cảm thấy an tâm vô cùng, nhìn vợ đệ đệ công đưa cháu chưa từng gặp mặt giúp rập việc đồng áng, gã cảm động vô cùng.

“Biết nói chưa? Gọi Thất Sách bá bá đi!”

“Đại ca, mau sinh một đứa đi, Hồng Trung ba năm nay vẫn đến Thiếu Lâm tìm huynh khiến nhà người ta cách mấy hôm lại đến nhà chúng ta đòi sinh lễ, cha sắp phát khùng rồi.”

Sáu năm qua đi, lão nhân kể chuyện già rất nhanh, nhưng Thất Sách trở về, câu chuyện của lão lại được kể đầy hào hứng, cơ hồ trẻ lại mấy tuổi. Con chó vàng vẫn bầu bạn với lão đã rụng lông không ít, thấy Thất Sách cũng chỉ ngửi ngửi chứ không cắn, lập tức nhận ra bạn cũ, vẫy đuôi rồi rít.

Thất Sách ngồi xổm cạnh con chó, cười hì hì giúp lão nhân bổ sung truyện kể.

Được Tử An huấn luyện chuyên nghiệp, bản lĩnh thêm mắm dặm muối của Thất Sách khiến lão nhân phải chặc lưỡi hoài, cho rằng luyện võ công cũng khiến đầu óc sáng láng.

“Thất Sách, Thiếu Lâm tự thế nào?” Lão nhân hỏi.

“Tệ lắm nhưng rất vui.” Gã bật cười.

Ở Nhữ gia thôn thân thuộc, gã không xao nhãng việc quan trọng nhất. Mỗi ngày gã đều đi vòng quanh cái giếng duy nhất trong làng, nhớ lại trận tỷ thí chênh lệch với phương trượng. Thường thường, Thất Sách chỉ kết thúc luyện tập khi mồ hôi đầm đìa.

Trước khi hạ sơn, phương trượng đã nghiêm túc chỉ dẫn, khiến gã mỗi tối đều trăn trở những ưu khuyết trong võ công của mình. Mạn quyền của gã và Quân Bảo sáng tạo dựa vào nhu để thắng cương, nhưng trước cương mãnh tuyệt đối thì nhu lại không thể chống đỡ. Võ công thiên hạ mệnh mông, võ công cương mãnh

chiếm phần lớn lộ số, công phu Thiếu Lâm đa phần nghiêng về cương mãnh, tuyệt nghệ trấn bang “Hàng Long thập bát chưởng” của Cái Bang hiệu xưng cuồng mãnh vô song, quán tuyệt thiên hạ, e rằng gã không phải đối thủ. Trông lên không bằng ai, quả thật gã chỉ là một con rối múa máy thân thủ cho thiên hạ xem.

Nghĩ đi nghĩ lại, gã càng hồ thẹn, ở Thiếu Lâm sáu năm, trơ mắt nhìn công phu Thiếu Lâm chân chính lướt qua mình, tự sáng tạo một pho quyền pháp cổ quái, có gì đáng để dương dương đắc ý!

“Buồn cười, ta nghĩ thế này thì khác nào muốn trở thành võ công thiên hạ đệ nhất? Thôi đi, có được công phu thế này là đủ rồi, đừng chỉ biết luyện công phu mà quên mất công phu dùng để làm gì.” Gã tự an ủi, hy vọng tương lai gặp được Quân Bảo thì phải hỏi ý xem cách nhìn nhận thế nào. Càng hy vọng rằng tư chất của y hơn xa gã, chắc đã nhận ra nhược điểm của Mạn quyền, đạt tới cảnh giới cao thủ chân chính.

Thất Sách về Nhữ gia thôn còn vì một mục đích khác.

Ở cổng thôn, con chó vàng uể oải nhìn về phương xa, lưỡi thò một nửa khỏi cái miệng rụng quá nửa răng.

“Sư phụ, dọc đường trở về con nghe nói ở Ngưu Ấm sơn gần đây có một toán mã tặc hung hãn lắm, quan phủ cũng bó tay. Chúng ở đâu, khoảng bao nhiêu người?” Thất Sách lo lắng nhất là việc quê nhà bị giày xéo.

“Đừng nghĩ vớ vẩn, ai chẳng biết Nhữ gia thôn chúng ta nghèo? Nghèo cũng có cái hay, sẽ không bị giặc cướp dễ ý.” Lão nhân hiểu ý gã, lắc lắc đầu.

Thất Sách không hưởng ứng, nhìn về phía xa nghĩ ngợi. Lão nhân thở dài, hài tử biến thành thế này có một phần tại lão.

“Đám mã tặc đó hung hãn lắm, dùng khăn đỏ chít đầu, ban đầu chỉ khoảng một trăm tên, chỉ biết kẻ đứng đầu họ Từ, rất biết cách lấy lòng người, chỉ trong hai tháng ngắn ngủi đã khuếch trương thành ba trăm tên, đa phần không phải quân ô hợp, hơn nữa Từ tặc hiểu binh pháp, từng hai lần đánh bại quan binh.” Lão nhân nói.

“Đánh bại quan binh? Nói vậy thì mã tặc cũng là nghĩa dũng quân?” Thất Sách hỏi.

“Nghĩa dũng quân? Mấy năm nay có bao nhiêu kẻ mượn danh nghĩa dũng quân danh đi gian dân cướp bóc? Binh không ra binh, tặc không ra tặc, thời loạn này có gì phân biệt đâu? Chỉ là đám quan binh càng đáng ghét hơn, không dám chính diện đối chiến với mã tặc, đi bắt thôn dân rồi buộc khăn đỏ lên đầu, gán cho là mã tặc để bắt cho xong việc, đáng ghét, đáng giận.” Lão nhân vuốt ve cái chân gãy.

Thất Sách gật đầu, trên đường về Nhữ gia thôn gã gặp không ít việc hoang đường bạo ngược vô đạo, lòng nóng như lửa đốt, càng giục ngựa về nhanh, cũng may quê nhà vẫn là một thôn nhỏ không thể nghèo hơn được nữa.

“Thất Sách, thôn chúng ta chỉ cần giao lương thực đúng thời điểm là sẽ vô sự.” Lão nhân nhìn tịch dương.

“Vâng.” Thất Sách cũng nhìn tịch dương.

Hơn ba trăm mã tặc được võ trang tuyệt không dễ chạm vào, nhưng nếu sợ chúng thì làm thế nào được lịch sử lưu danh?

oOo

Thất Sách lên Ngưu Ấm sơn, vốn định thực hiện việc bắt giặc bắt tướng trước, nhanh chóng giải quyết mối lo, nhưng tìm suốt ba ngày đêm vẫn không phát hiện tung tích thủ lĩnh mã tặc, nhưng biết rằng chúng mã tặc hiệu lệnh nghiêm minh, xem ra thủ lĩnh cũng là nhân vật đáng mặt. Đám mã tặc này cũng kì lạ, ai nấy chít khăn đỏ làm kí hiệu, mỗi ngày đều quỳ lạy về phía đông, tụng niệm Bất động minh vương giáng thế, Bạch Liên thánh chủ đức trạch rải rộng, đáng vẻ thành tín vô cùng, có lúc lại đầm đìa rơi lệ, thật sự không thể liên hệ chúng với hình ảnh mã tặc hung hãn. Thật ra nói chúng là mã tặc không đúng bằng giáo đoàn võ trang.

Đến ngày thứ bảy, Thất Sách ẩn mình trên ngọn cây sau rôt cũng nghe thấy tin tức về thủ lĩnh mã tặc, hóa ra mã tặc ở Ngưu Ấm sơn chỉ là phân đà của mã tặc đoàn, kẻ đứng đầu thường đi các nơi liên kết với nhau, tiến hành chiêu binh mãi mã, thi thoảng mới về Ngưu Ấm sơn, lúc nhàn rỗi lại sai mã tặc đoàn đến các tiểu

thôn trang phòng vệ yếu ớt cốp bóc, cường trưng thôn phu gia nhập, tránh đụng chạm với quan binh được huấn luyện.

Cân nhắc một hồi, Thất Sách quyết định xuất thủ. Nếu cứ đợi tên thủ lĩnh về núi, không hiểu gã phải đợi đến ngày tháng nào. Ngày thứ chín, trời mới hừng sáng, mã tặc nghênh ngang tập kết hạ sơn, Thất Sách nghe được chúng định tập kích hai thôn trang, nên đợi ngang đường.

“Mấy tên đạo tặc các ngươi không hề hiệp nghĩa như anh hùng Thủy Hử trong truyện của Tử An, lập tức giải tán hồi hương làm ruộng, đừng để động thủ thì quyền cước không có mất.” Gã nhảy xuống, chúng mã tặc cả kinh.

Thất Sách một mình chặn trước ải ngày nào mã tặc cũng phải qua, lớn tiếng tụng niệm đoạn cảnh cáo đã thuộc lòng.

“Tiểu tử, báo danh mau.” Một tên mã tặc quát.

“Thái Cực.” Thất Sách thư thả đáp. Ý tốt của Quân Bảo, gã không thể coi nhẹ.

Mã tặc nhìn nhau lạnh người.

“Ai cũng biết Thái Cực đại hiệp toàn thân vàng rực, ngươi không phải Thái Cực.” Mã tặc không tin.

“Thiếu Lâm tự Đệ bát đồng nhân đã hạ sơn, xem ra tin tức của các ngươi không nhanh lắm nhỉ.” Thất Sách sờ cái đầu tóc mới mọc lún phún, chúng nhân vẫn đầy nghi hoặc.

Gã vốn thiên tính chất phác, không muốn tranh chấp nhiều, phách không một quyền vào gốc cây thấp cạnh đó, thân cây lớn cỡ miệng bát gãy gục, coi như là lời cảnh cáo.

Một người mặt mũi trắng trẻo như thư sinh ngồi trên ngựa đưa mắt ra hiệu cho mấy tráng hán vây Thất Sách lại.

“Thất lễ.” Thư sinh chấp tay, dáng vẻ khiêm tốn.

“Thất lễ cái gì?” Thất Sách vừa mở miệng, mười mấy tráng hán thi nhau tuốt đại đao chém vào chỗ yếu hại của gã.

Nhưng với gã, động tác của mã tặc toàn sơ hở, gã tùy ý sử dụng Hầu quyền liền đánh ngã tráng hán, gân đứt xương gãy kêu văng lên, cây đao lắc lư cắm dưới đất.

“Hảo công phu, không hổ là Thái Cực đại hiệp.” Thư sinh nhảy xuống ngựa.

Thất Sách vốn tưởng thư sinh muốn so tài với mình, ai ngờ y cúi sát đất, sắc mặt thành khẩn: “Thái Cực thiếu hiệp, tại hạ họ Trần tên Hữu Lượng, ban nãy thử thân thủ đại hiệp, xin đại hiệp rộng lòng bỏ qua.”

“Không dám.” Thất Sách lúc đó mới hiểu, ôm quyền đáp lễ. Ai nỡ đánh người đang nở nụ cười, Thất Sách thấy thư sinh lễ phép như vậy, không tiện tiếp tục động thủ.

“Tại hạ cho rằng các vị giải tán đi thôi, tất cả không phải đánh nhau nữa, được không?” Thất Sách nhìn quanh.

Chúng nhân nhìn vào thư sinh, tựa hồ tất cả đều do y làm chủ.

“Lâu nay nghe danh Thái Cực thiếu hiệp chống đối triều đình, năm lần xông vào Nhữ Dương vương phủ mưu sát không thành, tài cao mật lớn khiến người ta khâm phục, những tựa hồ thiếu hiệp có hiểu lầm với bản giáo, kỳ thật bản giáo cũng hành động tương tự thiếu hiệp.” Thư sinh thành khẩn.

“Như thế nào?” Thất Sách rửa tai lắng nghe.

“Người đời đều biết triều đình bạo ngược vô đạo, nhánh giáo quân của tiểu đệ đã ấp ủ từ lâu, huấn luyện đầy đủ, giáo chủ đến các nơi lấy đức truyền giáo, không bao lâu sẽ trở thành mười vạn giáo quân, cũng là hy vọng của lê dân bách tính. Có câu thành đại sự không cầu nệ tiểu tiết, đại quân không thể một ngày thiếu lương thực, bản giáo đã vì vạn dân thì nên trông vào dân, tương lai đuổi được Hồ Lỗ, bản giáo sẽ để dân chúng ngơi nghỉ. Lúc đó thiên hạ thái bình, hoàn cảnh nước lửa hiện giờ có là gì?” Trần Hữu Lượng nói năng thành khẩn, mã tặc đứng sau đều gật gù.

“Người nói rằng việc thôn dân bị các người cướp lương thực là đương nhiên?” Không hiểu sao Thất Sách bắt đầu nổi giận.

“Thiên lý tuần hoàn, có nhân có quả, nghiệp hôm nay chính là quả ngày khác. Giáo chủ bản giáo là Tây phương Cực lạc tịnh thổ Bất động minh vương chuyển thế, tu luyện vượt khỏi nhân quả. Giáo chủ nhìn thấu rằng vì Đại Tổng thất đức nên mới bị thiết kỵ của giặc tràn xuống phía nam, bách tính vô đức chính là nguyên nhân chuốc lấy bạo ngược. Ngã giáo từ bi, cướp của bách tính cũng là hóa giải cái ác nhiều đời, như thế mới được phúc nghìn đời nghìn kiếp, mở ra cục thế mới.” Trần Hữu Lượng cảm thán.

“Nói vậy tức là cướp của bách tính cũng là muốn tốt cho họ?” Thất Sách nắm chặt tay, xương cốt kêu lách cách.

“Nhân quả chi đạo thoát nhìn có vẻ đương nhiên, người đời lại không thể nhìn nhận theo lẽ thường. Nếu bản giáo được Thái Cực thiếu hiệp trợ lực, thiên lý tuần hoàn chắc càng nhanh.” Trần Hữu Lượng thành khẩn mời, “Thái Cực thiếu hiệp khí vũ hiên ngang, thân thủ bất phạm, giáo chủ trở về nhất định sẽ vô cùng tán thưởng, tiểu đệ sẽ tiến cử Thái Cực thiếu hiệp đảm nhiệm chức tiên phong giáo quân, thảo phạt triều đình tất như chẻ tre.”

“Các hạ bảo giáo chủ đó là cái gì chuyển thế?” Thất Sách vỗ đầu, óc gà quả thật hỗn loạn.

“Chuyển thế Di Lặc ở Tây phương Cực lạc tịnh thổ, là Bất động minh vương, nhân thể xưng tụng Bạch Liên thánh chủ, tục danh Từ Thọ Huy Từ giáo chủ.” Trần Hữu Lượng chấp tay, dáng vẻ thành kính.

“Kêu hấn đến đâu với ta.” Thất Sách phát tay áo, đá gãy cây đại đao cắm dưới đất.

Một nén hương sau, hơn ba trăm mã tặc tán loạn, hoặc bỏ chạy hoặc gục ngã, ngổn ngang khắp nơi.

“Quân Bảo, như thế này thì huynh sẽ biết là đệ hạ sơn.” Thất Sách lẩm bẩm, nhìn theo Trần Hữu Lượng đầu tóc rối bù, vừa phi ngựa xuống núi vừa chửi văng lên.

Gã biết không lời nhẩn nhủ nào lan nhanh như hành động này.

oOo

Bảng tróc nã của triều đình.

Bang phái phạm tội nhiều nhất: Cái Bang.

Đạo tặc không thể tha bổng: Trương Tam Phong.

Ác nhân mới nhất: Nhữ Thái Cực.

Năm đạo tặc xấu xa nhất: Triệu Đại Minh (thường một vạn năm nghìn lạng vàng), Trương Tam Phong (một vạn lạng), Nhữ Thái Cực (tám nghìn lạng), Thế Hồ (sáu nghìn lạng), Thạch Lương Quyền (ba nghìn tám trăm lạng)

Lãnh đạo âm mưu lật đổ tà ác nhất: Hàn Sơn Đồng (ba vạn lạng vàng), Từ Thọ Huy (hai vạn hai nghìn lạng), Triệu Đại Minh (một vạn năm nghìn lạng), Lưu Phúc Thông (một vạn lạng), Quách Tử Hưng (tám nghìn lạng).

Đặc biệt thông tập: Phản đồ Thiếu Lâm Đệ bát đồng nhân Nhữ Thất Sách (hào phú Đại Nguyên cùng hợp lại tặng mười vạn lạng.)

“Toàn nam nhân, đúng là kì thị giới tính.” Linh Tuyết nộ khí đằng đằng, suýt nữa xé danh sách tróc nã dán trên tường khách sạn. Hồng Trung bật cười khiến Linh Tuyết trừng mắt. Hai người phái Nga My vừa bám theo Quân Bảo, vừa cướp phá quan binh thu thuế, thế đơn lực bạc.

“Sư phụ, con thấy chúng ta tìm nơi yên tĩnh luyện kiếm mới phải, đợi khi kiếm thuật đại tăng, đám nam nhân đó sao dám coi thường chúng ta nữa.” Hồng Trung nói thật lòng, cô cảm thấy kiếm thuật Nga My chiêu số quá rườm rà, lúc lâm địch đối chiến không đủ nhanh nhẹn, mấy lần suýt chết.

“Luyện kiếm gì nữa? Trương Quân Bảo y làm được thì Linh Tuyết cũng làm được, đợi khi ta đuổi kịp, nếu y không xin lỗi ta vì lần trước vô lễ thì không xong.” Linh Tuyết bực bội.

Có lúc cô tìm thấy Quân Bảo, Quân Bảo không nói được mấy câu là chạy nhanh, coi cô như không khí khiến Linh Tuyết càng bùng lửa giận.

Hồng Trung hiểu rằng vị sư phụ huênh hoang của mình từ sau lần gặp Tàn Niệm ở Nhữ gia thôn liền nảy sinh tình cảm vì diệu với Quân Bảo. Còn Quân Bảo không hiểu là không hiểu thật hay giả ngốc, mỗi lần trò chuyện với sư phụ đều cực kỳ đơn giản, nói xong là đi, nếu nói dài tất đàm luận vô công, giảng thuật các chiêu thức mà những kiếm khách y gặp hay sử dụng, hoặc chỉ dẫn kiếm pháp khiến Linh Tuyết tự tôn hơn ai hết thường thường đại phát lời đĩnh. Quân Bảo thấy vô vị, nhấp nhô vài lần là khuất bóng. Kỳ thật, việc cô và sư phụ xông pha giang hồ chỉ là đi theo Quân Bảo, gây vài vụ án lật vật.

Xa quê đã ba năm, lần thứ hai Hồng Trung đến kinh đô. Cô sinh ra ở chốn quê mùa, cả hai lần đều thấy mới mẻ: dọc đường vô quán treo chiêu bài Thiếu Lâm như nấm, cả những võ phu dựng đài bán nghệ, tỷ võ chiêu thân, những hàng bán đường hồ lô và quả tươi... Có điều năm nay nạn lũ lụt chưa dứt, bách tính tứ tán nên ở kinh đô Mông Nguyên vẫn có cảnh bán thân lấy tiền mai táng cha.

Hai sư đồ phái Nga My xinh đẹp, lại đeo kiếm ở lưng, dù trên đường phố ồn ào cũng cực kỳ bắt mắt. Hai cô buộc ngựa, vào khách sạn gọi mấy món ăn, khách nhân gần đó đều hướng ánh mắt hiếu kỳ, thêm muốn tới khiến Linh Tuyết quắc mắt.

Câu chuyện của ba người đeo kiếm ở bàn bên hấp dẫn Hồng Trung và Linh Tuyết chú ý.

“Nghe nói Thái Cực đó chính là Đệ bát đồng nhân quý ghét thần chê của Thiếu Lâm tự. Mấy hôm trước hần một mình đến tặc trại ở Ngưu Ấm sơn đã chính miệng thừa nhận. Chà, đúng là thần kỳ, một ngày đi nghìn dặm gây án, chắc phải Bất Sát tự thân lên Thiếu Lâm xử lý thì hần mới chịu bỏ chạy.” Trung niên to béo đeo kiếm lên tiếng.

“Trốn cũng có gì mất mát, cả thiên hạ mấy ai dám đối địch với Bất Sát? Đợi khi hần chết già thì võ lâm mới xuất hiện cục diện mới được.” Người gầy đối diện hần tử mập lên tiếng.

“Đúng, Hương quân trại trên Ngưu Ấm sơn có phải là phân đà Bạch Liên giáo của Từ Thọ Huy không? Thái Cực cũng lớn mật thật, hai bên đó khá gắn kết, đệ nhất cao thủ Bắc phái Bạch Liên giáo Thử Hồ sớm muộn gì cũng đấu một trận với hần.” Một lão nhân vỗ bàn khiến chén rượu rung rinh.

“Địch nhân của Nam phái hương quân vị tất là đối đầu của Bắc phái, Nam phái chịu tổn thất, Bắc phái vui còn không kịp nữa là.” Người gầy lạnh lùng.

Bạch Liên hương quân uy hiếp triều đình tuy đều chút khấn đồ nhưng phân ra nam bắc, bề ngoài hai phái đều thờ phụng Di Lặc hạ thế nhưng thật ra ai thờ chủ nấy, xung đột chỉ là vấn đề thời gian.

“Nói hay lắm, hơn nữa nghe đồn rằng Trương Tam Phong và Thái Cực cùng sử dụng một loại quyền pháp cổ quái, nếu Thử Hồ đấu với Thái Cực, Trương Tam Phong tất không thể xuôi tay, hai đánh một, Thử Hồ tất bại.” Gã mập lắc đầu.

“Đại hiệp có ai hai đánh một? Anh hùng hảo hán đều một chọi một.” Lão giả vuốt chòm râu bạc.

Hồng Trung hớn hờ, Thất Sách sau rút cũng rời Thiếu Lâm. Hai sư đồ cô theo Quân Bảo phạm án, Thất Sách sẽ đến tìm gặp bằng hữu, cô tất có ngày gặp gã.

Linh Tuyết kiên nhẫn nghe mấy kiếm khách bàn bên nói chuyện giang hồ, không thấy nhắc đến tên mình thì nổi giận.

“Cô nương hảo tâm, thí cho tiểu lão chút màn thầu vụn đi.” Giọng nói già nua yếu ớt cất lên, Hồng Trung ngoái nhìn, một lão khất cái áo quần lam lũ, mũi đỏ mặt vàng vọt xuất hiện.

“Cầm lấy đi.” Hồng Trung lập tức cầm một cái màn thầu lớn nhét vào tay khất cái, sợ sư phụ sẽ lớn tiếng với ông ta trước khi nổi đóa. Khất cái liên tục cảm ơn rồi lui xuống.

Khách nhân ở bàn bên cạnh vẫn ba hoa: “Nếu một đấu một ta cá rằng Thử Hồ được chân truyền phái Không Động sẽ thắng.”

Gã mập ngẫm nghĩ: “Võ công chân chính của phái Không Động xưa nay đơn truyền, Thử Hồ có thể vượt khỏi chúng huynh đệ, tất tài nghệ kinh nhân.”

“Ta cũng nghiêng về Thử Hồ, y không chỉ được Không Động chân truyền, nghe nói có cả phù chú của Bạch Liên giáo Vô Cực lão mẫu trợ giúp, đao thương bất nhập, da thịt như sắt thép.” Gã gầy há miệng nhai.

“Chẳng phải cũng là Thiết Bồ sam Kim Chung tráo ư? Thiếu Lâm thiếu gì công phu kiểu đó? Nói về chiến đấu thì khí thế làm đầu.” Lão giả có phần triết lý, “ta cá Thái Cực, tiểu tử đó đang lúc khí thế, muốn chống cũng khó, chỉ qua việc y nằm lần vào Nhữ Dương vương phủ là biết.”

Điểm tiểu nhị châm rượu cho khách ở bàn bên, nghe chúng nhân nói chuyện hứng khởi liền thêm lời: “Hai ngày trước có vị khách giang hồ đến tiểu điểm hàn huyên mấy câu, nói là Trương Tam Phong sẽ động thủ với phái Hoa Sơn thân triều đình, đấu nhau rất lung, còn hẹn tiếp tục so tài ở Noãn Phong cương.” Tiểu nhị cười hi hi.

“Chúng ta vì thế mới đến để dò quan chiến, không hiểu Noãn Phong cương ở đâu nhỉ? Có xa không?” Gã mập vội hỏi, xem ra không phải người ở đây.

“Xa? Noãn Phong cương ở vùng bìa rừng kinh đô, tin tức sôi nổi khắp kinh thành rồi, dưới chân thiên tử tất nhiên triều đình hiểu rõ việc này, chuyện lớn rồi.” Điểm tiểu nhị lắc đầu.

Liên tiếp nghe thấy hiệp danh của Quân Bảo, Linh Tuyết vỗ bàn đứng dậy, giận dữ trừng mắt nhìn ba vị kiếm khách: “Cậu nào cũng Trương Tam Phong, giang hồ lớn thế lẽ nào không có chuyện gì đáng nói nữa.”

“Xin hỏi tôn giá là...” Lão giả đứng dậy, không then là lão giang hồ.

“Đứng thứ mười trên bảng tróc nã của triều đình, chưởng môn nhân phái Nga My, Song kiếm tân phân phi Linh Tuyết! Có gan thì nói tên Trương Tam Phong một lần nữa xem sao.” Linh Tuyết nắm chuôi kiếm nhưng vỏ kiếm trống không.

Linh Tuyết ngẩn người, Hồng Trung cũng trợn trừng mắt.

Huyền Từ song kiếm trên eo Linh Tuyết không cánh mà bay.

14. Chương 9.

Thiếu Lâm Tự Đệ Bát Đồng Nhân

Tác giả: Cửu Bả Đao

Chương 9.

Người dịch: Công Tử Bạc Liêu

Nguồn: Vip.vandan

Trương Tam Phong và phái Hoa Sơn ước hẹn giao đấu sinh tử tại Noãn Phong cương trở thành việc nổi bật nhất của chúng kiếm khách trên giang hồ, một đồn mười mười đồn trăm, sao triều đình lại không biết?

Phái Hoa Sơn mười mấy năm nay tự chinh đồn, đệ tử đều quan hệ tốt với triều đình, chưởng môn nhân Nhạc Thanh Hà thậm chí còn là giáo đầu của quân Nguyên, phái Hoa Sơn vốn dĩ dật dãi lao ở kinh đô. Còn Trương Tam Phong, cái gai trong mắt triều đình, có dám đến phó ước không chính là tiêu điểm của quần hùng nghị luận.

Tin tức trọng đại này, tất nhiên lôi kéo Thất Sách xuất hiện.

Thất Sách trốn khỏi Thiếu Lâm tự, tuy muốn hội diện với Quân Bảo, nhưng về tình cảm, gã hy vọng được gặp Hồng Trung – người gã nợ nhiều tình cảm nhất, cả hai cùng về Nhữ gia thôn bá đường thành thân, rồi sánh vai xông pha giang hồ. Nhưng phái Nga My chỉ tích án nhỏ chứ không phạm án lớn, gã muốn gặp hai sư đồ thật không dễ, chỉ đành vừa cướp bạc của quan lại làm lộ phí vừa tùy tiện đi về phía bắc.

Khó khăn lắm mới xuống núi được, gã muốn rèn luyện võ công qua thực chiến, dọc đường gặp việc bất nghĩa là can thiệp, phé tay mấy võ quan Mông Cổ, tiêu diệt cả một toán buôn muối định gian dâm phụ nữ, chạm trán với thủ đoạn ám toán âm hiểm của giang hồ hảo thủ khiến gã có thêm mấy vết sẹo, cùng nhiều kinh nghiệm quý giá.

Tuần trước, gã và đồ tôn của Bất Sát chạm trán, vô tình biết được về trận ước đấu, Thất Sách lập tức lưu tâm. Ước đấu là đại sự số một số hai trên giang hồ, gã đoán rằng Linh Tuyết hiểu sự nhất định sẽ đưa Hồng Trung đến, chỉ cần để ý trong đám đông đi xem là sẽ nhận ra.

Bên đường cái quan thông đến kinh đô, trong một khách sạn nhỏ, tiếng hò hét thô lỗ vang lên không ngớt. Tai Thất Sách động lên.

“Mẹ kiếp, đừng để đại gia gặp phải tên đồng nhân đáng chết đó, hơn bốn năm chịu khổ tại Thiếu Lâm.”

“Chưa hẳn, dù hẳn sơn vàng khắp người, hóa thành tro thì ta cũng nhận ra, phải bẻ xương rút gân hẳn.”

Thất Sách đang cúi đầu ăn mì cười thầm, gã nhận ra giọng nói quen thuộc, chính là Kim Kiệu Tiền La Hán cùng Hoàng Kim Hữu Thủ danh xấu lan khắp Thiếu Lâm, cùng học ở chùa với gã.

Từ khi Đệ bát đồng nhân hạ sơn, hơn tám trăm công tử nhà giàu cùng tốt nghiệp, Thiếu Lâm tử khí trầm trầm lại xôn xao, năm nay lượng tốt nghiệp sinh tăng vọt, không chỉ như con rết nhanh chóng xuyên qua Đồng nhân trận, cả Mộc nhân hạng cũng đầy ních người, cơ quan gần như không thể vận hành bình thường, phương trượng liền cho luôn bọn Hàn Lâm Nhi thao tác cơ quan vào danh sách phá quan, được cùng tốt nghiệp.

Nhưng nói về ác danh thì ai sánh được với Thiếu Lâm tự Đệ bát đồng nhân xú danh đỉnh đỉnh? Cũng may Thất Sách biết sớm, dịch dung thành một tráng hán tầm thường đang chạy nạn, mặc y phục rách rưới nhất, mặt còn trát bùn, không mấy ai hứng thú nhìn đến gã.

Nấu mình trong góc khách sạn ăn mì, gã lặng lẽ lắng nghe Tiền La Hán cùng Hoàng Kim Hữu Thủ điên cuồng mắng chửi mình, đang lấy làm lạ vì sao hai kẻ lười nhác đó lại vượt nghìn dặm đến kinh đô thì mấy cổ kiệu lục lục tục tục dừng ở ngoài, mấy công tử gia ăn vận quý phái xuống kiệu bước vào trong.

Thất Sách không ngẩng lên cũng biết chúng là học sinh Thiếu Lâm xuống, mấy công tử ca hàn huyền vài câu rồi đi vào chính đề.

“Đợi tất cả cùng đế, trời tối là chúng ta lên kiệu đến Noãn Phong cương, các huynh đệ ở kinh đô đã xếp sẵn chỗ tốt nhất để xem rồi.”

“Hay lắm, hay lắm, trên giang hồ đều nói trường tỷ thí này là thịnh sự năm nay của võ lâm, nhưng thiếu mấy học sinh ưu tú của Thiếu Lâm chúng ta đây ở ngoài bình luận thì sao có thể tính là thập toàn thập mỹ?”

“Không hẳn. Các huynh đệ ở đại đô đã chuẩn bị sẵn mấy chục vò rượu, chúng ta vừa uống vừa xem kịch. Cổ nhân nói hâm rượu luận anh hùng, chắc là đạo lý đó.” Chúng công tử gia cười ha hả, tai Thất Sách cũng ong ong theo.

Trên Thiếu Lâm thế nào, xuống núi vẫn thế, sao tốn ngần ấy thời gian mà chúng vẫn ngu xuẩn đến thế nhỉ? Thất Sách thấy vô vị, xoay người đi khỏi khách sạn.

Thất Sách rời khách sạn, thấy trời còn sớm, định lên ngọn cây đánh một giấc rồi mới từ từ hỏi đường đến Noãn Phong cương, nhưng vừa tìm được một gốc cây có thể ngủ thì một tiểu khất cái bắn thiu đi chân trần đến gần, từ xa gã đã ngửi thấy mùi hôi.

Gã không phải người vô tình, nhưng dọc đường từ Nhữ gia thôn đến kinh đô, nhìn những gương mặt vàng võ đã chán mắt, thật lòng muốn bỏ thí bạc nhưng không có.

Gã vốn định làm lơ, không ngờ tiểu khất nhi cười hi hi đến trước mặt gã, móc ra nửa cái màn thầu: “Vừa trốn từ miếu ra hả? Ta cũng thế, bị trụ trì lấy gậy đánh cho thừa sống thiếu chết, cũng là người chạy nạn, bình thủy tương phùng ăn cái màn thầu này đi.” Tiểu khất nhi lắc lắc cái màn thầu: “Lạnh, cứng rồi nhưng còn ăn được.”

“...” Thất Sách ngăn người nhìn tiểu khát nhi rồi nhìn nửa cái màn thầu. Xem ra gã chưa mọc tóc, trông giống một hòa thượng rất mừng tôi bị đuổi khỏi miếu.

“Ăn đi.” Tiểu khát nhi cười mỉm.

“Huynh đệ giữ lại đi.” Thất Sách xua tay, thông thả ngồi xuống. Ngoài mặt gã thản nhiên nhưng lòng cực kỳ vui, giữ lúc đời rồi ren thế này vẫn nhận được tình cảm ấm áp như thế.

Tiểu khát nhi chưa từng gặp tình cảnh màn thầu bị cự tuyệt thế này, hiểu kỳ ngồi xồm xuống, sờ đầu gã. Thất Sách nổi tính trẻ con, vận khí khiến tiểu khát nhi cảm giác tay nóng bỏng.

“Hong rồi, huynh đệ bị sốt.” Tiểu khát nhi kinh ngạc, “đi thôi.”

Thất Sách quay người mặc kệ.

Tiểu khát nhi gật đầu, quay người định bỏ đi, nếu bị lâu sốt thì không phải chuyện đùa.

“Thấy chết không cứu hả?” Thất Sách nói đùa, gọi với theo tiểu khát nhi.

Tiểu khát nhi chấn kinh ngoái lại, thấy gã mỉm cười liền biết ngay mình bị xỏ, Thất Sách không phải lang trung thì cũng là hành gia võ học.

“Thấy người có lòng tốt, trong thời thế này đúng là khó thấy. Chút bạc vụn này người cầm lấy mua bánh đi.” Thất Sách ném mấy mẩu bạc vụn lên không, ước chừng năm miếng, gã vận dụng xảo kinh, miếng nào cũng bay thật chậm. Tiểu khát nhi thân thủ nhanh nhẹn, bắt lấy mấy miếng bạc rồi nhìn Thất Sách đầy hứng thú.

Năm nay gã hai mốt, tiểu khát nhi mới mười sáu, thấp hơn gã một cái đầu.

“Trang phục của người là khát cái mới gia nhập, nhưng công phu giả sốt cao minh lắm, lại như chưa đến lượt phải đi xin tiền.” Tiểu khát nhi nói thẳng.

“Người còn nhỏ, lẽ nào Cái Bang không có nhân tài? Hàng Long thập bát chương phi phạm, chưa biết chừng ta là bang chủ Cái Bang, đến thử người.” Thất Sách vô liêu, trò chuyện với tiểu khát nhi.

“Người Cái Bang ai cũng đeo túi, túi càng to bối phận càng cao, hai tay huynh trống trơn, tất nhiên không phải huynh đệ Cái Bang bọn ta.” Tiểu khát nhi vỗ vỗ lên cái túi lép xẹp.

Thất Sách hiểu ra, gật đầu lia lịa, chẳng trách dọc đường gặp mấy khát cái lưng đeo túi rách trông tương đối có thần khí, thì ra là người Cái Bang.

“Một thân võ nghệ của huynh là thuộc phái nào? Đến xem Trương Tam Phong đấu với phái Hoa Sơn tối nay hả?” Tiểu khát nhi ngồi xồm xuống, có ý kết giao.

“Không sai, tại hạ đến quan chiến, còn về võ công của phái nào thì tại hạ cần thương lượng với bằng hữu trước đã.” Thất Sách nói thẳng.

“Quan chiến cần phải chọn chỗ, Cái Bang người đông thế mạnh, một phần ba số chỗ đều do bản bang tìm được, nếu huynh gia nhập, tối nay sẽ ưu tiên cho vị trí đẹp nhất, đảm bảo không đi uống chuyến này.” Tiểu khát nhi giơ ngón cái lên.

“Cứ thế lôi kéo người gia nhập cũng được sao?” Thất Sách bật cười, “có tùy tiện quá không? Chưa biết chừng tối nay tại hạ gia nhập, xem kịch hay xong thì ngay mai lại bỏ đi.”

“Hi hi, kỳ thật màn thầu đã được tẩm mỡ hân được đặc chế, nếu ban nãy huynh ăn thì hiện tại không gia nhập không được.” Tiểu khát nhi khai thật, cũng bật cười, “nhưng võ công của huynh cao siêu, e rằng mỡ hân được vô dụng, nói rõ với huynh cũng không sao. Quy của Cái Bang là một ngày làm huynh đệ, cả đời là huynh đệ, ngày mai huynh bỏ đi cũng không sao, nhưng huynh gia nhập rồi thì công tích được tính cho đệ, sẽ thăng tiến nhanh, cả hai đều không thiệt thòi.”

“À,” Thất Sách quả thật không hiểu, biết mình ở Thiếu Lâm đã lâu, không hiểu gì về quy của phái khác, lập tức hỏi kỹ.

Hóa ra khiêu hóa tử gia nhập Cái Bang sẽ được một cái túi rách làm tín vật, lôi kéo được chín khiêu hóa tử khác sẽ thăng lên đệ tử hai túi, nếu chín thủ hạ mỗi người lôi kéo được chín người, tổng cộng tám mươi một người thì y sẽ được thăng lên ba túi. Cứ thế, muốn thăng lên bốn túi sẽ phải chiêu mộ bảy trăm hai mươi khiêu hóa tử nhập bang, tới tận chức trưởng lão năm túi thì mới không tuân theo tiêu chuẩn chiêu mộ nhân thủ mà dựa vào công lao lập được. Khi trở thành trưởng lão chín túi sẽ phụ tá bang chủ thống lĩnh mấy chục vạn Cái Bang. Sau này chế độ chiêu mộ nhân viên để tăng bồi phận tạo ra ảnh hưởng lớn, đời sau có đoàn thể “Lão thử hội” cũng mô phỏng theo.

Thất Sách nhìn ba cái túi trên lưng tiểu khát nhi. “Huynh đệ còn trẻ mà đã là đệ tử ba túi, thật sự phi phàm.” Thất Sách bội phục, lôi kéo một người làm khát cái đã khó lắm rồi, hà huống lôi kéo tới chín chín tám mươi một người.

“Quá khen, nếu dễ dàng thì trên đường lấy đầu ra làm khiêu hóa tử đi lại như vậy, cộng thêm đệ có màn thầu độc, lẽ nào không thành công?” Tiểu khát nhi cười hì hì, đột nhiên ở góc đường xuất hiện hai tiểu khát cái thân thủ nhanh nhẹn, thấy tiểu khát nhi đang cười nói thì chạy đến gần.

Hai tiểu khát cái đều đeo hai cái túi trên lưng, xem ra là thuộc hạ của tiểu khát nhi, một mày rậm mắt to, còn trắng kiện hơn cả Thất Sách, gương mặt vẫn còn trẻ con. Tiểu khát cái kia trông càng long phi phượng vũ, khung xương bè bè, chân tay còn dài hơn người bình thường.

Tiểu khát cái mày rậm thì thầm mấy câu vào tai tiểu khát nhi, y gật đầu, còn tiểu cái xương rộng lạnh lùng nhìn Thất Sách trên ngọn cây. Gã không hiểu sao mình bị trừng mắt, ngượng ngùng nhìn mây bay trên trời.

Khi khát cái mày rậm nói xong, tiểu khát nhi liền mời Thất Sách: “Hiện giờ còn sớm, trận giao đấu ấn định vào lúc nửa đêm, Cái Bang bọn đệ có gian miếu rách ở gần đó để nghỉ ngơi, bang chủ cũng từ Thương Châu đi cả đêm đến xem, vừa này mới tới, chắc đã bày sẵn rượi thịt ngon lành, mời đại hiệp đến nghỉ chân, có ăn có uống, tất tốt hơn gốc cây này, dù không muốn nhập bang thì mọi người làm quen cũng không tệ.” Xem ra y cũng là người thích kết giao bằng hữu.

“Được.” Thất Sách gật đầu, kỳ thực gã nghe rõ hết những lời khát cái mày rậm nói, thậm chí Cái Bang người đồng lắm chuyện, nhất định nghe được nhiều chuyện liên quan đến Quân Bảo, với cá tính ngốc nghếch của y, dù sau này gặp nhau, gã hỏi thì y cũng không thể nói năng rõ ràng được, chỉ bằng nghe người khác thêm mắm dặm muối còn hơn.

Tiểu khát nhi vui mừng, lập tức giới thiệu Thất Sách với hai thủ hạ: “Đúng rồi, đệ tên Trọng Bát, vị huynh đệ mày rậm họ Thường, tên Ngô Xuân, sức lực hơn người, vị bên trái thích trừng mắt họ Từ tên Đạt, bản lĩnh đánh nhau cũng thuộc hạng nhất, đều là hảo huynh đệ.” Y vỗ vỗ hai vị bằng hữu như môn thần đứng đó, rồi hỏi Thất Sách, “không hiểu đại hiệp xưng hô thế nào?”

Thất Sách vốn định hàm hồ cho qua, nhưng nghĩ đến Quân Bảo liều mạng gây tiếng cho mình, không thể cô phụ hảo ý của y, liền lớn tiếng đáp: “Thái Cực.”

“Thái Cực!” Trọng Bát cả kinh. Từ Đạt và Thường Ngô Xuân lập tức bước lên cảnh giới, đề phòng Thất Sách ra tay.

“Chính thị tại hạ.” Thất Sách phải mở miệng đứng dậy, Từ Đạt và Thường Ngô Xuân cả kinh, một người vung quyền, một người múa chưởng lao tới.

Nháy mắt, hai ôn thần lộn một vòng trên không, rút bịch xuống đất.

“Trời sinh thần lực, khá lắm.” Thất Sách bội phục. Lực tác động càng mạnh thì phản lực càng uy mãnh, hai người này thủ kinh không hề có nội lực nhưng lại lộn một vòng trên không, đủ thấy lực khí vốn có kinh người. Gã vừa đá vào huyệt đạo hai người nằm dưới đất, tránh để họ tiếp tục động thủ động cước, đồng thời cười thầm, hóa ra Quân Bảo thần thông quảng đại, tạo cho gã được cái danh không nhỏ.

Trọng Bát trấn tĩnh lại ngay, chăm chú quan sát Thất Sách. Y không phải nhân tài tinh thông võ công nhưng trời sinh có đôi mắt biết nhìn người, phân biệt rõ ràng loại người nào thích hợp làm việc nào, vì thế mới nhập bang ba tháng đã thần tốc tăng lên làm đệ tử ba túi, hiện tại chỉ còn chiêu mộ hơn hai trăm người nữa là trở thành đệ tử bốn túi. Nhưng y nhìn kiểu gì cũng không thấy Thất Sách giống với Thái Cực tạo thành chấn động Cái Bang.

“Xem ra thanh danh của ta không ra gì?” Thất Sách cười khở.

“Thái Cực đại hiệp đồng ý đến bản bang tự hội, tất là hán tử rộng rãi lỗi lạc, lời đồn đại hiệp có mâu thuẫn với bản bang chỉ là hiểu lầm thôi.” Trọng Bát thở phào, nhận ra chân mày Thất Sách không hề ẩn tàng tâm sự, nếu thay Cái Bang hóa giải một trường phân tranh, thì địa vị của y lại càng vững chắc.

Vốn ngôi miếu đồ này thờ bát tiên, nhưng trong thời loạn, người ta ăn còn không đủ, lấy đâu ra để cúng phụng nữa? Nếu thật sự có thần tiên, tại dân đói lả cũng không e ngại việc đem nấu cháo thần tiên cho no bụng.

Tượng thần mất chân mất tay đổ nghiêng ngả, trong miếu tụ tập mấy trăm khiêu hóa tử, ai nấy bắt rận trên mình để uống rượu, xú khí xung thiên, chưa đến lượt khát cái chạy trốn mà ngay cả cấm vệ quân dưới chân thiên tử cũng lười đến tuần tra. Chỉ có trên cổ tượng Lã Đồng Tân tương đối hoàn chỉnh dính chặt hai bản chân dán đầy cao da chó. Chủ nhân đôi chân là kẻ hôi thối nhất trong chúng khát cái, đầu tóc cũng bết lại thành một quả cầu xám vì lâu ngày không gội, chính là đầu lĩnh thiên hạ đệ nhất đại bang Triệu Đại Minh.

Triệu Đại Minh chừng ba mươi lăm, thể hình béo ú, trông giống với một khát cái ngốc nghếch chỉ biết ăn uống. Y móc gở mũi nhìn Thất Sách rồi búng đi, búng rồi lại móc, chúng khát cái đều im lặng, sợ trúng phải gở mũi của bang chủ. Y cứ vậy hồi lâu, đến khi gở mũi bị móc hết.

Thất Sách đứng không ổn, ngồi cũng thấy kỳ quái, ra khỏi miếu thì thất lễ, đành nhìn Triệu Đại Minh móc mũi.

“Bang chủ Cái Bang là người hôi thối nhất chăng?” Lâu dần, Thất Sách bị mùi hôi của Triệu Đại Minh khiến cho choáng váng, buột miệng hỏi Trọng Bát. Y ngượng ngập không biết đáp thế nào.

“Thế thì sao? Người thấy hổ tẩm bao giờ chưa?” Triệu Đại Minh ơ hờ đáp, với tu vi nội lực của y đương nhiên nghe rõ câu hỏi của Thất Sách.

“Xin lỗi.” Thất Sách ngượng ngập.

“Nhóc con là Đệ bát đồng nhân ở Thiếu Lâm, giữ ải Hầu quyền hả?” Triệu Đại Minh hỏi luôn.

“Đúng.” Thất Sách ừ rừ, Triệu Đại Minh không hề cười.

“Người thật sự đúng với lời đồn ngày đi nghìn dặm, lúc ở Thiếu Lâm giữ ải, lúc lại ra ngoài gây án?” Triệu Đại Minh hồ nghi, tay không hề nhàn rỗi, bắt đầu vo viên bùn đất trên sườn.

“Hình như vậy.” Thất Sách đỏ bừng mặt, đáp cho qua.

“Hừm, mỗ không tin. Bất quá người nói thế, mỗ cũng không buồn hỏi nữa. Đây, xú hòa thượng, tháng trước người đến Lộc ấp làm thịt Giang bá tử Giang Kim Bài làm gì? Hắn có oan cừu gì với người chăng?” Triệu Đại Minh càng nói càng hăng, viên bùn cũng to dần.

Thất Sách thầm kêu khổ, gã nào biết Giang Kim Bài là ai, nhất định do Quân Bảo gây ra nhưng lại bị tính cho gã. Gã nhìn vẻ mặt phẫn hận của Triệu Đại Minh, e rằng Giang Kim Bài là bạn cũ của y.

“... Vậy thì sao, một con cá không thể ăn hai lần, người chết rồi đâu thể sống lại, chết cũng chết rồi...” Thất Sách lúng túng, Quân Bảo không dễ dàng sát nhân, y lấy mạng đối phương vậy thì Giang Kim Bài đáng chết.

“Hay cho câu một con cá không thể ăn hai lần! Trên giang hồ ai không biết không được phép tranh giết kẻ Triệu Đại Minh ta muốn giết. Hại ta công cốc một lần.” Triệu Đại Minh giận run người, xương sườn đỏ lên, “còn nữa, tháng trước ta đến Thương Châu giết Liệt Bi Thủ Trịnh Viên, kết quả đến nơi mới biết bị người giết rồi. Người thích thể hiện sao không đi ám sát cầu hoàng đế? Nói về ám sát, hừ, một mình người hành thích Nhữ Dương vương thì thế nào? Năm lần vẫn không đắc thủ, hiện giờ cạnh hắn có đến mấy chục tên lạt ma thối tha, rầm đánh cũng không lọt vào được thì ta ám sát kiểu gì? Ám cái đầu người.”

Thất Sách tỉnh ngộ, hóa ra Triệu Đại Minh giận không phải vì gã giết hảo hữu của y mà vì gã giết con mồi của y trước khiến y đi phí công mấy chuyến.

“Người bảo ta phải làm sao?” Triệu Đại Minh giẫm lên đầu tượng Lã Đồng Tân, toàn thân tụ lực, như mãnh hổ sẵn sàng vồ người, tượng thần cơ hồ sụp xuống bất cứ lúc nào.

Chúng khát cái vui mừng hơn hở. Bất ngờ thật, trước trận “phái Hoa Sơn đối kháng Trương Tam Phong” lại có một trận tỷ thí không kém cạnh, tiền thưởng bất bang chủ và ngôi sao mới cộng lại đạt tới hai vạn ba nghìn lượng, nếu Thái Cực và Đệ bát đồng nhân là một thì tiền thưởng còn phá mọi kỷ lục trước đó.

Trọng Bát đưa Thất Sách đến ngôi bát tiên miếu đồ nát này chợt khản trương, dù sao y đưa Thất Sách, kẻ khiến bang chủ đi công cốc mấy chuyến, đều lập được công lớn, nhưng y muốn kết giao với gã, hai bên mà giao đấu thì y tổn thất thảm trọng.

Đang khi thần kinh y căng ra hết cỡ thì Thất Sách lên tiếng: “Xin lỗi, tin tức của tại hạ không linh thông, lần tới sẽ không thế nữa.” Gã thở phào, chỉ cần không giết hảo hữu của đối phương là được rồi, Triệu Đại Minh ngăn người, chúng khát cái há hốc miệng.

“Tiểu tử nói gì hả?” Lực đạo toàn thân Triệu Đại Minh như thể tan hết, hai mắt đại hân.

“Tại hạ cam đoan lần tới sẽ không như vậy nữa.” Thất Sách trình trọng vỗ ngực.

Khi hành tẩu giang hồ, tối trọng yếu là danh dự. Muốn một hiệp khách có chút danh khí xin lỗi đã khó rồi, hà huống là đại nhân vật “Thái Cực” kiêm “Thiếu Lâm tự Đệ bát đồng nhân”. Thất Sách ngây thơ lại không coi mặt mũi là thứ gì đáng giá, mở miệng là xin lỗi nhận sai ngay, khiến Triệu Đại Minh đang ôm một bụng bực tức cũng trừng mắt, không biết nên cư xử thế nào.

“Ha ha, không ngờ là người cũng mồm miệng vậy, không lừa được ta đâu, xuất chiêu đi.” Triệu Đại Minh nghiêng rằng, búng viên bòn khiến Thất Sách lợm giọng ra, nhún mình bật lên.

Viên bòn bắn vào mặt, chưởng phong ràn rạt, Thất Sách đại hãi, bật lùi lại thật nhanh.

Triệu Đại Minh một lòng muốn đánh, toàn thân y lão trừ bòn đất chỉ còn tuyệt đỉnh công phu kinh thiên động địa Hàng Long thập bát chưởng!

“Kiến Long Tại Điền!” Triệu Đại Minh xuất chưởng đầy bá khí, hoàn toàn không hề hàm chứa hậu chiêu biến hóa, nhưng chiêu thức càng đơn giản càng chứng tỏ công phu, chưởng lực cương mãnh lập tức bao trùm Thất Sách, trong miếu đầy lên cuồng phong.

Thất Sách biết rằng không nên tránh sớm, chưởng kinh cuốn tới sẽ dần cận lực, lúc đó gã ra tay sẽ kéo lệch cũng không muộn, nhưng chiêu thức cuồng bá vang danh trăm năm này của Cái Bang là hàng thật giá thật, khi gã nhảy lùi ra tận cửa miếu mà kinh lực vẫn chưa suy kiệt, không then là võ công bá đạo đệ nhất võ lâm.

“Gặp quỷ rồi!” Thất Sách đổ mồ hôi lạnh, nghĩ lại lời phương trượng giáo huấn, không ngờ câu dặn đó lại linh nghiệm nhanh như vậy.

Hết cách, đành ngạnh tiếp vậy. Thất Sách rùn ngực, chân khí bổ khắp không khiêu, thân hình hơi nghiêng, hai tay vẽ một vòng tròn định hóa giải ngọn chưởng.

Triệu Đại Minh thoáng hiện vẻ nghi ngờ, Thất Sách bị quái lực hất bắn sang bên.

“Lợi hại!” Triệu Đại Minh bội phục. Y tâm địa thiện lương, hay nói quá đà, một chưởng vừa rồi chỉ dùng tám thành công lực, nếu Thất Sách tái mặt lên tiếng cầu xin thì còn nước thu lại, không thật sự thương tổn đến gã. Nhưng Thất Sách dùng phương pháp kì quái đưa bản thân bình an vô sự thoát khỏi, thật sự khó tin.

Thất Sách đáp xuống với tư thế cực kỳ khó coi, lăn mấy vòng mới dừng lại được. Ban nãy gã định kéo lệch Kiến Long Tại Điền nhưng chưởng lực quá mạnh, không những không dẫn được mà bản thân bị văng xa. Bất quá văng đi cũng là cách giữ mạng, tránh được một chưởng hùng hồn. “Mẹ nó chứ, ta nhận thua, mười bảy chưởng còn lại của người, ta không chống nổi.” Gã vắng miệng mắng, đứng dậy đứng mã bộ. Lần này Triệu Đại Minh càng lấy làm lạ, đám khát cái cũng há miệng. Bình thường trên giang hồ khi song phương động thủ, dù một bên kém thế hẳn cũng tìm cớ là mình không khỏe, thậm chí vu cho đối phương hạ độc hãm hại, hà huống Thất Sách vừa tránh đòn hết sức xảo diệu, tiềm lực vô cùng, giao đấu thật sự chưa chắc đã thua.

Thất Sách liên miệng chữi khan, triệt để nhận thua.

“Thật hay giả?” Triệu Đại Minh vẫn nghi ngờ.

“Giả thế nào được, tại hạ nhường mấy tên định giết cho bang chủ là được. Sớm muộn gì tại hạ cũng đụng độ với lão tặc Bất Sát, tiếc là không đánh lại hắn, bang chủ muốn giết cứ việc, những đừng hỏi tại hạ là hắn ở đâu.” Thất Sách đáp thẳng thừng, mặc liếc tìm lối đào tẩu nhanh nhất.

“Xem bản lĩnh đánh trống lảng của người kìa. Hỡi thật người là thật lòng nhận thua ta hay muốn lòi ta vào vụ Bất Sát! Xem ra còn phải dùng một chiêu Thần Long Bãi Vĩ nữa!” Triệu Đại Minh nắm tay lại, ra vẻ xuất chiêu. Thất Sách không nghe thấy kinh khí lưu động trong thân thể y nên không vội đào tẩu.

Triệu Đại Minh gạt đầu, thần sắc mười phần mãn ý. Vốn gần đây y không được vui vẻ, trên bảng tróc nã của triều đình thì tiền thưởng cho Trương Tam Phong mới xuất đầu được mấy năm còn nhiều hơn y, hiệp khách không thể tha bổng được trong năm cũng do họ Trương lấy mất, lại thêm vị trí lãnh đạo tà ác nhất thì y cũng chỉ đứng thứ ba, kém cả hai lãnh tụ bắc, nam Bạch Liên giáo võ công không ra sao cả.

Nhưng đánh bại tân nhân nổi bật nhất Thái Cực kiêm Thiếu Lâm Đệ bát đồng nhân giữ kỷ lục tiền thưởng khiến Triệu Đại Minh cười như pháo rang. Cái Bang hoan hô chấn động ngôi miếu, tiếng hò hét vang vang.

Trọng Bát vô tình khiến bang chủ vui vẻ lại càng kinh ngạc, Từ Đạt cùng Thường Ngộ Xuân cũng vui lây.

“Thái Cực! Mỗ thấy người võ công không tệ, nhân phẩm cũng được, thật sự dưới một người mà trên vạn người. Nào, người làm phó bang chủ cũng không hề gì.” Triệu Đại Minh vui vẻ đón nhận lời nhận thua của Thất Sách, giang tay muốn ôm gã.

Thất Sách suýt nữa ngất xỉu với mùi hôi của y, nhưng cố giữ tỉnh táo: “Miễn đi, miễn đi, tại hạ trời sinh không thể làm phó bang chủ, nhập bang rồi tính, rồi tính.” Gã cố chối, Triệu Đại Minh quyết ôm, gã liên tục tránh né, liếc mắt thấy gương mặt Trọng Bát đang hớn hở.

“Hảo huynh đệ! Vị trí phó bang chủ này huynh đệ không làm thì ai nữa? Tiền thưởng của chúng ta cộng lại, mẹ nó chứ, kinh thiên động địa! Ha ha.” Triệu Đại Minh hớn hở, mấy trăm khát cái cũng cười nghiêng ngả, vỗ tay khen hay rầm trời, hiển nhiên không ai phản đối việc Thất Sách trực tiếp lên làm phó bang chủ.

“Tại hạ quyết không làm, muốn thưởng thì thưởng Trọng Bát. Hiện tại bang chủ cười vui thế này toàn nhờ vào y đưa tại hạ đến đây, ngài thưởng phạt phân minh mới là đường đường bang chủ Cái Bang!” Thất Sách nhân thể giúp Trọng Bát để thoát thân.

Triệu Đại Minh nghe đến mấy chữ đường đường bang chủ Cái Bang liền miễn cưỡng trầm ổn lại, liên tục gạt đầu móc mũi quan sát Trọng Bát. Y vội quỳ xuống, lòng vui mừng vô hạn.

“Trọng Bát, người còn ít tuổi mà đã là đệ tử ba tui, trước đây ai cũng cho rằng người chỉ biết lòi kéo người chứ không có bản lĩnh thật sự, hừ hừ, hóa ra người cũng có chút thủ đoạn, được lắm, được lắm.” Triệu Đại Minh móc mũi mãi đến mức chảy cả máu. Hay cho bang chủ Cái Bang.

“Không dám, toàn nhờ vào vận may thôi.” Trọng Bát mô phỏng ngữ khí Triệu Đại Minh, ngẩng đầu lên.

“Vận may cũng không dễ đạt được, giang hồ cứ giết lẫn nhau, không có may mắn thì chưa sống đến lúc võ công đại thành đã mất mạng rồi.” Triệu Đại Minh móc đến trào máu, “nói chung người làm được lắm. Nói đi, muốn thưởng gì, trực tiếp thăng lên làm đệ tử sáu tui?” Quần cái tặc lười hăm mộ, Trọng Bát dứt khoát lắc đầu.

Triệu Đại Minh gạt đầu bảo: “Lẽ nào người muốn làm phó bang chủ? Ha ha, trẻ tuổi mà tham quá không tốt, ít nhất cũng phải tiếp được nửa chưởng Kiến Long Tại Điền của ta.”

“Không, đệ tử tịnh không phải loại tham lam, bang có bang quy, hà huống là thiên hạ đệ nhất đại bang chúng ta, nên thưởng phạt phân minh. Đệ tử bất quá may mắn gặp được Thái Cực đại hiệp, chưa đủ để phá cách đề bạt, nếu thăng thẳng lên làm đệ tử sáu tui mà không có được kiến thức và bản lĩnh tương xứng chẳng phải sẽ khiến Bạch Liên giáo cười nhạo ư, nói là Cái Bang chúng ta ngay cả một tiểu tăng bỏ trốn cũng lên làm đệ tử sáu tui được thì làm gì còn nhân tài nữa.” Trọng Bát nói năng chân thành, quần cái vốn không coi trọng y cũng liên tục gạt gù, nhìn bằng con mắt khác.

“Vậy người muốn gì?” Triệu Đại Minh búng một viên gỏi mũi dính máu ra, Thất Sách sử dụng Thiết bản kiều tránh đi, viên gỏi trúng Thường Ngô Xuân đứng sau Trọng Bát. Thường Ngô Xuân xanh lét mặt mũi.

“Đệ tử nhất gan như vậy, lại sức trối gà không chặt, xin giáo chủ dạy cho hai hảo huynh đệ Từ Đạt, Thường Ngô Xuân một chiêu nửa thức để đệ tử an tâm, tương lai càng thuận lợi góp sức cho bản bang.” Trọng Bát vòng tay.

Từ Đạt và Thường Ngô Xuân đều sững người, cùng quỳ xuống theo Trọng Bát, không dám ngẩng lên.

Cái Bang làm gì có một chiêu nửa thức? Trọng Bát nói thế là hàm ý yêu cầu bang chủ truyền Hàng Long thập bát chưởng cho Từ Đạt và Thường Ngô Xuân. Hàng Long thập bát chưởng không phải là bí học chỉ truyền cho bang chủ nhưng muốn học cũng không đơn giản, phải lập công lao trọng đại, cộng thêm võ công căn bản không tệ mới được bang chủ thân truyền, tránh trường hợp kẻ học võ công kém quá, không sử dụng được uy lực khiến uy phong Cái Bang giảm sút.

“Cái gì, người nói truyền là truyền? Hai tên đầu to này không có nửa điểm nội lực, xuất Hàng Long chưởng ra mà không khiến người khác cười rụng răng mới lạ.” Triệu Đại Minh xua xua tay.

“Trọng Bát dùng sinh mệnh bảo đảm với bang chủ, hai huynh đệ này nếu được bang chủ đồng ý, tuyệt đối không khiến Hàng Long thập bát chưởng mất mặt, võ công chưa đại thành, bang chủ chưa hài lòng thì không sử dụng, sai lời trời tru đất diệt.” Trọng Bát lớn tiếng thề độc, Từ Đạt, Thường Ngô Xuân quỳ hai bên cũng thề độc theo, tim đập thành thịch.

Triệu Đại Minh đang vui vẻ nên đồng ý.

Từ Đạt và Thường Ngô Xuân vốn hiếu võ, nghe nói mình được học võ lâm tuyệt học thì hoan hỉ đến phát cuồng, nghĩ đến đại ca đối cơ hội thăng chức để thành toàn cho mình, cả ba ôm nhau khóc lớn.

“Hà, hôm nay tất cả đều cao hứng, còn không mau mang rượu thịt lên chiêu đãi Thái Cực đại hiệp! Đừng để người ta bảo bản bang chỉ có xú trùng cùng Hàng Long chưởng.” Triệu Đại Minh lớn tiếng, quần cái hớn hở.

Rượu của Cái Bang thiên hạ vô song, tiếng mấy trăm khiêu hóa tử hô rượu vang lên cũng quả thật độc nhất vô nhị, ai cũng kính rượu Thất Sách, khen ngợi gã thẳng thắn, Trọng Bát được thưởng bị quần cái ép uống đến say mềm.

Thất Sách mừng thay Trọng Bát, nhưng cũng thoáng buồn, gã xuất thân Thiếu Lâm, luyện công chăm chỉ, vốn tưởng thể nội chân khí tăng trưởng không ít, nhưng một chiêu đã bại trong tay cao thủ chân chính, lẽ nào gã chỉ có thể làm ... một con rối nhăng nhít? Gã chột thổ dài.

Triệu Đại Minh nhận ra sắc mặt gã u uất, vỗ lên cái đầu còn chưa mọc dài tóc, nói thẳng: “Thái Cực huynh đệ, bất tất để tâm chuyện võ công của mỡ cao hơn huynh đệ năm sáu bảy tám chín tầng, kỳ thật mỡ chính là võ lâm chính phái đệ nhất cao thủ, Hàng Long thập bát chưởng lại thiên hạ vô địch, mỡ không xuất thủ thì thôi, đã xuất thủ là thiên băng địa liệt, nhật nguyệt vô quang. Một chiêu đã bại trong tay mỡ cũng là bình thường. Uống đi.”

“Ban nãy Kiến Long Tại Điền quả thật hùng hồn, tại hạ đoán rằng ngay cả hảo huynh đệ Tam Phong cũng không địch nổi, tại hạ thua sảng khoái, chỉ là thấy mình còn kém quá, chưa đấu đã khiếp sợ, quả thật vô dụng.” Thất Sách cũng thổ lộ, cạn chén.

Triệu Đại Minh nghe nói cả Trương Tam Phong nổi danh cũng không đấu được mình, càng thêm hớn hở, vỗ tay kêu to: “Hôm nay đúng là thoải mái, lấy trần bang chi bảo ra đây.”

Thất Sách lập tức ngồi xuống, muốn xem tuyệt kỹ trần bang chi bảo Đả Cầu bổng của Cái Bang.

Không ngờ một lão khất cái cười hì hì bưng một cây kiếm lên, Triệu Đại Minh đắc ý búng lên vỏ kiếm, phát ra tiếng ngân trầm trầm.

“Sao không phải là Đả Cầu bổng?”

“Bổng gì mà bổng, trên giang hồ ai chẳng biết Đả Cầu bổng bị Bất Sát đánh gãy từ mười năm trước, nhắc đến làm gì?” Triệu Đại Minh hậm hực, “thanh kiếm này mới là cực phẩm của Cái Bang. Cạn chén, bình

thường mổ cũng không dễ dàng lấy ra cho ai xem, vì mổ không biết dùng kiếm, ha ha.”

Thất Sách nghe Triệu Đại Minh nói loạn xạ, tự mâu thuẫn, gã cảm giác cực kỳ buồn cười.

“Nào. Thái Cực đại hiệp, hôm nay chúng ta đúng là hận vì gặp nhau quá muộn, tình như cha con. Chọn ngay không bằng gặp gỡ, chúng ta nhân lúc đông đủ, lấy kiếm làm bằng mỗi người một thanh, kết bái làm nghĩa phụ nghĩa tử.” Triệu Đại Minh hứng khởi tuốt kiếm, hóa ra là hai thành kiếm mỏng như cánh ve.

Thất Sách cả kinh, cơ hồ không thốt thành lời. Thứ nhất, tuy gã không hiểu chuyện giang hồ nhưng anh hùng kết nghĩa đều kết huynh đệ, lấy đầu ra kết làm phụ tử. Hà huống Triệu Đại Minh trông chỉ ba lăm, ba sáu, sao có thể kết bái y làm nghĩa phụ? Thứ hai, đây đâu phải Cái Bang trấn bang chi bảo? Vốn là Huyền Từ song kiếm của Linh Tuyết, Hồng Trung thuộc phái Nga My.

“Chủ nhân kiếm này ở đâu?” Gã vội hỏi.

“Mổ đây.” Triệu Đại Minh thản nhiên kêu to.

“Đánh rắm!” Thất Sách chỉ vào y gầm lên.

“Được!” Triệu Đại Minh không hề do dự đánh ngay, với gã bất kể là rắm kiểu gì cũng thối inh, trong ngôi miếu đồ liên ngập mùi thối, quần cái kinh nghiệm phong phú vội bế khí, ai nấy dừng hết động tác.

“Đây rõ ràng là vật của bằng hữu mổ, Huyền Từ song kiếm của phái Nga My. Nói đi, Linh Tuyết và Hồng Trung đâu?” Thất Sách xắn tay áo, giận dữ phát cuồng, khác hẳn hình ảnh lúc nãy.

“Huyền Từ song kiếm? Danh tự hay lắm, không hổ là Cái Bang chi bảo! Nào, mỗi người một thanh.” Triệu Đại Minh hớn hỏ, đúng là kỳ hoa trên giang hồ.

“Người xử trí sư đồ họ thế nào?” Thất Sách nổi giận, tung ra một chưởng.

Triệu Đại Minh hai tay cầm kiếm khê lách người, Thất Sách hóa chưởng thành quyền, Hổ quyền xuất ra, chiêu thức bình thường nhưng liên miên. Triệu Đại Minh tung cước đón đỡ, Thất Sách càng đánh càng hăng, chưởng phong rít vù vù.

“Này, không đánh nữa, chẳng qua là ăn trộm kiếm thôi mà, trả cho bằng hữu người là xong, sao lại nhỏ nhen thế.” Triệu Đại Minh không giận, mặt vẫn cười cợt, trong lúc cười nói, hai chân liên tục hóa giải toàn bộ thế công của Thất Sách.

Lão khất cái mang kiếm lên thềm lưỡi ra, chỉ vào mình: “Lão đã lấy trộm trư nay trong khách sạn, bằng hữu của Thái Cực thiếu hiệp là hai mỹ nhân? Một người Sắc Mục cao ráo, tính tình rất tệ, một người nhỏ bé xinh xẻo, trông rất ngây thơ lương thiện.”

“Chính thị.” Thất Sách lúc đó mới dừng tay, trừng mắt.

“Lão cái lấy được kiếm là đi ngay, không động thủ cũng không mó máy gì, nghe nói hai cô nương đó tối nay đến xem Tam Phong đại hiệp và phái Hoa Sơn tử đấu, lúc đó lão cái sẽ trả họ, hì hì.” Lão khất cái liên miện xin lỗi, nhưng vẫn cười cợt coi như không.

Triệu Đại Minh tra kiếm vào vỏ, Thất Sách trừng mắt tiếp lấy, khoe môi nở nụ cười, gã ngày đêm nhớ nhung Hồng Trung, quả nhiên gặp cô ở kinh đô, tối nay nhất định khiến cô kinh hãi.

“Lão khiến hóa nay là thần thâu nổi danh Cái Bang, ngoại hiệu Bát Trảo Chương Ngư, gặp được bảo bối thuận mắt là thuận tay lấy đi đồi rượu, ha ha. Nếu không vì hai thanh kiếm của bằng hữu huynh đệ quá đẹp, hiện tại đã biến thành rượu trong bụng rồi.” Triệu Đại Minh nắm tay Thất Sách cười vang cạn chén.

Thất Sách liên tục bị Triệu Đại Minh vò tóc thành búi, không khỏi bội phục bản lĩnh vô tư của vị bang chủ Cái Bang này, nên gã không để tâm nữa, ôm Huyền Từ song kiếm cạn liên mấy chén.

“Nào, uống một chén mừng chúng ta tình như cha con.” Triệu Đại Minh nâng chén cười vang.

“Miễn đi thôi.” Thất Sách cười hớn hỏ uống cạn.

Trong miếu ngập hơi rượu, hào khí và xú khí, chúng nhân uống đến lúc trăng lên đỉnh đầu mới ngừng.

15. Chương 10.

Thiếu Lâm Tự Độ Bát Đồng Nhân

Tác giả: Cửu Bả Đao

Chương 10.

Người dịch: Công Tử Bạc Liêu

Nguồn: Vip.vandan

Trăng lặn sao mờ. Noãn Phong cương vô cùng náo nhiệt, nhìn khắp đều thấy giang hồ hào khách khắp nơi kéo về, người hiếu sự tự động cầm đuốc lên cây, vây quanh bãi đất rộng, ánh sáng như ban ngày.

“Bang chủ, chỉ ít cũng tới hai nghìn người.” Bát Trảo Chương Ngự từ trên cây nhảy xuống bấm báo, lão nhận ra mấy con dê béo đang ở trong đám đông nên chân tay ngứa ngáy.

“Này, để ý xem hai người phái Nga My ở đâu.” Thất Sách nhận ra ý định của Bát Trảo Chương Ngự.

“Đi đi, tiền rượu cho thiếu cũng được,” Triệu Đại Minh xua tay. Bát Trảo Chương Ngự cao hứng dẫn mấy đệ tử tiến vào đám đông, hướng đến chỗ bọn Tiền La Hán.

“Hừ, chưa gặp mặt bao giờ, để xem bằng hữu của huynh đệ bản lĩnh đến đâu, đủ để trở thành hiệp khách đứng đầu trong năm chăng?” Triệu Đại Minh và Thất Sách nhảy lên cây, ba người bọn Trọng Bát bám theo.

Mấy trưởng lão thì nhau nhảy lên ngọn cây hai bên đường, quan sát xem có nhân mã quan binh không.

“Bang chủ, ngài thấy trận này thế nào?” Trọng Bát hỏi.

“Tam Phong đó nếu vô công ngang với nghĩa tử của ta thì mấy túi cơm thùng rượu phái Hoa Sơn nhanh chóng ngã gục thôi. Hừ hừ, bất quá phái Hoa Sơn không gốc, đã dám đến thì tất mang đủ trợ thủ.” Triệu Đại Minh gặm đùi gà.

Triệu Đại Minh nghe Thất Sách kể lại quá trình gã và Quân Bảo quen nhau ở Thiếu Lâm. Y nghe nhiều về tình trạng hủ bại của Thiếu Lâm nên không lấy làm lạ, nhưng lấy làm hứng thú với cách hai thiếu niên hiệp khách sinh tồn, tự rèn luyện. Thất Sách không kể lại việc gã được phương trượng cứu, tránh để lộ mọi chuyện.

Quả nhiên, nhân mã phái Hoa Sơn bắt đầu tiến vào Noãn Phong cương, ba mươi sáu người hùng hổ, mặc kệ ánh mắt khinh miệt của người khác.

“Hơn ba chục thanh kiếm mẻ bày ra sáu Hoa Sơn Tử Hà kiếm trận hỗ trợ cho nhau, không dễ ứng phó đâu.” Triệu Đại Minh nói thế cũng có nghĩa là tình hình không dễ dàng.

Thất Sách tính toán, nếu Quân Bảo sa vào nguy cơ, gã sẽ bất chấp danh dự nhảy xuống trợ giúp, hòng bảo vệ y bình an vô sự. Nếu không ổn thì gọi nghĩa phụ cứu mệnh cũng không sao.

“Hình như không ổn? Người Hoa Sơn đến càng lúc càng đông.” Từ Đạt nheo mắt, quả nhiên không sai.

Mười mấy cao thủ trẻ tuổi sử dụng côn của Hồ Giáo môn đứng cạnh phái Hoa Sơn, phái Thiên Sơn cũng góp hơn mười người cầm song câu, mấy năm gần đây những phái mặc sắc áo xanh đều thân cận triều đình. Người giang hồ ai cũng khinh miệt mấy phái này ngu ngốc tầm tầm mã. Thiếu Lâm tự tốt nghiệp sinh liên hiệp đại biểu hội cũng cầm một lá cờ trước phái Hoa Sơn, mang cả cờ quạt đến trợ uy, trên cờ thêu chữ sơn vàng “công tại triều đình”, “Thiếu Lâm chi hữu”, “kiếm khí bức nhân”.

Phái Hoa Sơn là chủ nhà, đứng đầu là nhị đệ tử Doãn Kỳ của Phong đại hiệp năm xưa hủy mặt giả mạo Văn Thiên Tường. Hai mươi năm trước, Bát Sát rời Thiếu Lâm, cải xưng đạo nhân, bắt đầu thanh trừng các thế lực võ lâm chống lại triều đình, Doãn Kỳ bán đứng hành tung bí mật của sư huynh, Bát Sát đạo nhân giết Hoa Sơn chương môn rồi, triều đình lập hắn lên làm đương gia. Từ đó phái Hoa Sơn trở thành

ưng trảo triều đình, người võ lâm muốn giết hấn nhưng không ai dám khiêu chiến, không phải vì Doãn Kỳ võ công cao siêu mà vì hấn có chỗ dựa là Bất Sát.

Người võ lâm tránh bàn luận đến Bất Sát, chỉ vì bàn đến càng thêm buồn tủi.

“Trương Tam Phong đâu? Lẽ nào không dám đến phó ước.” Doãn Kỳ bước ra, liếc nhìn quần hùng, thanh âm đầy đủ trung khí.

“Nói hay lắm, Trương Tam Phong thấy khí thế của chúng ta, dù đến cũng không dám hiện thân.” Tiền La Hán vỗ tay khen hay, không biết rằng ngọc bội trên eo đã bị Bất Trảo Chương Ngư thuận tay lấy đi.

Quần hùng bất luận có quen Trương Tam Phong hay không, nhưng đều đứng trên lập trường chống lại triều đình, ai nấy tròng mắt nhìn phái Hoa Sơn cùng toán trợ uy, không ít cao thủ còn trẻ không nên được, thậm chí trực tiếp lên tiếng mắng. Phái Hoa Sơn không kém cạnh, hình thành hai phe cãi cọ xô xát.

Triệu Đại Minh nhìn Thất Sách, Thất Sách nhún vai, biểu thị gã không biết Quân Bảo có đến không.

“Thiếu Lâm vẫn đồn rằng Trương Tam Phong là con trai đại hiệp Trương Huyền, đúng không nhỉ? Nếu đúng thì đã mất cơ hội kết giao.” Hàn Lâm Nhi cùng một đám hảo hữu lẫn vào đám đông, định thăm dò mọi chuyện. Hấn được phụ thân dẫn dò, đến Thiếu Lâm, nơi thiên hạ anh hùng tụ tập, mời gọi các anh hùng hảo hán gia nhập Hồng cân quân còn chưa lộ diện, vì thế hấn kết giao rộng khắp Thiếu Lâm. Phụ thân hấn là thủ lĩnh Bắc Bạch Liên giáo Hàn Sơn Đồng, người được treo thưởng cao thứ hai trên bảng tước nã của triều đình.

Hàn Sơn Đồng xuất thân từ thế gia truyền giáo Bạch Liên giáo, hiệu xưng Di Lặc giáng thế, tự phụ là con cháu tám đời của Tống Huy Tông, ngầm tụ tập nông dân và hoang dân thành quân đội, đợi thời cơ phát động khởi sự đại quy mô, nhiệm vụ của Hàn Lâm Nhi là lôi kéo anh hùng Thiếu Lâm, nhưng lại lỡ mất cơ hội với hai đệ tử võ công tối cao, thậm chí kết oán, thật khiến hấn hối hận vô cùng.

Trương Tam Phong chưa xuất hiện, nhân mã hai bên tiếp tục gào hét, những lời thô thiển khắp đại giang nam bắc, ngũ hồ tứ hải đều được bật ra, mắng rồi lại xấn tay áo đánh nhau, võ lâm quả thật sa sút quá mức mất rồi.

“Hừ. Lão tử muốn đại tiện!” Triệu Đại Minh gầm vang trên ngọn cây, nhất bang chi chủ quả thật nhất ngôn cửu đỉnh, một cục phân to rơi xuống ngay. Y lật tay xuất ra kinh khí xoáy ốc, như Cầm Long Khổng Hạc công cuốn đi. Cục phân lơ lửng trên không, tay phải Triệu Đại Minh đẩy chân khí, một chiêu Kiến Long Tại Điện cuồng mãnh hất cục phân về phía đỉnh đầu phái Hoa Sơn rồi vỡ vụn.

“Hả?”

“Tránh mau.”

“Thối chết mất thôi.”

Phái Hoa Sơn, Hồ Giáo môn, phái Thiên Sơn chúng nhân kinh hoảng bỏ chạy, nhất thời không thể tránh được hết cả vụn mảnh phân vụn đổ xuống, ai nấy dính đầy mùi hôi thối, thần sắc vừa phẫn nộ vừa nhếch nhác.

Quần hùng cười vang, cả Thất Sách cũng cười đến độ suýt rớt khỏi cây.

Có ai không biết phong cách hành sự của Triệu Đại Minh, chỉ là hành động này biến cuộc tử đấu hóa ra phần khách vi chủ, tình thế diễn biến thành tam phái thân triều đình đối đầu Cái Bang. Người phái Hoa Sơn tuốt kiếm mắng mỏ, gọi Triệu Đại Minh xuống tử chiến.

“Triệu Đại Minh ra đây. Trốn trốn tránh tránh thì là anh hùng hảo hán gì.” Chương môn phái Thiên Sơn Lục Mạc Cừu chịu nhục, toàn thân run rẩy, ngân câu trong tay còn dính một cục phân lớn.

“Có giỏi thì xuống đây lĩnh giáo Hoa Sơn Tử Hà kiếm trận!” Doãn Kỳ chém loạn xạ, giận dữ càn hông. Phái Hoa Sơn kết thành sáu kiếm trận, kiếm quang sáng chói.

“Xin lỗi, nghĩa tử, nghĩa phụ muốn giúp bằng hữu của con.” Triệu Đại Minh hớn hờ, định nhảy xuống ngay.

Ngoài xa chợt vang lên tiếng hú, như phượng gáy, như rồng gầm.

“Quân Bảo!” Thất Sách vui mừng, nghe rõ nội công tu vi của bạn thân không kém hơn mình.

Tiếng hú từ xa lại gần, tốc độ như điện chớp, càng đến gần càng bá đạo như vút lên trời xanh, phượng kêu trên chín tầng trời.

Quần hùng biết đại hiệp Trương Tam Phong sau cùng đã tới, nhưng kinh ngạc vì y còn nhỏ tuổi mà nội công tu vi siêu phàm nhập thánh đến vậy.

Tiếng hú chợt dừng, Tam Phong đứng trên cây nhìn rõ tình thế rồi mới đáp xuống.

Thất Sách nhìn bạn thân, lần chia tay này Quân Bảo đổi tên thành Tam Phong, y càng cao hơn gầy hơn, ngũ quan thanh tú nhợt nhạt, đượm vẻ phong nhã của thư sinh tướng công.

“Đúng là con trai đại hiệp Trương Huyền. Nhầm, nhầm lẫn rồi.” Hàn Lâm Nhi than thở.

Tam Phong tuy nội lực tinh thâm, nhưng trông khá mệt mỏi, y phục còn dính vết máu, tay cầm một cái bao, hiển nhiên vừa từ một chiến trường khác đến đây.

“Đánh thôi.” Tam Phong không lăm lờ, tay trái vung lên, vẽ thành một vòng tròn rộng nửa trượng, hàm ý vào trong giao chiến.

Doãn Kỵ cười lạnh, quan sát dáng vẻ y đượm gió bụi: “Vừa trốn vào hang hốc nào hả? Người mình đầy vết máu, làm bẩn kiếm của đại gia.” Hắn nói năng khắc bạc, kiếm trận càng xiết lại.

“Tào Châu dân biển, đại quân Thất tử trấn áp, lấy đầu tướng giặc tổn đôi chút thời gian, lấy đầu người đánh chậm lại một chút, xin Diêm vương thứ tội.” Y lạnh lùng đáp, ném vật đó về phía Doãn Kỵ.

Doãn Kỵ đón lấy, phát hiện tốc độ vật đó không nhanh nhưng hàm chứa nội lực cực kỳ trầm trọng, thâm kinh hải, vội ném xuống đất. Cái bọc lặn một vòng, đầu người đầm đìa máu me lộ ra, thủ cấp bị cắt xuống hai mắt trợn trắng, miệng há hốc, trước lúc chết chắc hoảng sợ cực độ. Mấy công tử gia ngồi quan chiến ở vị trí đẹp rú lên, kẻ nhất gan thậm chí còn rúm người lại.

“Là A Lỗ Bất Hoa tướng quân!” Tiền La Hán kinh hoảng hét lên, quần hùng nhao nhao hô vang không ngớt. Trương Tam Phong hôm qua còn giết địch, hôm nay vượt trăm dặm đến giao chiến, quả thật anh hùng khí phách!

“Người... người dám ám sát mệnh quan triều đình! Không... không phải định tạo phản hả!” Ngân câu trong tay Lục Mạc Cừu khê run, ngữ khí đã lú lịm lại.

“Lần đầu người nghe thấy hả?” Tam Phong nhún mày kiếm, cảm giác câu hỏi này không đâu vào đâu.

“Dưới chân thiên tử triều Nguyên há để người tung hoành!” Doãn Kỵ mắng.

“Nhớ năm xưa phái Hoa Sơn Phong lão tiên bối nhất thân hiệp cốt, xả thân tự tàn thay Văn thừa tướng khẳng khái chịu chết, khiến người ta khâm phục, không ngờ hậu bối kém cỏi, xu viêm phụ thể, gió chiều nào che chiều ấy, ta nể tình Phong lão tiên bối mà tha cho người một lần, người lại lập ra ước hẹn vô liêu này để phô bày cái xấu. Được, hôm nay ta sẽ đưa người xuống địa phủ, xem người còn mặt mũi nào gặp sư phụ.” Tam Phong nội lực tinh thuần, từng lời lọt rõ ràng vào tai quần hùng.

Ban đầu y dùng khí thể trấn áp, vượt trăm dặm đường đến liền lập tức ứng chiến, hoàn toàn không coi kẻ địch vào đâu, khiến quần hùng sôi trào máu nóng, vỗ tay như sấm, giữ y lại chính khí ngời ngời mắng Doãn Kỵ, khiến hắn không còn mặt mũi nào, thoát xanh thoát trắng, cơ hồ gương mặt sư phụ đã mất từ địa ngục hiện về, mồ hôi tuôn ướt lưng hắn.

Ngay cả Triệu Đại Minh cũng hứng khởi với khí thế này, lòng thầm tính cách xuất hiện sao cho hoành tráng. Thất Sách càng kích động, ba năm không gặp, Quân Bảo đã đạt tới phong phạm đại hiệp cỡ này.

“Sao lại thoái lui thế nhỉ? Người các người dính phân?” Tam Phong nhún mày, không hề giễu cợt.

“Chém chết hắn!” Doãn Kỵ nổi giận hạ lệnh, kiếm trận phát động.

Kiểm trận của phái Hoa Sơn huấn luyện suốt hai tháng vì ngày hôm nay, trận pháp phát động liền như vạn con rắn bò, kiếm quang đại thịnh, Đại Hồ Giáo côn pháp của Hồ Giáo môn hộ trận, thanh thế chấn thiên, Thiên Nữ ngân câu trận của phái Thiên Sơn bất động, càng là biến số khó lường.

Ba môn phái thân triều đình liên thủ, quần hùng lo lắng thay cho Tam Phong.

Y không hề sợ hãi, đứng lặng quan sát biến hóa của kiếm trận, côn trận, câu trận.

“Thế nào?” Thất Sách hỏi, quyền đầu nắm lại thành tiếng.

“Trận pháp này nhìn thì hung hiểm, kỳ thật chẳng quá dựa vào đông người, theo ta thì kiếm trận và côn trận vốn không cùng một người cha sinh ra, miễn cưỡng phối hợp lại thì có tác dụng gì? Nếu dẫn cho trận pháp xung đột thì sẽ tự triệt tiêu, kiếm không dung côn, côn không dung câu, câu không dung kiếm, tất sẽ đại loạn.” Triệu Đại Minh nói năng lộn xộn, Thất Sách ngăn ra nhưng cũng hiểu ý.

Tam Phong không ở vị trí cao, lúc ở Thiếu Lâm cũng không nghiên cứu trận pháp biến hóa, nhưng y gặp kỳ ngộ trên giang hồ, được một vị cao nhân vô danh dùng thiên tượng làm kinh, ngũ hành làm lạc chỉ điểm quyền thuật nên luôn dùng cách “nghe” đặc biệt quan sát các loại trận pháp. Y nghe được kiếm thế như quần xà múa may là hung hiểm nhất, trong tiếng múa kiếm tựa sấm động hàm ẩn tiếng hổ gầm bị quần xà nhiếp phục, bèn ngưng thần lắng nghe, hai loại tiết tấu trên không hòa hợp. Côn pháp thiên về khoáng đạt, nhưng lại hòa vào kiếm quang ngăn tắc nào hiểm tắc ấy thì khí thế tuy mạnh nhưng không trôi chảy, chỉ cần y tiến vào được là sẽ dễ dàng phá giải trận thế.

Muốn xông vào trận pháp nhưng vướng mắc ở Thiên Nữ câu trận dĩ tĩnh chế động. Câu trận này sát khí đằng đằng song không múa loạn xạ theo kiếm trận và côn trận, hiển nhiên Doãn Kỳ cũng hiểu rõ nhược điểm của hai trận nên dùng câu trận ôm cây đợi thỏ. Mai hoa tam câu là binh khí cực kỳ hung hiểm, chạm vào da thịt là cắt đứt ngay, vết thương khó lành, dùng tay đón đỡ chỉ cần hơi lơ là sẽ thụ trọng thương.

Tam Phong không phải hạng sính cường, lập tức lớn tiếng: “Ai cho tiểu đệ mượn một thanh kiếm, diệt quần yêu xong sẽ trả ngay.” Quần hùng đeo kiếm thi nhau bạt kiếm, mong rằng kiếm của mình được dùng thì sẽ thêm phần danh giá, sau này gặp người khác có thể tự khoa trương rằng kiếm của mình từng cùng Tam Phong đại hiệp sáng vai tác chiến.

“Nhìn thần kiếm của ta do sư phụ Hồ Thiết chính tay rèn mà xem, sắc kém gì Ngự Trường.”

“Kiếm của ta mới là đồ tốt, ra khỏi vỏ phải thấy máu, thần vật đấy.”

“Phì, hai cây Lân Ba đoản kiếm của ta do hoàng thất Đại Tổng ban cho, chính khí hạo nhiên, chuyên chém bại loại!”

“Kiếm của các người đều ảo lả quá, kiếm của ta nặng tám tám sáu mươi tư cân, cả ta cũng không sử dụng được, chỉ có kiếm như thế mới hợp với Tam Phong đại hiệp.”

Tam Phong mượn kiếm quần hùng là có ý tìm một thanh kiếm thật nặng, thò tay đón lấy rồi thử dài sườn sụt. Quần hùng hoang mang, tưởng gã không chọn được thanh vừa ý, nên dần yên lặng lại.

“Nếu thanh kiếm đó của ta thì tốt.” Tam Phong u oán thở dài, ngẩng nhìn trời.

Vàng trắng non chênh chếch, gió nhẹ mây thưa.

Y không thềm để ý tới phong lôi kiếm trận đang áp sát, nhìn trắng đến xuất thần.

Quần hùng yên lặng, hiểu kì Tam Phong nói đến danh kiếm trăn kì nào. Thất Sách vốn định đợi khi Tam Phong đại bại quần hùng mới hiện thân nhưng giờ không nén được tâm tình kích động, cầm Huyền Từ song kiếm nhảy xuống, “thần kiếm ở đây.”

Thất Sách ngẩng đầu rảo bước, trung khí sung túc, quát to.

Tam Phong vừa mừng vừa kinh hãi, trên đời không việc gì sánh được với chí hữu đột nhiên hiện thân, sánh vai trước khi ác đấu. Thần kiếm mà y nói tới chính là Thất Sách, mấy năm không gặp, tiếng hô ban này chứng tỏ nội lực tu vi của gã không chỉ không giảm và tăng tiến nhiều, không kém hơn y chút nào.

Quần hùng không biết Thất Sách, nhì nhao bàn tán suy luận.

Triệu Đại Minh thích thể hiện liền sử dụng Sư Tử hồng: “Thái Cực nghĩa tử! Làm cho gọn vào.” Noãn Phong cương chân động, quần hùng bạt tai, chợt hiểu rằng nhân vật xuất hiện là cuồng nhân Thái Cực nổi danh, nhiều lần ám sát Nhữ Dương vương nắm binh quyền trong tay.

Tam Phong trào lệ, Thất Sách mỉm cười tuốt Huyền Từ song kiếm, song kiếm rít lên ong ong.

Tam Phong lặng lẽ đón lấy một thanh, hai vị thiếu hiệp gặp nhau, không cần phải nói nhiều lời. Quần hùng càng xôn xao, giang hồ đồn rằng lưỡng hiệp vốn là bạn cũ, quả nhiên không sai.

“Kiếm của Linh Tuyết...” Tam Phong nhìn thanh trường kiếm đen nhánh, mỏng tang, khẽ lay động là thoáng xuất hiện tiếng ve kêu. “Huyền Từ song kiếm của Nga My.” Thất Sách cố ý nói to tên kiếm, để Linh Tuyết ưả thể diện được thơm lây.

Linh Tuyết và Hồng Trung quả thật lẫn trong quần hùng. Tam Phong uy vũ phó ước, cộng thêm Thất Sách hiện thân, hai sư đồ vốn buồn bực vì mất kiếm quý giờ cười tươi hơn hở, Hồng Trung vừa khóc vừa cười, Linh Tuyết thấy hiện tại kiếm trong tay Thất Sách là Huyền Từ thì đắc ý hơn bao giờ hết.

Doãn Kỵ đợi lâu không nén được, gầm khê. Sáu đạo kiếm trận chia thành ba ngả lao tới, vây Tam Phong và Thất Sách, định giết cả hai.

“Thất Sách, đệ biết kiếm pháp không?” Tam Phong tựa lưng vào Thất Sách, ngữ khí hoan hỉ.

“Là pho kiếm pháp không ra gì của Thiếu Lâm tự, còn huynh?” Thất Sách đang lúc vui mừng, không coi kiếm quang quanh mình ra gì.

“Biết đôi chút, bất quá võ công mạnh yếu là hiện thực nhất, với công lực của đệ chỉ cần dồn ba thành nội lực lên thân kiếm, rồi...” Tam Phong lẩm bẩm, cảm giác được chân khí của Thất Sách lồng lộng sau lưng, thâm kinh hãi, hóa ra ba năm nay gã tiến bộ quán hiều.

“Vẽ vòng tròn.” Thất Sách buột miệng, võ kiếm khẽ động, nội lực dồn tới phát ra kinh khí.

Tam Phong vui mừng, hóa ra cả tai chia tay nhau, tao ngộ, lĩnh ngộ về võ công có khác biệt nhưng tự chung vẫn giống nhau, đều dựa trên “vòng tròn.”

Thất Sách dồn chân khí vào kiếm, một loạt vòng tròn bá đạo tùy ý hình thành.

Tuy phái Hoa Sơn trận pháp tinh diệu, nhưng bị kiếm khí của Thất Sách bức lùi, hai thanh trường kiếm gãy gục, kẻ cầm kiếm hổ khẩu rỉ máu, kinh hãi vô cùng.

“Lên!” Tam Phong nhảy lên thi triển khoái viên kiếm pháp mới lĩnh ngộ gần đây.

Mũi kiếm của y chỉ lên trời, cổ tay ép xuống, khí kinh xoay chuyển theo vòng tròn, trong vòng một trượng thật sự khó tránh, chính là tác phong bá đạo dĩ khí ngự kiếm. Mấy đệ tử Hoa Sơn công lực thấp kém bị trùm trong kinh khí, trường kiếm gãy rời.

“Gãy.” Thất Sách thừa cơ đột nhập, chém ngang một nhát giản đơn, bảy tám thanh kiếm gãy rời.

“Cuồng đồ tiếp kiếm!” Doãn Kỵ nhận rõ Thất Sách không giới dùng kiếm, xuất ra một chiêu hư hư thật thật “Giản Lý Khán Hoa”, Tam Phong nhanh chóng di hình bổ vị chặn lại. Doãn Kỵ thâm kêu khổ, cũng may có hai trận thể khác xuất kiếm tương trợ, miễn cưỡng bức lùi Tam Phong.

Thất Sách cũng không hơn gì, hai kiếm trận từ hai phía vây lại, kiếm chiêu nhắm vào gã đến chín phần là hư chiêu khiến gã hoa mắt, liên tục dốc công lực, điên cuồng múa kiếm hộ thân, kiếm khí tung hoành, những kẻ áp sát đều kinh hãi.

Thất Sách nhớ lại lời Triệu Đại Minh, định đề khí nhảy lên dẫn dụ cơn trận nhiễu loạn kiếm trận, nhưng gã vừa bật lên thì kiếm trận nhanh chóng di động đến chỗ gã đáp xuống, sẵn sàng phanh thây.

“Hồng rồi.” Thất Sách thè lưỡi, song không khấn trương, vì gã đang trong trạng Thái Cực độ hưng phấn. Tính vô tri của người nhà quê thật đáng khen.

“Mau mau tránh ra cho ta.” Tam Phong cước như lưu tinh, mấy thanh kiếm gãy bắn về phía hai kiếm rận đang đợi Thất Sách đáp xuống. Nội lực của y bất phạm, chúng kiếm khách vội múa kiếm hộ thân, hồng hất văng khoái kiếm mà gã đá tới. Thất Sách đáp xuống giữa chúng kiếm khách, gã không giới dùng kiếm liên lấy kiếm làm quyền, sử dụng Hưu quyền, gã nội lực kinh nhân, thanh kiếm nào va phải cũng gãy gục. Chúng kiếm khách vừa phải đỡ phi kiếm của Tam Phong vừa đỡ Hưu quyền kiếm pháp của gã nên nhanh chóng bị đánh tan.

“Côn trận câu trận tiến lên.” Doãn Kỳ gầm lên, trường kiếm gãy gục. Hồ Giáo môn đội sẵn, cùng xông lên, Song Câu sứ giả phái Thiên Sơn bắt đầu vá lại kẽ hở của trận pháp, tách Tam Phong và Thất Sách ra. Thất Sách không hiểu gì về câu pháp, dựa vào lòng e dè của chúng nhân dành cho mình cùng bộ pháp nhanh nhẹn, miễn cưỡng lách đi lách lại. Chỉ là gã vẫn giữ nụ cười, xem ra rất ung dung.

“Sư phụ, làm sao bây giờ?” Hồng Trung giật mình, sợ có gì bất trắc.

“Gã vẫn đang cười, con lo cái gì?” Linh Tuyết lạnh lùng đáp, chăm chú quan sát kiếm pháp mới sáng tạo của Tam Phong, tựa hồ lĩnh ngộ ra gì đó.

Trường kiếm của Tam Phong nặng trĩu, hoàn toàn không lý gì đến đặc điểm nhanh nhẹn mà kiếm pháp chú trọng, có điều kiếm thế trì hoãn song mạnh mẽ. Mũi kiếm của y vẽ vòng tròn, thân thể cũng đi theo vòng tròn, kinh khí xoáy tít quanh người, càng lúc càng nhanh khiến địch nhân không dám lại gần.

“Thế gian sao lại có kiếm pháp kiểu này?” Doãn Kỳ trầm kinh hãi, tiền bối Hoa Sơn không thiếu cao thủ dĩ khí ngự kiếm nhưng không đào đâu ra cái lý lấy chậm đấu với nhanh.

Nếu dùng khoái kiếm cường bức xông vào, nhất định sẽ bị kinh khí hất bay hoặc gạt đi, trừ phi nội lực của người xông vào cao hơn, bằng không dừng hòng.

Thất Sách nhìn chiêu thức mạn kiếm do Tam Phong sáng tạo, cũng muốn vẽ vòng tròn theo nhưng đang lúc tránh né nên gã không thể lĩnh ngộ, nghiêng rằng xông vào côn trận, hít sâu một hơi.

Môn đồ Hồ Giáo môn hơn hở, côn gỗ giáng xuống liên tục, nhắm toàn vào đại huyệt của địch nhân. Thất Sách chủ động chịu đòn, trường kiếm cắm xuống đất, hai tay giơ lên.

Nên biết Đệ bát đồng nhân Thiếu Lâm tự là cao thủ chịu đòn, côn gỗ đánh trúng Thất Sách, không rút về được nữa.

Thất Sách đau đớn, vận nội kinh Mạn quyền, dính chặt mọi ngọn côn đánh trúng mình, môn đồ Hồ Giáo môn bị kinh lực của gã cuốn theo, trừ phi buông côn ra, bằng không không tài nào thoát thân được. Tay trái gã dẫn theo ba ngọn côn gỗ, tay phải nắm ngọn, khinh linh mà trầm mãnh, các côn thủ quay cuồng choáng váng, muốn buông tay nhưng không thành.

“Lợi hại, công phu niệm kinh này kỳ diệu thật.” Triệu Đại Minh vỗ tay khen hay.

Song Câu sứ giả phái Thiên Sơn định lao lên, Thất Sách quay phắt lại, chúng côn thủ bắn văng đi, đập vào khiến Song Câu sứ giả tóa hoa cà hoa cải. Gã lại rướn người, quyền chưởng phát ra liên tục, đối thủ không ngớt ngắt xủ vì trúng đòn.

“Ta thấy dừng đánh nữa thì hơn?” Gã co chân hất Huyền Từ kiếm vào tay, chúng kiếm khách hãi hùng lùi lại. Gã chậm rãi rảo bước, nhặt kiếm gãy và côn gỗ làm “ám khí” rồi ngồi phệt xuống nghỉ, quan sát Tam Phong ứng chiến, chúng kiếm khách hơi động dấy là gã lại ném ra một thanh kiếm gãy chắn nhiếp.

Cạnh đó, kiếm gãy và chân tay gãy rớt ngày càng nhiều quanh Tam Phong, tiếng kêu thảm không ngớt. Vòng tròn của y càng lớn thì trán càng bốc hơi nghi ngút, lần đầu tiên y sử dụng kiếm pháp này đối địch, còn chưa biết cách thu thế tích lực, cứ thế nào kinh khí trên kiếm tất sẽ suy kiệt.

Doãn Kỳ cũng nhận ra, ám thị chúng nhân không đón đỡ.

“Tam Phong, cần trợ thủ không?” Thất Sách cười ha hả, không ngờ mình lại kết thúc chiến cục trước.

“Trợ cái đầu đệ, ban này nếu ta không đá mấy thanh kiếm đến thì giờ đệ biến thành con nhím rồi.” Tam Phong hậm hực, bình thường gã ăn nói có phần uy nghiêm, gặp Thất Sách rồi thì nhẹ nhàng hẳn.

“Đúng đúng, đệ hiện còn giữ mấy đoạn kiếm gãy, chi bằng trả huynh cả vốn lẫn lời?” Thất Sách giả bộ ném ra, động tác giả này quả nhiên khiến bọn Doãn Kỳ lạnh người, kiếm kinh của hai gã đều kinh nhân, không thể coi thường.

Tam Phong tâm niệm chuyển động, giả trang khí lực không đủ, bước chân hơi loạng choạng, bọn Doãn Kỳ lập tức công kích. Gã quyết định chần chừ kẻ cầm đầu phe địch, búng gãy kiếm của Doãn Kỳ khiến cổ tay hắn tê dại, đoạn vung kiếm gạt hết vũ khí quanh mình, lật tay chộp vào sống lưng Doãn Kỳ, hắn lập tức quỵ xuống, mắt trợn trừng nhìn lên trời, không tài nào đứng dậy được nữa.

Doãn Kỵ thất bại, dư đảng Hoa Sơn nhìn nhau, không dám ham đánh, nhưng tiến thoái lưỡng nan vì trước mặt quần hùng.

“Bỏ kiếm xuống rồi rút, các ngươi không xứng đấu với bọn ta.” Tam Phong cùng Thất Sách đang vui vì gặp nhau, không muốn đả thương loại người xu quyền phụ thế.

Dư đảng Doãn Kỵ đỏ bừng mặt mũi, nhưng vẫn biết tính mạng quan trọng, thi nhau vứt kiếm rồi bỏ chạy, quần hùng vỗ tay hò hét, đều khâm phục nhị hiệp.

“Không ngờ hai tên này luyện được công phu kinh nhân, lần này chắc cha mắng ta đến nơi đến chốn, thôi vậy.” Hàn Lâm Nhi thở dài, Hồng cân quân muốn lôi kéo hai vị thiếu hiệp, e rằng cần người khác ra mặt.

Còn các tốt nghiệp sinh Thiếu Lâm như Tiền La Hán ngồi quan chiến ở vị trí quý khách càng kinh hãi, run rẩy tránh khỏi ánh mắt Thất Sách và Tam Phong, nhưng hai vị thiếu hiệp lâu ngày mới gặp nhau để ý đến bọn chúng làm gì?

“Đúng là anh hùng xuất chúng.” Từ Đạt thán phục.

“Không sai, nam nhân phải như thế.” Thường Ngộ Xuân gật đầu, lòng ngập khao khát.

“Cố gắng đi theo bang chủ ta đây, học được hai chiêu Kiến Long Tại Điện và Thần Long Bãi Vĩ thì ba cái kiếm trận rác rưởi này chỉ cần vài đòn là tan tành ngay.” Triệu Đại Minh không hề khách khí, có khi y phải ước hẹn tử đấu với một bang phái ngu xuẩn nào đó, tự thân thị phạm cách phá trận nhanh nhất, cho thiên biết thế nào mới là võ công chính phái thiên hạ đệ nhất. Từ Đạt và Thường Ngộ Xuân hơn hử, biết rằng học được một chiêu là đủ dùng cả đời.

Phía dưới, Tam Phong và Thất Sách tra kiếm vào vỏ, hai vị nữ hiệp phái Nga My cũng nắm tay nhau đi tới. Mắt Hồng Trung ửng đỏ, Linh Tuyết cao ngạo đưa tay, ra vẻ bộ tịch.

“Thất Sách, muội nhớ huynh quá.” Hồng Trung khóc nức nở, ôm chặt gã.

“Hồng Trung, có muội thì đời ta mới trọn vẹn” Thất Sách thật lòng, ôm chặt cô.

Nhi nữ tình trường khiến quần hùng ngượng ngập, giả bộ ngớ ngẩn, các hào khách định bước lên kết giao với hai vị thiếu hiệp, nhưng bị Hồng Trung đẩy vào cảnh không biết mở mồm kiểu gì.

Triệu Đại Minh vốn ở trên cây, vui vẻ trước tình cảnh đó, đột nhiên lại dựng tóc gáy.

16. Chương 11.

Thiếu Lâm Tự Đệ Bát Đồng Nhân

Tác giả: Cửu Bả Đao

Chương 11.

Người dịch: Công Tử Bạc Liêu

Nguồn: Vip.vandan

“Không đúng.” Triệu Đại Minh sờ lớp gai ốc trên tay, liếc mấy bang chúng ngồi ở ngọn cây cao hơn, nhưng không ai rúc tiếng cú mèo kêu để cảnh báo, các đệ tử ba túi mai phục ngoài xa giám thị động tĩnh của quân Nguyên cũng không phát tín hiệu.

Triệu Đại Minh nhảy lên ngọn cây, không thấy động tĩnh gì của Nguyên binh trong vòng hai dặm.

Đội trận tử võ ngay dưới chân thiên tử này, giang hồ hào khách tụ tập lại, dù triều đình điều động mấy vạn người đến trấn áp cũng là bình thường, nhưng giờ lại không thấy nửa binh nửa tốt, lẽ nào triều đình lười nhác? Hoặc các nơi xảy ra dân loạn, triều đình nhất thời không thể chia ra?

“Không, vẫn không ổn.” Triệu Đại Minh lắc đầu, không hiểu căn nguyên hàn khí thấm lên mình là từ đâu.

Chậm hơn một chút, Thất Sách cùng Tam Phong ở dưới cũng cảm giác được hàn khí bất ngờ dấy lên từ quần hùng. Tam Phong thiện nghệ “nghe khí thể” chợt động tai, cảm giác sức mạnh áp bức đó cơ hồ phát ra tiếng gầm chói tai, như hung thú thời tiền sử hung ác, không thể nhìn rõ hình dáng đang gầm gừ trong bóng tối. Sức mạnh của âm thanh đó cực kỳ tà ác, không thể hình dung được.

Thất Sách theo bản năng đẩy Hồng Trung ra, sánh vai cùng Tam Phong, đều cảm giác được đối phương run lên, toàn thân nổi gai ốc. Trước hôm nay, cả hai không ngờ rằng mình lại sợ hãi đến thế.

“Thế là sao nhỉ? Không giống với bị ám toán.” Tam Phong nhíu mày, y xông pha giang hồ lâu nay, cũng từng hoảng sợ, từng nảy sinh ý thoái lui khi sa vào khổ đấu, nhưng chưa từng khiếp sợ trước khi giao đấu như thế này?

“Trường Bạch sơn bạch ngạch hổ do ai đó nuôi ở kinh đô xổng chuồng?” Thất Sách nghiêng răng.

“Nguy hiểm” là thứ phi thường kì diệu, có người trời sinh có thể phát giác được thứ có thể nguy hại đến sinh mệnh mình ở gần, hoặc nảy sinh dự cảm khi đại họa lâm đầu. Ở phương đông, người cảm ứng được kiếp nạn lớn như núi lở, địa chấn, thiên lôi được gọi là tiên nhân; ở phương tây, người dự kiến được thế giới sau nghìn năm được gọi là tiên tri. Càng kinh qua nhiều sinh tử càng có trực giác phát giác được nguy hiểm, người võ công càng trác tuyệt, ngũ cảm trong trời thì càng quan sát được những thứ người thường không thể.

Trong số quần hùng, mấy tiền bối tu vi cao thâm cũng nhận ra khác lạ, đứng ngồi không yên, song Cái Bang bang chúng ngồi đầy ngọn cây lại không ai cảnh báo, quả thật kỳ quái.

Triệu Đại Minh đột nhiên nhớ ra lúc toàn thân lạnh ngắt, từ trong ra ngoài đều ngập trong sợ hãi là khi nào.

“Đại Minh, chạy mau!” Tiếng gầm nóng nảy của sư phụ năm xưa vang bên tai, tiếp đó là máu đỏ lan tràn.

Triệu Đại Minh trừng mắt, cơ hồ ngã khỏi cành cây.

Một bạch my lão đạo mặc hắc bào cúi đầu thông thả đi ra từ giữa đám đông đang kinh hãi. Lão đạo không nói gì, tay áo khẽ phất, lá khô dưới đất không có gió mà cuốn lên, chưa chạm vào tay áo lão đã tan thành bụi, công lực quả quỷ dị kinh hãi.

Lão đạo toàn thân đen sì, đứng đối diện Thất Sách và Tam Phong, lưng còng xuống, không hề ngẩng mặt lên. Tam Phong cảm giác được cự lực vô hình nhanh chóng lan tràn rồi tan đi, mấy bó đuốc cắm trên cây cối quanh quảng trường run lên, ngọn lửa thu nhỏ hẳn.

Bạch my lão đạo sĩ ngẩng đầu, đuốc lửa rực lên.

“Đúng là nội lực kinh nhân, thủ đoạn đáng sợ.” Quần hùng chấn kinh. Võ công của Tam Phong và Thất Sách khiến chúng nhân say mê còn võ công của lão đạo khiến tất cả sởn gai ốc.

Lão đạo mặt mũi lạnh tanh, không phải kiểu ủ rũ mà là hai mắt lơ đãng, khiến người ta không nhận ra tâm tình lão. Một cái miệng, hai hàm răng đen sì khiến người nhìn thấy không khỏi nhíu mày. Lão đạo ban này ẩn thân trong đám đông, đợi khi quyết đấu giữa lương hiệp và phái Hoa Sơn kết thúc mới hiện thân, sát khí liên bộc lộ.

“Lão đạo, danh là, Bất Sát. Không có việc gì, đi ngay, ở lại, cùng bị giết, với hai kẻ này.” Lão đạo nói chữ nào cũng bình thường, giọng nói không như chuông đồng, cũng không như đạn nổ, ngọn lửa quanh quảng trường chợt leo lét một cách không thể tin nổi, quần hùng đều cảm nhận được sát khí nồng nặc, có phần choáng váng. Đợi khi lão đạo nói ra danh hiệu đáng sợ nhất giang hồ, quần hùng đều biến sắc, lập tức lùi lại chừa ra một bãi rộng.

Hồng Trung cùng Linh Tuyết thoái lui mấy chục trượng theo quần hùng, sợ phân tán chú ý của Thất Sách và Tam Phong. Linh Tuyết khẩn trương đến mức không thốt lên lời, Hồng Trung nắm chặt tay, ngay cả Trọng Bát không biết võ công cũng biết hợp lực toàn bộ quần hùng vẫn không phải đối thủ của Bất Sát đạo nhân.

Bất Sát là một trong hai người ngộ được Dịch Cân kinh trong vòng trăm năm qua, sau đó phản lại sư môn, tàn sát nghìn vạn hào kiệt giang hồ, kiềm chế cả võ lâm. Ai nấy đều hoảng sợ Bất Sát, triều đình nhờ thế mới hoành hành. Bất Sát rời khỏi Thiếu Lâm rồi thu mười ba đệ tử, nhưng không ai đột phá được chưởng ngại Dịch Cân kinh, lão không lấy thế làm tiếc mà càng cho rằng mình được trời thương, được sắp sẵn luyện thành võ học siêu phàm nhập thánh. Thành tựu của lão bất phàm, người võ lâm chỉ sợ chứ không kính trọng lão, càng khiến lão khó lòng kìm nén, xuất thủ không hề lưu tình.

“Tự đoạn, xương tỳ bà, chọc thủng màng tai, hai mắt, sườn non, gân chân, thì tha, cho, các người.” Bất Sát nói ra những lời dọa nạt nhưng lão không hề có vẻ gì dọa nạt, mặt mũi lạnh tanh.

Tam Phong bắt giác thoái lui một bước, mồ hôi lạnh đầm đìa, kì nhân từng chỉ dẫn võ công cho y cảnh cáo rằng, khắp thiên hạ, người duy nhất không nên thử đối kháng chính là Bất Sát đạo nhân, gặp lão là chạy, nếu khổ tu hai mươi năm, lúc đó mới có hy vọng cùng lão đấu sinh tử. Khi ấy y không để tâm, giờ gặp mặt mới biết chạy trốn cũng là bản lĩnh.

Thất Sách cậy vào tính vô tri của người nhà quê, chặn trước mặt Tam Phong, ra hiệu cho y rằng chốc nữa cả hai xuất chiêu là xuất toàn lực, công kích thật nhanh khiến Bất Sát không thể trả đòn.

“Trên cây, xuống đây.” Bất Sát phất tay phải, gốc cổ thụ bên đường trút lá ào ào, một chiêu Thiếu Lâm Phách Không chưởng bình thường lại đạt uy lực cỡ đó.

Triệu Đại Minh cười hì hì nhảy xuống, không hề bỏ chạy: “Như thế là tha chết cho bọn ta, sao người không lên phổ mua phân? Mua mười lạng bạc một cục, thế nào người cũng có phần.” Triệu Đại Minh cười cợt, chân khí bổ khắp toàn thân. Bất Sát nhìn y, chân khí trên mình y khiến lão nhớ đến một bằng hữu cũ.

“Người, có muốn biết, sư phụ người, trước khi chết, có khóc lóc, cầu xin, hay không?” Bất Sát nhớ lại trận đấu với bang chủ Cái Bang Hoắc Trọng mười lăm năm trước. Hàng Long thập bát chưởng chỉ xuất mười một chiêu, hai tay Hoắc Trọng đã bị lão nắm lấy ném xuống giếng, sao đó Hoắc Trọng bị tù cầm tại thủy lao đại đô ba năm, toàn thân rửa nát.

“Người nhắc đến lão khốn đó hả? Ta không vừa mắt với lão lâu rồi, tính ta lười mà lão bức ta luyện thập bát chưởng rầm rồ gì đó, hơi tí là đâm đá. Người giết lão, được lắm. Chốc nữa ta phải cảm tạ người, ha ha.” Triệu Đại Minh cười lớn, vỗ tay đôm đốp, ép khí thế của Bất Sát xẹp xuống.

Tam Phong cùng Triệu Đại Minh chưa từng gặp mặt, nhưng từ tiếng cười cùng xú khí là biết đối phương là bang chủ Cái Bang thân hoài thuần dương cương khí, kinh mạch nở rộng khi phần nộ, nội lực hơn xa y, quả thật võ học trên đời vô vàn, ai cũng có sở trường. Tuy Bất Sát vừa nãy dọa nạt tất thấy nhưng quần hùng quyết không thể bỏ lỡ trận quyết đấu sinh tử liên quan đến họa phúc võ lâm này, so ra lưỡng hiệp lúc trước chỉ là khởi động cho nóng người mà thôi.

“Trần Ma chỉ, trên mình người, giải chưa?” Bất Sát nhìn Thất Sách, buông ra một câu không đầu không đuôi.

“Thì sao?” Thất Sách ngưng thần, khí trầm hạ bàn.

“Không để, người, sống tiếp được.” Bất Sát dứt lời, mấy chục ngọn đuốc quanh quảng trường tắt ngóm, Noãn Phong cương tối om.

Thất Sách cảm giác được cuồng phong cuốn vào mặt, Bất Sát đã lao tới, năm ngón tay xòe rộng, sử dụng Long Trảo thủ trong thất thập nhị tuyệt kĩ.

Bất Sát ngộ được Dịch Cân kinh, sử dụng bất kỳ môn võ công nào cũng dễ dàng, chiêu thức bình phàm rơi vào tay lão cũng tăng hẳn uy lực, bá đạo tuyệt luân.

“Lợi hại!” Thất Sách cậy vào tính vô tri xoay người tránh đi, hai tai ôm lại, định gạt Long Trảo thủ nhưng bị quái lực hất văng, như lúc trưa bị Kiến Long Tại Điền của Triệu Đại Minh quay tít. Gã văng đi năm, sáu trượng mới dừng, Bất Sát nhíu mày, lần đầu tiên lão gặp tình huống này.

Lúc Thất Sách thử đẩy lệch một chưởng của Bất Sát, Tam Phong xuất chưởng từ sau lưng gã, dốc toàn bộ mười thành công lực giáng vào mình Bất Sát. Lão không né tránh, công lực Dịch Cân kinh tự động vận chuyển hộ thể. Tam Phong xuất chưởng lực như sấm, nhưng tựa hồ đánh trúng trụ sắt, chưởng lực phản

lại toàn bộ, y cả kinh vội lặn về phía sau mượn lực. Khoảng khắc đuốc tắt, thực lực song phương lộ rõ cao thấp.

Bất Sát không thừa thắng truy kích, lão còn để ý đến hành động của Triệu Đại Minh.

Ban nãy lão đối đầu với hai hiệp khách, Triệu Đại Minh không nhân cơ hội tổng ra một quyền, chỉ đứng ngoài vãn vẹo cổ, uốn người như đang làm động tác thể dục khởi động.

Thất Sách rút xuống đất, trừng mắt nhìn vị bằng hữu hôm nay mới quen Triệu Đại Minh, Tam Phong cũng thờ hồng học, có phần bất mãn với thái độ rũ tay đứng ngoài của họ Triệu. Bất Sát giết cả vạn người, cũng lấy làm khó hiểu với thái độ đó.

Lão cũng không có thời gian cả nghĩ, vì Thất Sách lại khom người, song chưởng cup lại như chim sẻ, tụ kinh vào lòng tay xuất ra. Đất bụi tung bay. Tay áo Tam Phong phơ phất, thân thể xoay tròn như con quay lớn. Cả hai từ hai hướng ập vào.

Thất Sách quát to, song chưởng đẩy tới, từ dưới hướng lên thành hai nửa vòng tròn, gã sử dụng một chiêu “Song xử kích chung” bình thường trong Kim Cương La Hán chưởng.

Bất Sát mặt mũi lạnh tanh, như đeo mặt nạ da người xấu xí, song cước ngưng lực bất động, đan nhau đẩy lên, vẫn một chiêu Song xử kích chung! Cả hai đều dùng ngạnh công, Thất Sách mượn đà chạy ba mươi bước mới tụ kinh tổng đến, Bất Sát thuần túy ngưng lực đẩy ra, cơ hồ coi Thất Sách chỉ là trẻ con lên ba. Hai bàn tay sắp va nhau, Thất Sách nghe được khổng khiêu chân khí trong thể nội Bất Sát như nhét đầy sắt khối khổng lồ, liên tục bị sức mạnh bất thường từ bốn phương tám hướng đè nén, phát ra tiếng động inh tai.

“Thất Sách, không thể ngạnh tiếp.” Tam Phong cũng nghe ra, song chưởng vẽ nửa vòng tròn, định giải bớt âm phách chưởng lực của Bất Sát. Thất Sách vội chuyển công thành thủ, dốc hết nội lực chuyển hóa thành tán lực.

Tiếng ầm ì vang lên liên tục, cả ba xuất chưởng như sấm sét, muội lửa trên những ngọn đuốc quanh quảng trường bị áp lực nhanh chóng khuếch trương đốt cháy lần nữa.

Quần hùng đều kinh hãi, bên tai vang lên tiếng nổ vang vọng.

Bất Sát cong hai tay thành trảo, thi triển Long Trảo thủ nát đá tan vàng, lưỡng hiệp xoay quanh lão, lúc nhanh lúc chậm, dựa vào Mạn quyền mà lão chưa từng thấy để chống chọi. Nội lực Thất Sách hơi kém hơn Tam Phong, kinh nghiệm đối địch không bằng nên nhanh chóng thoát lực, cũng may Tam Phong dốc sức đón đỡ sáu phần thể công của Bất Sát.

Mạnh như Tam Phong cũng không chống nổi, mỗi trảo của Bất Sát đều ngằm chứa hậu kinh hùng hồn, hai chân y như dẫm trên dòng đá lở, nhanh đến độ không thể đứng vững. Cước bộ vừa hư phù, nội lực liền hao hụt.

Bất Sát vốn định khiến hai đối thủ hao kiệt chân nguyên nên không sử dụng sát chiêu, bị chiêu thức quái dị hóa giải mất mà lão cũng không để tâm. Những mỗi lần lão cho rằng cả hai đã dùng đến giọt nội lực sau chót thì Thất Sách cùng Tam Phong lại ép được kinh lực vốn không thể tồn tại từ chân khí khổng khiêu ra, khiến lão bắt đầu cảm thấy phần hận. Việc lão lo lắng nhất lại là thật?

Tam Phong liếc nhìn, lưỡng hiệp đồng thời buông tay lặn đi, dựa vào kinh lực của Bất Sát, văng đi ngoài mười lăm trượng mới đáp xuống đất.

Bất Sát không đuổi theo, lúc đó quần hùng mới nhìn rõ hai chân lão lún xuống đất, quanh đó mặt đất mấp mô không đều, hiển nhiên ba trăm chiêu vừa rồi đều là nội công trọng thủ. Lưỡng hiệp thở hồng hộc, hao mất quá nửa chân khí, mồ hôi tuôn ra đến chín phần là mồ hôi lạnh cứu tử nhất sinh.

Triệu Đại Minh khởi động xong, lại tự móc mũi, bật máu ra cũng mặc kệ. Ban nãy y không gia nhập chiến cục, chỉ không ngừng đảo mắt nhìn tình thế.

“Này, người đánh hay không?” Tam Phong trừng mắt nhìn Triệu Đại Minh với vẻ bất mãn, tuy không không biết họ Triệu nhưng dù sao đối phương cũng được vô lâm công nhận là đệ nhất cao thủ chính phái, hà huống dương cương chân khí của Triệu Đại Minh tuyệt đối hơn hẳn y.

“Đánh chứ, đợi khi hai người đầu hàng thì ta ra tay, bằng không cứ lùi sang bên, một mình ta giải quyết.” Triệu Đại Minh vỗ hai tay vào mặt, cơ hồ muốn lấy tinh thần, nhưng thủ kinh của y ngày càng mạnh, hình như muốn tắt mình ngắt xủ.

“Làm cái gì vậy hả? Cùng xông lên đi. Bắt hấn như bắt ba ba trong chum.” Thất Sách nhả trọc khí ra, thủ thể Mạn quyền, quạt vang như sấm. Chân khí trong thân thể gã cuộn cuộn, nhất thời không thể lặng lại.

Triệu Đại Minh rảo bước lên, hoàn toàn không coi Bất Sát ra gì. Thất Sách cùng Tam Phong nhìn nhau, lẽ nào Triệu Đại Minh tự tin đến độ định một mình đả bại Bất Sát?

“Hai người nghe đây, lão trọc này vừa nãy chỉ dùng tám phần sức làm nhục các người, đừng tưởng mình còn cơ hội, dù thêm ta nữa thì không địch nổi hấn.” Hai má Triệu Đại Minh sưng lên, cơ hồ nứt toác da.

Tam Phong gật đầu, ần ần ước ước “nghe được” chân khí trong thể nội Bất Sát vẫn còn không gian để lớn thêm.

Triệu Đại Minh trừng mắt nhìn Bất Sát, lão không phản bác cũng không tỏ vẻ gì.

Trọng Bát thấy bang chủ sắp đấu với Bất Sát nhưng không chắc thắng, chợt nảy ra kế sách thi triển Bách nhân đả cẩu trận, Tỏa hồn ca, Độc xà trận, Loạn thạch trận, song đều vô dụng, lẽ nào chỉ còn cách sử dụng chiêu đó? Y liếc nhìn Từ Đạt có vẻ ngoài trầm ổn nhưng thật ra tức trí đa mưu, Từ Đạt chậm rãi gật đầu.

“Nếu tất cả hợp lực cũng không đánh lại tên trọc đầu này, vì sao còn tự dè uy phong để hấn cười thâm!” Triệu Đại Minh phồng bụng, chân khí bột phát, ngẩng đầu rảo bước, “nam nhân đại trượng phu, dù giao đấu hay đại tiện đều giống nhau ở khí thế. Có khí thế mới thắng được. Để một mình ta vỗ cái đầu trọc của hấn.”

Thất Sách cùng Tam Phong im lặng không phản bác được. Theo cả hai tính toán, không đánh nữa thì chạy nhưng không thể bỏ mặc một mình Triệu Đại Minh. Bất Sát lạnh lùng nhìn họ Triệu, tung hoành giang hồ ba mươi năm nay, võ công để lại ấn tượng cho lão không nhiều.

Hàng Long thập bát chương là võ công lão hiếm thấy.

“Sư phụ người, trước khi chết, bảo người, là tên ngốc, quả nhiên, như vậy.” Bất Sát tiến tới một bước.

“Kiến Long Tại Điền!” Triệu Đại Minh gầm vang, thân ảnh loáng lên, nháy mắt đã tới trước mặt Bất Sát, trong vòng mười trượng đều chìm trong sát ý của Hàng Long chương, cỏ cây tung bay, không thể tránh né được.

Hữu chương hùng hồn tổng ra.

“Ngu xuẩn.” Bất Sát thốt, ngạnh tiếp Triệu Đại Minh một chương, vì vừa nói vừa đỡ nên ngực lão nghẹn lại, suýt nữa không đề nổi khí, đâm ra thoáng kinh ngạc.

Triệu Đại Minh không bị chấn văng đi mà mượn kinh lực quay lại tung ra một cước Thần Long Bãi Vĩ cương mãnh, Bất Sát khí ngưng không thuận, nhưng không nhảy lùi tránh mà thò tay xuất ra “Tham Hợp chỉ”, chỉ kinh lăng lệ, ngăn đón ngọn cước có thể phá tan đá hoa cương của Triệu Đại Minh. Y coi như không thấy uy lực của Tham Hợp chỉ, đá cho Bất Sát liên tục lùi lại mấy bước.

“Được.” Thất Sách kêu to.

“Kiến Long Tại Điền!” Triệu Đại Minh song cước giẫm xuống đất gầm lên, nháy mắt đã đến trước mặt Bất Sát, gơ tay phải tổng ra.

Vốn Bất Sát không ngưng được khí cũng không sao, nhưng người liên tục đối chương với lão là đương kim võ lâm chính phái đệ nhất cao thủ. Lão bị chấn lùi liên tục, cát bụi tung bay.

Triệu Đại Minh liên tiếp thi triển luân phiên Kiến Long Tại Điền và Thần Long Bãi Vĩ, chương thoái song tuyệt, lay động sơn hà.

“Sao còn không đổi sang chiêu mới? Chỉ có hai chiêu thì đánh đấm gì?” Tam Phong thâm lấy làm lạ, Bất Sát nổi giận, gương mặt lạnh tanh chợt hiện lên sắc giận hiem có, liên tiếp biến chiêu, Bàn Nhược chương,

Đại Lực Kim Cương chưởng, Đại Bì thủ, Phổ Đà liên hoa chỉ đều không sánh được với uy lực của Triệu Đại Minh chỉ biết một chưởng, xưa nay lão chưa bao giờ bị sỉ nhục đến thế.

“Thần Long Bãi Vĩ!”

“Kiến Long Tại Điền!”

“Thần Long Bãi Vĩ!”

“Kiến Long Tại Điền!”

“Thần Long Bãi Vĩ!”

“Kiến Long Tại Điền!”

“Thần Long Bãi Vĩ!”

“Kiến Long Tại Điền!”

Triệu Đại Minh quát vang như sấm, chưởng như lay non dốc bể, dù chiêu thức và tiết tấu không biến đổi nhưng vẫn liên tục chấn lùi Bất Sát, quần hùng phần chấn vô cùng.

“Ta muốn đại tiện!” Triệu Đại Minh đột nhiên gầm lên, nhân cơ hội Thần Long Bãi Vĩ tung ra, Nhất Chỉ thiên của Bất Sát cũng được xuất ra chống lại, y đá cao chân, quần toạc một đường rộng, một cục phân xẹt vào đối thủ. Ngón tay Bất Sát đâm ra trúng ngay một vật mềm mềm ướt ướt. Cục phân tầm thường sao chống nổi Thiếu Lâm thần chỉ, nát thành vô số mảnh, bắn khắp người cả hai.

Bất Sát phần nộ dị thường, mặc kệ chân khí lưu chuyển không thông, cố dốc mười thành chưởng lực ngành tiếp Kiến Long Tại Điền của Triệu Đại Minh. Cả hai đều dốc toàn lực, song song văng ngược lại.

Hai tay Triệu Đại Minh nóng rực, khí tức sôi trào, thổ máu ra rồi cười ha ha. Y là kì tài, nếu khổ luyện thêm năm năm, công lực tuyệt đối sánh kịp Bất Sát, hiện tại kém hơn bốn thành nhưng lại đánh cho lão không thể trả đòn, mình dính đầy phân, quả thật không gì vui bằng, vừa cười vang vừa thổ huyết.

Bất Sát dính đầy phân vụn cũng không khá hơn, trong lúc hơi thở không thông mà cưỡng ép phát ra mười thập thành công lực thì dù linh ngộ được Dịch Cân kinh y cũng vẫn thương thân thể, kinh mạch tổn hại, không nói được thành lời.

Bất Sát hít sâu mấy hơi, chân khí như cục sắt nung đỏ tràn khắp khổng khiêu, dù kinh mạch thụ thương cũng phải lấy lại thể diện. Sát ý vô hạn tràn ra, duỗi trên quảng trường tụ lại thành đường tơ. Bất Sát hiện tại dù Đạt Ma sư tổ còn sống cũng không phải địch thủ.

Thất Sách cùng Tam Phong ngưng thần tụ khí, mặt kệ Triệu Đại Minh nguyện ý hay không, cả hai cần phải liên thủ mới có cơ hội sống sót.

Triệu Đại Minh lau máu trên khóe môi, đứng trước mặt lưỡng hiệp, trừng mắt nhìn Bất Sát: “Người có biết ta giận nhất cái gì trên đời không?” Y gầm vang, ngửi ngửi mùi phân dính trên vai: “Thấy người là ta hoảng sợ run người, khốn kiếp thật. Hôm nay không đánh tét mông người không được. Kiến Long Tại Điền!”

Tam hiệp cùng xông lên, cơ bắp trên mặt Bất Sát giật giật, ngọn đuốc tắt ngóm.

17. Chương 12.

Thiếu Lâm Tự Độ Bát Đòng Nhân

Tác giả: Cửu Bả Đao

Chương 12.

Người dịch: Công Tử Bạc Liêu

Nguồn: Vip.vandan

Lúc Thất Sách mở mắt ra, hai tay không động đậy nổi. Định lên tiếng thì cổ họng khô rang, toàn thân nóng rực, ban nãy cơ hồ là một giấc mộng hỗn tạp.

“Thất Sách, huynh đừng nói gì, nghỉ ngơi đi.” Giọng Hồng Trung cất lên, đôi mắt cô hình như đã khóc mấy lần. Gã mỉm cười, không chịu nhắm mắt, cô cho gã uống nước.

Nhìn quanh một lượt, cổ gã cứng đờ, không ngờ chỉ động tác nhỏ nhặt này cũng khiến gã cật lực.

Đó là một căn lều trúc đơn giản, được dựng trong một khe đá sâu, tứ bề đều là lá khô và rừng thông dày đặc, ẩn tàng rất kín đáo.

Không thấy Tam Phong mà thấy Triệu Đại Minh phơi bụng ngáy o o cạnh đó, hai tay được vải bố đen bó chặt, hình như đã thụ thương.

“Quân Bảo không sao chứ?” Đầu óc Thất Sách trống trơn.

“Y không sao, đang ở ngoài kia cùng Linh Tuyết.”

Thất Sách như trút được gánh nặng.

Thất Sách hít sâu một hơi, nội tức thoáng dâng bình hòa, chấn khó vận hành thông sướng trong khổng khiếu, đang lấy làm an ủi, định vươn người dậy thì nhận ra được hai tay không còn cảm giác.

“Tay huynh thụ thương, phải vài ngày mới động đậy được.” Hồng Trung đỡ Thất Sách.

“Ừ, huynh nhớ.” Thất Sách nhần nhó.

Sao gã quên được. Kết thúc trận chiến Noãn Phong cương, Bất Sát dốc sức xuất chiêu, vây tam hiệp trong âm kinh cuồng bạo, chưa kịp trả đòn gã đã cảm giác màng nhĩ bị xoáy khí hùng hồn ép tới, đầu đau như nứt ra. Khi hai người tiếp chiêu, cả cánh tay gã cơ hồ mất đi, hoàn toàn không còn cảm giác.

Tiếp đó khí huyết gã sôi trào, trước mắt tối sầm, quên hết mọi thứ, chỉ nhớ được bị một luồng sức mạnh nhắc lên rồi như đăng vân giá vụ văng xuống đất. Bên tai còn tiếng âm âm từ xa vọng lại, rồi gã bất tỉnh nhân sự.

“Huynh muốn ăn chè đậu đỏ? Muội vẫn đợi huynh dậy, chốc nữa sẽ nấu.” Hồng Trung vuốt má gã. Thất Sách gật đầu, để cô đỡ xuống giường.

Ra khỏi căn lều, gã thấy hai người đứng lưng lại ngồi xếp bằng bên ngoài, âm thanh chân khí lưu chuyển trong thân thể rất giống với công phu của Cái Bang.

“Có phải đệ tử Cái Bang?” Thất Sách hỏi, hai cao thủ từ từ đứng dậy, vái dài với gã. Gã nhận ra đều là trưởng lão chín túi của Cái Bang.

“Huynh hôn mê mấy ngày, đều do hai vị trưởng lão này hộ pháp.” Hồng Trung nói. Thất Sách trả lễ, tính mạng gã chắc do Cái Bang nhặt về.

“Quý bang đều bình an cả chứ? Trọng Bát đâu?” Thất Sách cho rằng Bất Sát xuất thủ độc ác, võ công siêu phàm nhập thánh, Cái Bang không hiểu tử thương bao nhiêu người mới cứu được mình, lòng gã ăn năn nên mới hỏi thăm bằng hữu vừa quen được một ngày.

“Tệ bang vẫn ổn, trong bát sắp quay lại, Thái Cực huynh không cần lo lắng.” Trưởng lão mỉm cười, da mặt nhần nhúm như quả táo khô.

“Đây là đâu?” Thất Sách nhìn đông ngó tây.

“Nơi này là Kinh Hiệp sơn, chỉ cách Noãn Phong cương ba mươi dặm, rất kín đáo, không có tặc nhân quấy nhiễu, tệ bang lại điều động các trưởng lão, tám, chín túi võ công cao nhân đến bảo vệ, Thái Cực huynh cứ yên lòng.” Trưởng lão đáp. Lần này bang chủ gặp nạn, trong vòng năm ngày cả mười vị trưởng lão chín túi đều tới, ai nấy võ công không hề kém võ tăng Đạt Ma viện của Thiếu Lâm.

Thất Sách nghe thấy trong tiếng nước ngoài xa loáng thoáng có tiếng sấm, để Hồng Trung cầm tay đưa đi. “Ở đằng kia có một thác nước, tuy nhỏ nhưng chảy rất xiết, Quân Bảo và Linh Tuyết luyện kiếm ở đó.” Hồng Trung mỉm cười, nhìn vai gã.

Hai người đến gần ngọn thác, hai trưởng lão đi theo bảo tiêu, trong rừng cũng có mấy đệ tử Cái Bang võ công cao cường ngưng thần cảnh giới, Thất Sách đi qua, họ đều khẽ chấp tay đáp lễ.

Bên thác, gã thấy Quân Bảo nằm dưới gốc cây, đang xem Linh Tuyết diễn tập kiếm pháp, thỉnh thoảng lại lên tiếng chỉ dẫn, lạ lùng là Linh Tuyết xưa nay kiêu ngạo dễ nổi cáu lại không lên tiếng trả miếng.

Kiểm pháp của Linh Tuyết không còn phức tạp rườm rà như trước đây, nhưng vẫn giữ được nét mềm mại, giữa các chiêu đơm linh khí tiêu sái, thì thoảng biến chiêu đều là sát chiêu.

Linh Tuyết vốn thiên phú cực cao mới suy ngẫm được kiếm pháp biến ảo từ trong sách vở Hoa Lạt Tử Mô, cộng thêm Quân Bảo chỉ dẫn biến phức tạp thành đơn giản, kiếm pháp của cô tăng tiến nhanh chóng.

“Kiếm thiên về khinh linh, hảo kiếm pháp.” Thất Sách khen. Linh Tuyết không ngừng múa kiếm, Quân Bảo nằm dưới gốc cây ngoái nhìn.

“Huynh hơn đệ, tỉnh sớm hai ngày.” Quân Bảo thoáng đắc ý.

“Vậy ư? Huynh ngủ mấy ngày?” Thất Sách cười ngơ ngẩn.

“Mười bốn ngày.” Quân Bảo bật cười.

“Chẳng phải đệ ngủ một mạch mười sáu ngày ư?” Thất Sách kinh ngạc, trừ lúc trong bụng mẹ ra, chưa bao giờ gã ngủ lâu như vậy.

“Lần này hai chúng ta tỉnh lại được đã là may mắn lắm rồi, ngủ mấy ngày có sao? Đời người lang bạt chẳng qua là một giấc ngủ thôi.” Quân Bảo cười ha hả, nằm uể oải dưới đất.

Thất Sách “nghe” ra điểm khác thường trong tiếng Quân Bảo cười.

Chân khí trong mình gã vẫn hùng hồn nhưng tắc ở khổng khiếu. Hiện giờ không phải y muốn thị phạm tính lười mà là toàn thân yếu ớt, không dậy nổi.

“Quân Bảo, xem ra nên đi vòng tròn thôi, hữu dụng lắm đấy.” Thất Sách kiến nghị.

Dựa vào một chiêu đi vòng tròn bình thường mà gã hóa giải được Trấn Ma chỉ bá đạo, thậm chí dùng để mở rộng khổng khiếu, chắc hiện giờ Quân Bảo cũng dùng được. Y chỉ cười, không nói gì.

“Cách đi vòng tròn này với phương thức chúng ta thường...” Thất Sách định lên tiếng nói về kì hiệu của cách đi vòng tròn thì đột nhiên kiếm của Linh Tuyết đâm tới. gã cả kinh, định đưa tay gạt đi, mà quên rằng tay mình thụ thương, không động đậy được.

Kiếm dừng trước cổ họng gã, mũi kiếm khẽ đâm vào lớp da, Hồng Trung đứng cạnh cúi đầu im lặng. Thất Sách nhìn vào ánh mắt đầy oán hận của cô, lòng chột hoảng lên.

“Linh Tuyết...” Quân Bảo bình thản. Linh Tuyết tra kiếm vào vỏ, không muốn nói thêm nữa chữ, quay đầu đi ngay.

“Đi vòng tròn hả? Trước đây huynh có đi rồi, nhưng lần này e rằng không được.” Quân Bảo tuy thở dài nhưng vẫn cười tiêu sái. Thất Sách như sa vào lò lửa, tìm liên tục chìm xuống.

“Công phu nghe kinh lực của đệ khá lắm, chắc cũng nghe ra?” Quân Bảo miễn cưỡng đỡ cây cổ thụ, thân thể lắc lư như say rượu.

Hóa ra lúc Thất Sách và Bất Sát đạo nhân ngạnh tiếp, Quân Bảo đứng ngay sau lưng gã, dùng toàn bộ công lực dẫn kinh lực của Bất Sát vào mình rồi dón xuống đất nên gã mới không đến mức đứt hết kinh mạch toàn thân.

Thất Sách vừa hôn mê, Bất Sát lập tức tấn công tới tấp hòng lấy mạng gã, Quân Bảo cùng Triệu Đại Minh liên thủ mới miễn cưỡng đỡ được Long Trảo thủ tan văng nát đá.

Trong không khí ngập âm thanh đáng sợ của tiếng nội lực ngoại công giao kích, quần hùng không thể lại gần.

Triệu Đại Minh dựa vào đầu chí cao vút mà chống chọi, vẫn xuất ra Kiến Long Tại Điền uy lực vô cùng, Quân Bảo công lực kém hơn dần không trụ nổi, hai tay tê cứng, chân khí mỏng đi, thất kinh bát mạch bị kinh lực vô cùng vô tận của Bất Sát xung kích đến đứt đoạn.

Triệu Đại Minh nhận rõ tình hình bất lợi, nghiêng răng thét to “coi phân của ta”, Bất Sát sững người, Triệu Đại Minh xoay hai tay chụp lấy Thất Sách cùng Quân Bảo ném mạnh ra xa.

Bất Sát biết bị trúng kế, giận dữ điên cuồng, nhân lúc Triệu Đại Minh không kịp phòng thủ, xoay tay chụp vào sống lưng y. Triệu Đại Minh đau đớn, dựa vào ngum khí cuối cùng xuất ra hai chưởng.

Đang lúc Triệu Đại Minh sa vào hiểm cảnh, một đàn Hồ phong không rõ lai lịch từ xa bay tới tấn công Bất Sát. Võ nghệ lão siêu phàm, đàn ong sao có thể đối địch? Lão không hề hoảng loạn, hai tay áo múa lên, kinh khí ào ào bức đàn ong không lại gần được, thỉnh thoảng lại đẩy kinh lực ra, đàn ong không tránh kịp là bị chấn rụng xuống đất. Nhưng đàn ong cả nghìn vạn con, không biết sợ hãi, liên miên lao tới, nhìn kỹ thì thấy đàn ong tấn công theo biến hóa ngũ hành, trận pháp nghiêm cẩn, hiển nhiên có cao nhân ở sau lưng khống chế.

Bất Sát bình tĩnh lắng nghe trong tiếng sấm động, phát giác có tiếng địch ở trên cao, tựa hồ là đối tượng điều khiển đàn ong. Lão lập tức nhặt một viên đá ném tới, tiếng địch vẫn véo von, thế công của đàn ong càng mãnh liệt, cơ hồ khiến lão không mở nổi mắt. Lão ném liên mười mấy viên đá, tiếng địch mới biến mất.

Triệu Đại Minh, Quân Bảo, Thất Sách mất bóng, quần hùng xôn xao một lúc rồi tản đi.

Bất Sát nổi giận, xông vào giết mấy cao thủ rồi mới miễn cưỡng trấn tĩnh lại.

“Dù trốn thoát cũng chỉ là ba phế nhân.” Bất Sát vẩy máu dính trên tay, nhìn vàng trắng đỏ máu.

Đích đích xác xác là ba phế nhân.

“Kinh mạch đứt đoạn, hiện tại huynh toàn thân mềm oặt, còn nội lực nhưng không còn kinh.” Quân Bảo tựa vào gốc cây, dáng vẻ cực kỳ vất vả, nhưng vẫn mỉm cười, “Thất Sách, nếu tìm được cách tiếp nhận nội lực, huynh và Triệu xú trùng sẽ tặng đệ tất cả nội lực. Đệ kiểm cả ba người, khổ luyện vài năm nhất định có thể đả bại Bất Sát. Dồn hết trách nhiệm này cho đệ, đệ quả thật thiệt thòi.”

Thất Sách kinh hãi, dự cảm không lành dâng lên. Tay Hồng Trung siết chặt mà gã không cảm giác được.

“Nghĩa tử! Tay ta là tay con. Tay con là tay ta. Từ nay không phân ly nữa. Ha ha, ha ha, ha ha. Ta đã bảo hai chúng ta có duyên như thế, vừa gặp đã hợp nhau, kết nghĩa phụ tử, hóa ra ông trời bảo ta sinh ra đôi tay này để cho chon. Ha ha, ha ha, ha ha.” Triệu Đại Minh vừa ngủ dậy đã cười ha hả, cái ghế trúc y nằm trên lác lư, bốn đệ tử Cái Bang khiêng ghế thì có hai người mà Thất Sách đã gặp là Từ Đạt, Thường Ngộ Xuân, Trọng Bát và mấy trưởng lão nhàn nhó đi theo.

Thất Sách kinh hãi nhìn đôi tay mình không thể gơ lên được, Hồng Trung hiểu ý, khẽ cầm lên cho gã xem kỹ - to lớn, hôi rình, đen nhẻm, vốn không phải là tay gã.

“Thế... thế này là thế nào?” Gã đoán ra được, trong lòng khổ sở cùng cực, chỉ là biến hóa lý kỳ khúc chiết trong chuyện này thì gã nhất thời không dám tin.

“Không chỉ Quân Bảo ca kinh mạch toàn thân đều đoạn, Triệu bang chủ vì cứu huynh và Quân Bảo ca, sống lưng đã bị con lừa trọc đó đánh gãy. Giang hồ đệ nhất thần y Chung Tu Bạch nói rằng Triệu bang chủ suốt đời không thể đứng dậy được, tay huynh cũng bị con lừa trọc đó chấn đoạn, kinh mạch mười phần đứt chín, khớp xương chảy dịch, đôi tay này dù mọc ra cũng không thể sử dụng võ công như trước.” Hồng Trung lau nước mắt.

Tình huống đã xấu đến độ không thể xấu hơn, thì thần y Chung Tu Bạch mới đến chữa.

Cắt cánh tay bị phế của Thất Sách cùng tay Triệu Đại Minh rồi nối lại bằng kỹ thuật gần như thần kỳ, trước khi nối kinh mạch và huyết quản, đợi khi xương liền một cách tự nhiên, huyết tính hồi phục thì hai

tay lại như trước kia.

“Thần kỳ thế sao?” Thất Sách ngạc nhiên.

“Cũng nhờ vào huyết tính của của hai chúng ta hợp nhau.” Triệu Đại Minh đắc ý dương dương.

Hôm đó Chung Tu Bạch nói việc đổi tay này không khó, từ thời Tam Quốc thì Hoa Đà đã đạt tới bản lĩnh này, hoặc còn sớm hơn đã có danh y thực hiện được. Nhưng máu mỗi người khác nhau, nếu không hợp thì thay chân tay tất sẽ phát sốt, nôn ọe, vết thương mưng mủ rồi rữa nát, sau cùng sẽ tử vong. Cũng may họ Chung nghiên cứu ra loại thuốc đặc thù có thể trắc nghiệm máu của mỗi người, của Thất Sách và Triệu Đại Minh không bài xích nhau nên Chung Tu Bạch lập tức động dao thay tay khiến Thất Sách có được đôi tay bản nhất nhưng bá đạo nhất thiên hạ.

“Không thể dùng xương khác, như xương hổ hoặc báo thay cho xương sống triệu đại ca ư?” Thất Sách không dám tin vào đôi tay đang được Hồng Trung đỡ. Những sự thật bày ra trước mắt, quả thật là thế.

“Đúng, quên mất chiêu đó, tìm tên thần y tính sổ.” Triệu Đại Minh nổi giận, thật sự định chỉ huy bốn người khiêng ghế cất bước.

Thất Sách nhìn Quân Bảo, Quân Bảo mỉm cười, không khó nhận ra trong nụ cười nhẹ nhõm của y ẩn chứa nỗi khổ khó nói, nụ cười cố rặn ra càng khiến người khác đau lòng.

“Bỏ lại đệ để xông pha giang hồ ba năm, trải sóng trải gió, lúc nguy cấp lại gặp được đệ, ông trời đãi huynh không bạc chút nào. Đủ rồi, Thất Sách. Thế là đủ rồi.” Quân Bảo sáng khoái, “Chung Tu Bạch bao chỉ cần chăm chỉ rèn luyện thân thể, ba năm sau huynh sẽ như mọi người, nhưng chân khí khiêu khổng tan tác, không thể sử dụng võ công nữa.”

Thất Sách hít sâu nhưng cơ hồ không thở nổi.

Ông trời trói buộc một người ở Thiếu Lâm, một hạ sơn xông pha, hiện giờ khó khăn lắm mới trùng phùng thì lại một người bị phế võ công, để một người đơn độc. Lẽ nào cả hai chỉ có duyên thỏa mộng anh hùng giang hồ chỉ trong một đêm?

“Không nói chuyện đó nữa, Kim triều hữu tửu kim triều túy, Lưu thủ đan tâm chiếu hân thanh.” (Hôm nay có rượu hôm nay uống, Để lại lòng son với sử xanh – Quân Bảo ghép hai câu trong hai bài thơ của La Ẩn và Văn Thiên Tường lại) Quân Bảo cố ý mô phỏng cách Thất Sách loạn dụng thành ngữ, “chúng ta xin đại xá trùng mấy vò rượu uống cho thống khoái.”

“Được lắm.” Thất Sách gật đầu, nắm chặt tay y.

Đêm đó, hai gã thức trắng trò chuyện cạnh thác nước.

Quân Bảo xưa nay trầm mặc ít lời dùng phương thức tối giản đơn, kể lại những trải nghiệm giang hồ của y trong ba năm qua, kể cả đấu với bảy đệ tử của Bất Sát, lĩnh ngộ được võ học ra sao, trừ tham quan ô lại và giang hồ ác bá thế nào, cả chuyện sơn vàng khắp người để giả thành Thất Sách Thái Cực.

Quân Bảo càng trả lời thoải mái, Thất Sách càng hỏi say sưa.

Gã vốn khoáng đạt nên kể lại việc tử thủ Thập bát Đòng nhân trận, cả quá trình tử đấu với đệ tử chữ Viên, chữ Cầu của Đạt Ma viện, toàn thân Quân Bảo nóng rực, hận không thể có mặt dự phần.

Thất Sách kể lại quá trình đối kháng Trần Ma chỉ, rồi dựa vào suy đoán của Tử An khiến phương trượng hiện thân, Quân Bảo chắc lưỡi liên hồi. “Đúng là lạ lùng, hóa ra hắc y nhân tấn công huynh đêm đó là phương trượng.” Quân Bảo nói ra khiến Thất Sách kinh ngạc. Vốn lúc y mới hành tẩu giang hồ, từng bị hắc y nhân thần bí tập kích, võ công của y lúc đó không chống nổi, bị điểm huyết đạo, hắc y nhân dùng thủ pháp quái dị dồn chân khí bá đạo vào thất kinh bát mạch Quân Bảo khiến y thống khổ khôn xiết, lần nào cũng gần như ngất xỉu.

Mỗi đêm trắng trong, y đều trải qua cảm giác như lửa đốt tâm phách, may mà có cao nhân vô lâm ngầm chỉ dẫn mấy chữ “đi vòng tròn”, y làm theo mới chế ngự được chân khí bá đạo trong mình. Nhưng hắc y nhân thần bí đó không bỏ cuộc, cách một thời gian lại dồn chân khí định giết y, y đều dựa vào pháp quyết được

dạy chống chọi. Bất ngờ là sau đó chân khí khổng khiêu của y mở rộng, công lực liên tục tăng tiến, y suy đoán mãi mới đi đến kết luận hắc y nhân tất là một vị vô lâm tiền bối dụng ý cao thâm.

Lần cuối cùng hắc y nhân đến đánh lén, Quân Bảo dốc hết tuyệt học chống lại, định hỏi cho rõ ràng nhưng hắc y nhân thấy không thể đạt thành liền thi triển khinh công đi ngay, bỏ lại y với vô vàn nghi hoặc.

“Đệ nghị Tử An nói không sai, phương trượng có lẽ là người tốt có nỗi khổ khó nói ra.” Thất Sách nói, “những năm tháng hoang đường này, làm người tốt cũng phải lên lút.”

“Huynh mới ngốc, mỗi lần đau đớn đều không kịp nghĩ gì, không nhận ra chân khí bá đạo đó là Trần Ma chỉ.” Quân Bảo hô lên, “nếu biết thì nhất định huynh đã nhanh chóng đến Thiếu Lâm tự cho đệ biết về phương pháp phá giải Trần Ma chỉ, chúng ta đã sớm cùng nhau xông pha giang hồ.”

Cả hai bắt đầu đoán loạn xạ xem chân diện mục của phương trượng là gì, càng đoán càng kì quái, ví như phương trượng kỳ thật là mặt sáng trong nhân cách của Bất Sát, không thì là Bất Khổ đại sư thất tung đã lâu đeo mặt nạ da người, hoặc Văn thừa tướng vốn không chết, dịch dung làm phương trượng đại sư. Mỗi lần đưa ra suy đoán kỳ quái, cả hai lại cười ha hả.

“Thất Sách, ba năm nay huynh sống thấp thỏm, sợ lơ lửng là trúng ngay một mũi ám tiễn không biết từ đâu bắn tới, sợ đột nhiên trúng một chưởng thật nặng, sợ chúng ta không thể gặp lại.” Quân Bảo tựa vào gốc lên thốt lên đầy cảm khái, thân thể lắc lư.

Thất Sách trào lộng, bên mình toàn là vô rựu rỗng.

“Thất tử chiếm giang sơn, đoạt vợ con, nô dịch nghìn vạn người Hán, có vị tiên sinh đoán chữ trên giang hồ nói với huynh rằng khí số Thất tử đã tận, các lộ ngư quỷ xà thần tất sẽ xuất hiện, tranh đoạt Trung Nguyên, có phải thế không thì vô phụ như huynh sao mà biết được? Huynh chỉ biết...” Quân Bảo thành thật, “đổi lại là đệ, Thất Sách, chắc sẽ cho tà ma ngoại đạo biết thế nào gọi là anh hùng.”

Thất Sách nhắm mắt, gió thổi tung vô số lá khô.

“Chúng ta cùng sáng tạo quyền trên óc kho củi Thiếu Lâm, vậy dùng cái tên nổi danh của đệ đi, gọi là Thái Cực quyền.” Quân Bảo hân hoan, uống cạn vô rựu sau cùng.

Thất Sách ngẩng đầu, cục hầu giật giật. Gã không thể rơi lệ nữa.

Giác mộng anh hùng đã thay đổi.

Giác mộng đó, mẫu anh hùng đó, chúng nhân vĩnh viễn chỉ có thể nhìn theo nên không bao giờ thấy được nước mắt của y.

Hôm sau, gã tỉnh lại thì Quân Bảo đã không từ biệt mà đi.

Linh Tuyết không thấy Quân Bảo, giận dữ giục ngựa chạy tứ tung, bỏ cả Hồng Trung lại.

Hồng Trung bảo sau cùng Quân Bảo sẽ được Linh Tuyết tìm thấy, hai oan gia đó nắm tay nhau quy ẩn sơn lâm cũng chưa hẳn không là kết cục tốt đẹp mà bậc anh hùng nên có.

Thất Sách không đáp. Chỉ nhìn trăng sáng.

18. Chương 13.

Thiếu Lâm Tự Đệ Bát Đồng Nhân

Tác giả: Cửu Bả Đao

Chương 13.

Người dịch: Công Tử Bạc Liêu

Nguồn: Vip.vandan

Đại đô, phủ Nhữ Dương vương.

“Người không bắt được kẻ nào trên bảng tróc nã của triều đình? Người tự xưng võ công thiên hạ đệ nhất thì sao? Nhất là Thái Cực, một ngày chưa trừ, hẳn lại đến hành thích, người bảo đảm được không?” Đệ nhất võ sĩ ngồi trước Nhữ Dương vương, cũng là Vương Bảo Bảo tướng quân, gầm lên. Bất Sát vẫn lạnh lùng.

“Khốn kiếp, hạn kỳ đến rồi mà trông dáng vẻ người cũng biết người không thực hiện được, để con chó không cười không khóc lại không biết cần như người ở cạnh vương thượng hộ giá thì thật vô vị.” Vương Bảo Bảo nổi giận, hoàn toàn không coi Bất Sát ra gì. Lão vẫn lạnh lùng.

Lão không cảm thán, vì lão gần như không còn tình cảm. Mấy chục năm trước, ở Thiếu Lâm tự mệnh môn đồ, Bất Sát là một tiểu tử hướng nội, không giỏi biểu lộ tình cảm, cũng may có Bất Khổ sư huynh che chở, cả hai giao hảo với nhau từ bé. Vì thế lão càng khổ công luyện võ, thậm chí còn phá được chuông ngai Dịch Cân kinh sớm hơn Bất Khổ mấy tháng.

Vì một sai lầm mà lão phản lại Thiếu Lâm, giết Văn Thiên Tường, mỗi lần nhớ lại lúc còn trẻ, dù ở Thiếu Lâm hay giang hồ, ánh mắt tất cả đều tập trung vào sư huynh Bất Khổ mà bỏ qua lão vốn thân hoài võ công cao cường hơn, lòng lão lại như có lửa đốt, mặt cũng méo đi.

Trước kia lão tuấn tú nhưng từ khi tâm tính đại biến rồi, dung mạo cũng cứng lại, lão liên tục phụng mệnh triều đình truy sát các thế lực phản kháng, thực tế là không chịu được cái nhìn trách móc của những mình hữu giang hồ từng giao hảo, nên lão luôn chủ động xuất kích, chém giết tứ phương.

Lâu dần, Bất Sát không chỉ mất đi tình cảm con người mà cũng vì thế, thần kinh trên mặt cứng lại do không cử động, vẻ mặt lão cũng không bao giờ thay đổi nữa.

Mất đi vẻ mặt và tình cảm là loại bệnh không võ công nào trên đời chữa được. Độc bộ võ lâm, chẳng qua cũng chỉ là quái vật kinh thế hãi tục mà thôi.

Wương Bảo Bảo không ngừng dùng lời lẽ khó nghe nhục mạ Bất Sát, lão không hề phản ứng. Dáng vẻ lão mãi dừng ở thời khắc phản lại Thiếu Lâm.

Đối diện với ánh mắt của anh hùng toàn thiên hạ nào dễ chịu gì. Lúc tay lão điểm nát cục phân Triệu Đại Minh phun ra thì lão gần như không khống chế được lửa giận. Lão muốn ném lại cảm giác đó. Như thế mới giống với “con người.” Tiếc là cảm giác đó không thể có lại.

Bất Sát bóp nát xương sống Triệu Đại Minh, cảm xúc đó rất thật, tên khốn đó chắc chắn tàn tật cả đời, dù là Thái Tổ trường quyền mà người võ lâm ai cũng biết thì y cũng không thể sử dụng được nữa chiêu.

Còn Tam Phong cùng Thái Cực tiền đồ như gấm thì lão càng không để tâm. Dù đoán được một việc lão e dè nhất nhưng đã xác định được rằng hai tay Thái Cực bị phế, Tam Phong đứt hết kinh mạch dưới chưởng lực của mình, e dè cũng không còn nữa.

Hồng hết rồi. Đồ chơi hồng rồi, không thể mang lại cho lão cảm giác phần nộ nữa.

Wương Bảo Bảo tiếp tục trào phúng lão trước mặt chúng vệ sĩ, Nhữ Dương vương lạnh lùng nhìn lão. Tất cả đều nằm ngoài những gì lão dự liệu, kể từ khi phản bội Thiếu Lâm, định dùng bạo lực đoạt lại tôn nghiêm của mình.

Ngoài dự liệu cũng vô vị. Dù Vương Bảo Bảo và Nhữ Dương vương không mắng mỏ mà nịnh nọt thì với lão cũng không khác gì, không thể khiến lòng lão dậy sóng được nữa.

“Tiếp theo, giết ai?” Bất Sát ngần ngừ hồi lâu, lại sa vào hư vô trống trải.

oOo

Danh hiệu “thần y” của Chung Tu Bạch không phải hư danh.

Sau ba ngày, tay Thất Sách cảm giác được huyết khí, năm ngày là có thể tự cầm đũa, còn sau mười ngày thì cử động như thường, chỉ là chưa thể vận công lăng kích.

Triệu Đại Minh trời sinh tu luyện võ học dương cương, khổng khiêu hai tay còn thô hơn Thắt Sách nhiều, gã biết sau này nội lực tăng tiến, uy lực chưởng kinh gấp nhiều lần.

Đương nhiên, Thắt Sách rửa đi rửa lại đôi tay của Triệu Đại Minh.

Triệu Đại Minh sinh tính lạc quan, suốt ngày ở Kinh Hiệp sơn tự khoác lác về bản lĩnh chống lại nỗi sợ hãi Bất Sát, một mình đấu với lão, tuy từ nay bán thân bất toại nhưng y chưa bao giờ ủ rũ.

“Con ngoan Thái Cực, có đôi tay của ta, nội lực lại mạnh mẽ, ta dạy hai tiểu quỷ này Hàng Long chưởng, con nên đứng cạnh học tập, tương lai vị trí bang chủ tất thuộc về con, nên cố gắng.” Triệu Đại Minh lớn tiếng. Thắt Sách nhờ đôi tay y mới không thành phế nhân, vừa nợ vừa cảm kích y, tuy không muốn tiếp nhận vị trí bang chủ Cái Bang nhưng không thể cự tuyệt hảo ý truyền thụ Hàng Long thập bát chưởng của Triệu Đại Minh, dù sao cũng đã nhận tay của người ta rồi.

Lúc Từ Đạt học “Kiến Long Tại Điền”, Thường Ngộ Xuân học “Thần Long Bãi Vĩ”, Thắt Sách đều đứng bên nghe lén. Hạ thân Triệu Đại Minh yếu ớt, chỉ dựa vào khẩu quyết tâm pháp nhắc nhở gã chứ không thể thị phạm.

“Sao chỉ có hai chiêu này?” Hồng Trung hỏi. Ở Kinh Hiệp sơn dưỡng bệnh mấy tháng trời, cả Cái Bang đều mê món chè đậu đỏ của cô.

Hồng Trung ngây thơ hỏi thẳng, Triệu Đại Minh bèn giải thích nguyên nhân vì sao chỉ có hai chiêu. Hóa ra tiền nhiệm bang chủ Hoắc Trọng dạy y hai chiêu cơ bản xong liền bị Bất Sát bẻ gãy hai tay bắt đi, Triệu Đại Minh chỉ còn cách tập đi tập lại hai chiêu, nhưng một chưởng một thoái này nhờ y chuyên tâm tập luyện nên uy lực kinh nhân, xưa nay chỉ một chiêu là hạ được địch thủ, dù y không giấu giếm thì người khác cũng không phát hiện y chỉ biết có hai chiêu.

“Đáng tiếc cho mười sáu chưởng còn lại.” Thắt Sách ngây người nhìn gốc cây lớn cỡ miệng bát gãy đôi. Không hổ là võ công cương mãnh đệ nhất thiên hạ. Đôi tay này cũng đúng là đôi tay sử dụng võ công cương mãnh thiên hạ đệ nhất, hình như chứa cả khí tức của Triệu Đại Minh, đánh thức lại liền tiến triển nhanh chóng, một ngày nghìn dặm.

Còn về kì biến khi kết thúc trận đấu ở Noãn Phong cương, tiếng địch thần bí cất lên, đàn Hồ phong đột ngột ập tới, không chỉ Thắt Sách, cả Cái Bang cũng không tìm ra. Tối đó các trưởng lão Cái Bang nhân lúc đàn ong nhiễu loạn Bất Sát, nhanh chóng đưa tam hiệp trọng thương đi, không tìm được trợ thủ thần bí là ai.

Viện binh không thể tự nhiên xuất hiện, tất phải có lời mời mới đến.

Cái Bang lặng lẽ đợi, nhưng không để lộ chút tin tức nào ra giang hồ, sợ Bất Sát đạo nhân mò tới.

oOo

Danh sách trên bảng tróc nã của triều đình tượng trưng cho biến hóa hưng suy mới nhất của võ lâm.

Trận Triệu Đại Minh, Tam Phong, Thái Cực đấu với Bất Sát tuy trở thành kinh điển của giang hồ hào hiệp nhưng thế lực Cái Bang suy yếu dần theo sự biến mất của tam hiệp.

Mười tháng sau, trên bảng tróc nã của triều đình, bang phái có tỷ suất phạm tội cao nhất trong năm đã đổi từ Cái Bang thành chiêu bài Bạch Liên giáo; đạo tặc không thể tha bổng được cũng từ Trương Tam Phong đổi thành đệ nhất cao thủ Bạch Liên giáo Thể Hồ. Năm đạo tặc đứng đầu là Bạch Liên Thể Hồ, Không Động Thạch Lương Quyền, Độc Hành Hiệp Lam Thương Hải, Huyết Ma Lệ Vô Hận, Kì Đạo Hoa Nhất Ngân, trong đó Lam Thương Hải và Thạch Lương Quyền kết minh với Bạch Liên giáo. Tân nhân nổi nhất là Hàn Lâm Nhi chuyên lãnh đạo nghĩa quân Bạch Liên lấy hỏa công đệ tử của Thiếu Lâm làm nòng cốt, liên tục tập kích quân sĩ triều đình đi lẻ.

Đủ thấy thế lực Bạch Liên giáo phát triển mạnh thế nào, liên tục thâm vào dân gian, giang hồ hào kiệt đua nhau gia nhập. Lãnh tụ phía Nam Bành Oánh Ngọc phát động tạo phản tại Viên Châu đã mấy năm, triều đình dùng thủ đoạn vô tình trấn áp, nhưng không thể trấn áp được khởi nghĩa nông dân nẩy mầm từ tôn giáo.

Năm Chí Chính thứ mười, uy hiếp của Bạch Liên giáo đối với triều đình không còn ẩn kín mà sắp thành ngọn lửa bùng lên.

Dĩnh Châu, Bạch Lộc trang.

Dưới đáy sơn cốc yên tĩnh, trong khu rừng dày đặc lại ẩn tàng một tòa trang viên rộng lớn, gió lửa thoáng dâng, ve kêu chim hót, ngay cả dân bản địa cũng hiếm người biết rằng trang viên này tồn tại ở đây.

Càng không biết rằng trong gian nhà to đó là chỉ huy bộ của Bạch Liên giáo.

Hàn Sơn Đồng cùng Hàn Lâm Nhi đánh cờ trong sân, hộ vệ duy nhất là Thử Hồ nằm ngủ trên nóc, vận Địa Thỉnh đại pháp quan sát mọi động tĩnh trong vòng năm dặm.

Một con bồ câu đang mổ thóc trong tay Hàn Lâm Nhi, trên bàn cờ lại nghìn vạn quân sĩ tung hoành chém giết.

“Cha, đệ tử trà trộn vào Cái Bang là Trọng Bát dùng bồ câu đưa tin là Triệu Đại Minh đích đích xác xác bị phế, Trương Tam Phong cũng xong rồi, Thái Cực thì được Chung Tu Bạch trợ giúp nổi tay của họ Triệu, có thể sẽ thay thế Triệu Đại Minh trở thành tân nhiệm bang chủ Cái Bang.” Hàn Lâm Nhi run rẩy, song bên đen lại đi một nước cờ sát khí đằng đằng.

“Thái Cực đó thế nào? Có gia nhập Hồng cân chúng ta không?” Hàn Sơn Đồng mặc đạo bào màu vàng, hạc phát đồng nhan, đi một con cờ trắng không hề có nhuệ khí gì.

Hàn Lâm Nhi thở dài, nhớ lại việc tiếc nuối trước đây: “Thái Cực là người quen cũ của hài nhi ở Thiếu Lâm, rõ ràng ngày nào cũng gặp mà không hiểu sao y lại luyện thành công phu cao cường kì quái, cá tính y ngoại nhu nội cương, không dễ thỏa hiệp nên mới tử thủ Đồng nhân trận ba năm liền. Sớm biết tính y như vậy, hài nhi đã không màng thân phận đến kết giao. Việc này thật đáng tiếc, hài nhi sẽ nhớ trong lòng.” Hắn không dám nhìn vào mắt phụ thân, cúi đầu đi một nước sát chiêu.

“Nhớ gì trong lòng?” Hàn Sơn Đồng không vui, Hàn Lâm Nhi kinh hãi.

“Sau này hài nhi sẽ cư xử khiêm nhượng, kết giao với thiên hạ hào kiệt để bản giáo sử dụng.” Hàn Lâm Nhi ướt đầm mồ hôi hạnh, nhưng đối đáp vẫn gọn gàng.

“Sai rồi, cha con chúng ta là chân phật Di Lặc chuyển thế, kẻ có tuệ căn, có phúc phận, có đại trí năng sẽ tự động tiếp nhận lời kêu gọi của chúng ta, kẻ không có phúc phận sớm muộn gì cũng bị trời cao đuổi đi. Nên nhớ, cha con ta xuất khẩu thành kim, ai ai cũng coi là thần phật, sao lại sai được? Sai là những kẻ ngu dốt đó đã mất đi chân ý, hiểu chưa?” Hàn Sơn Đồng trừng mắt, Hàn Lâm Nhi gật đầu.

Hắn lại nghĩ phụ thân thay đổi rồi, thay đổi nhiều quá. Lúc hắn nhận lệnh gia nhập Thiếu Lâm tập võ, chiêu nạo anh tài, phụ thân khiêm nhượng đến mức nào? Giờ nịnh thần nhiều, khẩu hiệu tôn giáo “Di Lặc giáng sinh” dùng để hiệu triệu dân chúng khởi nghĩa, lẽ nào phụ thân nghe nhiều lại tưởng là thật?

“Nghe nói Thái Cực đánh cho đám mã tặc dưới trướng Từ Thọ Huy ở Ngưu Âm sơn tơi tả, có thật không?” Hàn Sơn Đồng tâm tình bình hòa, nhẹ nhàng hóa giải sát chiêu của Hàn Lâm Nhi.

“Vận, e là Thái Cực không có hảo cảm với Bạch Liên giáo, khó lòng chịu kết minh.” Hàn Lâm Nhi thần sắc cung cẩn, nhanh chóng rút quân cờ về phòng thủ.

“Thế thì khó nhử?” Hàn Sơn Đồng mỉm cười, đi một con cờ, bố cục hết sức đơn giản. Hàn Lâm Nhi sững người.

“Có cần tại hạ giết y không?” Thử Hồ đột nhiên lên tiếng, vận vẹo người. Ngữ khí của y không hề chứa sát ý, cơ hồ chỉ cất tay là giết xong Thất Sách.

“Con thấy Thái Cực cùng Thử Hồ nhà chúng ta, ai lợi hại hơn?” Hàn Sơn Đồng nửa cười nửa không.

“Ngang nhau thôi.” Hàn Lâm Nhi đáp, liếc nhìn Thử Hồ trên nóc nhà. Kỳ thật với võ công tu vi thấp kém của Hàn Lâm Nhi vốn không nhận ra ai hơn ai, còn với tầm nhìn của y lại càng không nhận ra khí thế của cả hai.

“Không cần giết, xử lý không khéo thì mấy vạn đệ tử Cái Bang không dễ chơi. Dận Trọng Bát cố gắng lôi kéo, nếu được thì để Thái Cực biết ai giúp hắn đào tẩu, dù thế nào cũng phải nể mặt, không làm hỏng đại sự của chúng ta.” Hàn Sơn Đồng dứt lời, Thể Hồ hừ lạnh.

Đêm đó ác đấu ở Noãn Phong cương, chính hảo thủ tình báo Trọng Bát, con cờ Bạch Liên giáo cài vào Cái Bang, sai Từ Đạt dùng cách nhanh chóng lại tuyệt đối bí mật truyền tin cho các Phong dịch thủ ẩn thân đợi lệnh gần đó sai đàn ong cầm chân Bất Sát, giúp Cái Bang hảo thủ cứu tam hiệp đi.

Hồ phong trận là sát chiêu bí mật của Bạch Liên giáo, tổng cộng có hơn mười người công tở ong phủ kín vải bố, Phong dịch thủ đi theo những nhân vật đầu lĩnh trong giáo phụ trách yểm hộ đầu lĩnh đào tẩu, hoặc tấn công địch nhân, mê loạn thị tuyến. Nếu hơn mười Phong dịch thủ cùng khu động trăm vạn Hồ phong, kết thành Di Lạc đại trận, thậm chí khả dĩ diệt gọn cả doanh trại nghìn người.

Phong trận này còn trong giai đoạn huấn luyện, cực kỳ bí mật, khi một trăm Phong dịch thủ hoàn thành huấn luyện, tất có thể phụ trợ Hồng cân quân đánh gục kị binh Mông Cổ tung hoành vạn dặm trên chiến trường.

Dù thế nào, Thái Cực không muốn giúp Bạch Liên giáo thì Cái Bang vẫn thiếu một món nợ nhân tình lớn.

“Trọng Bát được việc, còn nhỏ tuổi nhưng ứng biến nhanh nhẹn, là thuộc hạ của ai?” Hàn Sơn Đồng nắm chắc vấn đề, hai bên đen trắng giao tranh thế nào cũng không ngoài ý liệu của lão.

“Là bộ tướng của Lưu bá bá, thuộc hạ của phụ thân. Trọng Bát có hai thủ hạ, nghe đồn lúc nào cũng theo sát là Từ Đạt và Thường Ngộ Xuân.” Hàn Lâm Nhi đáp, bên đen bình bại như núi lở, song vẫn cố duy trì, Lưu bá bá mà hắn nói tới không ai khác bộ tướng quan trọng của phụ thân hắn, Lưu Phúc Thông.

“Nếu lôi kéo được toàn bộ thế lực Cái Bang là hay nhất, thành công rồi để Trọng Bát làm phó tướng cho Quách Tử Hưng, tiện thể giám thị hắn, hoặc sai đến làm nội gián chỗ Từ Thọ Huy cũng được. Họ Từ mấy năm nay chiêu binh mãi mã rầm rộ, còn thường lẫn địa bàn lôi kéo người khiến ta nghi thần nghi quỷ, tiếc là việc lớn mới bắt đầu, không tiện diệt hắn.” Hàn Sơn Đồng tỏ vẻ lo lắng.

Bên trắng ăn sạch quân đen cả Hàn Lâm Nhi. Thắng bại đã định, Hàn Lâm Nhi cúi người nhận thua: “Hai nhi sẽ dẫn Trọng Bát an bài cho hài nhi gặp Thái Cực, hy vọng Cái Bang về dưới trướng bản giáo.” Trong đầu hắn nhớ lại những ân oán oán oán với Thất Sách tại Thiếu Lâm.

oOo

Mấy hôm nay Chung Tu Bạch rất vui vẻ bởi sau cùng lão cùng trả được nợ cho Cái Bang.

Hai mươi năm trước Chung Tu Bạch là danh y y thuật cao siêu, chỉ là lúc trẻ khắp người toàn là thương tích vì trong nhà có bà vợ ác, hơi tý là ra tay đánh lão. Cái Bang tiền nhiệm bang chủ Hoắc Trọng rảnh rỗi nên giúp Chung Tu Bạch tổng cổ người em trai giết người không chớp mắt của bà vợ hung ác đó rồi thuận tay kéo lão đến thanh lâu vui chơi ba ngày liền. Từ đó Chung Tu Bạch nợ Hoắc Trọng một món lớn, tiếc là Hoắc Trọng bị Bất Sát giết chết nên lão không trả được.

Hai năm trước, hai trưởng lão Cái Bang tìm tới, Chung Tu Bạch thi triển càn khôn đại na di, trả được ơn cho Hoắc Trọng. Nhưng có việc mà lão luôn để tâm, mãi vẫn không nghĩ thông. Vì thế hoàn thành việc đổi tay xong, lão liền đội gió đội mưa về gian khách sạn náo nhiệt này. Ở đây không ai biết ông chủ khách sạn là thiên hạ đệ nhất thần y, chỉ biết lão hơi am hiểu y thuật, trị được nhưng bệnh tật cảm mạo tầm thường.

Gian khách sạn đông người qua lại này ẩn chứa bí mật lớn nhất của võ lâm. Cũng chỉ có thần y như Chung Tu Bạch mới đủ bản lĩnh giữ gìn bí mật đó – một nhiệm vụ cổ quái do một quái vật đáng sợ giao cho lão.

Chung Tu Bạch vào phòng khách, gian phòng không có ai ở chỉ vì nơi này có một người rất đặc biệt.

“Bất Khổ vô dụng, từ lúc nào mà ngươi mọc chân, truyền Dịch Cân kinh cho Thái Cực hả?” Chung Tu Bạch liếc lão nhân nằm bên giường. Nếu ai đó nghe được, không hiểu sẽ chấn động đến đâu.

Bạch phát lão nhân chính thị Bất Khổ, người thứ hai trong trăm năm nay ngộ được Dịch Cân kinh. Chỉ là hiện giờ Bất Khổ tứ chi khuyết mất ba, chỉ còn cánh tay trái khô đét.

Nhất đại đại hiệp võ công trác tuyệt, hiệp cốt nhân tâm đến mức này nếu không bị hạ độc ám toán hay bị số đông mai phục thì là một chọi một với người ta, thậm bại mà chịu cảnh tứ chi bị quái lực xé tan.

Người có được võ công như thế, thủ đoạn đến thế chỉ có đồng môn sư đệ của Bất Khổ là Bất Sát.

Chung Tu Bạch vẫn nhớ đêm mưa đó, một tăng nhân gầy nhom mặc hắc y đội mưa, công giở trúc đến trước khách sạn. Mưa ướt mem mặt lão. Bất Sát.

Bất Sát ném giỏ trúc đến trước mặt Chung Tu Bạch, mở ra thì trong đó là Bất Khổ bị phế tứ chi. Buông lại một câu “có bản lĩnh, thì, tiếp lại, tứ chi cho y” đoạn Bất Sát lạnh lùng đi mất.

Nổi tứ chi là việc khó khăn hơn bất cứ việc gì, máu của Bất Khổ đặc dị, nghìn người có một. Chung thần y tìm kiếm lâu lắm mới được một cánh tay thích hợp để nối, giúp Bất Khổ tự ăn uống, tắm rửa.

“Huynh nói đùa rồi, đừng nói độc tỳ lão nhân đệ đây không có bản lĩnh bay nhảy, dù ra ngoài được cũng không thể truyền thụ Dịch Cân kinh.” Bất Khổ nhăn nhó, râu tóc ông gần như che kín cái giường. Chung Tu Bạch gật đầu, cũng nghĩ như thế.

“Đệ nghe khách ca ngời trận ác đấu ở Noãn Phong cương, Thái Cực, Tam Phong, Đại Minh đấu dữ dội với Bất Sát, lần này huynh đến chưa cho họ, có tin gì tốt lành không?”

Vốn Bất Khổ đại sư đã sớm lòng lạnh tro tàn, nhưng mấy năm nay ẩn cư trong khách sạn này lại không thể ngăn được việc dùng nội công tinh thâm nghe lên toàn thể mọi chuyện được bàn luận. Tam Phong và Thái Cực, hai nhân vật khiến triều đình đau đầu xuất hiện, vô lâm tử khí trầm trầm cơ hồ sống lại.

“Thái Cực mệnh lớn, ta nối tay của Triệu Đại Minh cho y nhưng họ Triệu thì tất nhiên tàn phế. Còn về Tam Phong thì thật đáng tiếc, tư chất của y tốt nhất trong ba người, nhưng kinh mạch bị Bất Sát đánh đứt đoạn, tuy có một thân nội lực nhưng vẫn là phế nhân, nói trắng ra là đệ có thêm hai chân.” Chung Tu Bạch nói thật, y sinh chân chính không bao giờ giấu giếm tình hình bệnh tật.

Nhưng khổng khiếu trên cánh tay gãy của Thái Cực rất lớn, trừ Triệu Đại Minh, lão chỉ thấy tình huống đó trên mình Bất Khổ. Nếu không phải Dịch Cân kinh, một thiếu niên hiệp khách mới đôi mươi sao có được khổng khiếu như thế?

Kinh mạch người tập võ khê khuếch đại theo nội lực tăng trưởng nhưng nội lực không tăng một cách vô hạn, vì thế kinh mạch sẽ lão hóa, không thể giãn ra vô hạn, chỉ có rất ít thiên tài trời sinh, sinh ra đã có kinh mạch lớn hơn hẳn người thường, như Triệu Đại Minh, tập luyện công phu dương cương khác nào hồ thêm cánh. Thiếu Lâm kì công Dịch Cân kinh là môn thần công khiến kinh mạch người thường rộng gấp mấy lần, nội tức đại tăng trong vòng vài năm hoặc thậm chí chỉ mấy tháng, từ đó nội lực tiến triển một ngày nghìn dặm, sử dụng các chiêu thức bình thường cũng phát uy được uy lực cực hạn.

Kinh mạch của Thất Sách, theo con mắt của Chung Tu Bạch, hiển nhiên không phải trời sinh mà do kì hiệu của Dịch Cân kinh tạo thành. Gã thông thạo cách thổ nạp của Thái Cực quyền, trong khi hít thở thì nội công sẽ tự nhiên sinh ra tiên thiên chân khí, điều đó thì Chung Tu Bạch không biết. Tuy lão nhận ra mạch tượng tiên thiên chân khí bất phạm nhưng quy hết cho diệu dụng của Dịch Cân kinh.

“Bất Khổ phế vật, ta nghĩ đi nghĩ lại, Thái Cực đích đích xác xác có luyện Dịch Cân kinh, mạch tượng của Tam Phong tuy loạn xạ nhưng cũng có dấu hiệu từng luyện Dịch Cân kinh, giống hệt với người, không thể nào sai được.” Chung Tu Bạch lẩm bẩm, càng lúc càng mù mờ. Bất Khổ vuốt râu trầm tư, nếu người ngoài nói thế thì ông không đời nào tin nhưng thần y Chung Tu Bạch bao năm làm bạn với ông thì không sai được. Năm mươi năm trước ông và Bất Sát cùng đột phá chướng ngại Dịch Cân kinh, toàn trông vào công sức bao đêm liều mình giao chiến với sinh mạng mà thành. Năm mươi năm sau lại cùng có hai người vượt được “chướng ngại Dịch Cân kinh” đã khiến bao đệ tử ưu tú của Thiếu Lâm đứt đoạn kinh mạch mà chết ư?

“Thái Cực và Tam Phong là đệ tử Thiếu Lâm?” Bất Khổ hỏi. Ông ta nghe quá nhiều những lời đồn đại, xưa nay giang hồ vẫn thật thật giả giả, chỉ nên nghe chứ không thể tin hết.

“Cả hai đều là, lúc ta thăm mạch cho Tam Phong có hỏi. Y hạ sơn sớm hơn Thái Cực ba năm, còn Thái Cực là kẻ tử thủ Tháp bát Đồng nhân trận mà giang hồ đồn đại. Kỳ lạ là y chỉ lên Thiếu Lâm có năm năm mà võ công tiến cảnh đạt tới cảnh giới cao thủ đệ nhất lưu, tuy Tam Phong nói là cả hai cùng sáng tạo ra

quyền pháp lý kì cổ quái nhưng nội lực thì không thể đối gạt được ai, chín phần mười là Dịch Cân kinh.” Chung Tu Bạch càng nói càng tự tin.

Thần y như lão, được Bất Khổ gửi gắm, xưa nay vẫn nghiên cứu phương pháp tăng cường kinh mạch trong thời gian ngắn mà không dựa vào Dịch Cân kinh, ví như những phương thuốc như bách niên sâm vương, bách xà độc đảm, tảo đại linh chi, song chưa có hiệu quả. Từ cổ đến giờ hiểm nguy luôn mang lại thành công, bỏ công ra sẽ được trả xứng đáng. Bất Khổ suy tư, mắt liên tục sáng lên hưng phấn.

Giang hồ đều nói Thiếu Lâm đã thành một lớp học chỉ biết thu tiền, chính nghĩa đạo lạc, hắc ám che phủ khiến ông lòng lạnh tro tàn, nhưng nếu Chung Tu Bạch nói đúng vậy thì... vậy thì Thiếu Lâm phương trượng hiện nhiệm Bất Sân sư đệ, nhất định là nhân vật dũng cảm dụng tâm lương khổ, trong nụ cười ẩn chứa nước mắt. So với người kiên cường như ông, sư đệ càng đáng kính gấp trăm lần.

“Chung huynh, giúp đệ chuyển một câu cho Thiếu Lâm, được không?” Bất Khổ nắm chặt quyền đầu, xương lỏng tay kêu tanh tách.

Mười mấy năm nay, không ai biết Bất Khổ còn sống lay lắt, tất cả đều cho rằng ông đã bị Bất Sát giết, nhất là cảnh tượng bị thảm khi lão mang tứ chi xé ra từ thân thể ông lên Thiếu Lâm, ném vào Tàng kinh các đốt cháy cùng với chính bản thất thập nhị tuyệt kĩ đều lọt vào mắt các sư đệ chữ “Bất”. Cơ hồ tinh thần Thiếu Lâm đã bị hủy theo tứ chi của ông, võ kinh cũng bị mai táng trong tro tàn.

Chung Tu Bạch hiểu kì nhìn Bất Khổ. Bất Khổ đã tàn phế, còn định nói gì với Thiếu Lâm đang lúc hoang đường nhất?

“Có điểm gì hay không nhỉ? Ta không nợ gì Thiếu Lâm, người ở đây không phải do ta thích giữ người, ăn không của ta bao nhiêu năm. Nếu không vì người cho ta biết bí mật của Dịch Cân kinh thì ta đã đuổi người ra đường làm khát cái lâu rồi.” Chung Tu Bạch lắc đầu, lão hắc bạch phân minh, rất giữ chữ tín nhưng không phải nhân vật anh hùng thích mạo hiểm.

“Nói đúng lắm.” Bất Khổ bật cười, biết Chung Tu Bạch không phải hạng người đó, “vậy để Thiếu Lâm nợ tiên sinh một món thì sao? Cả chùa ai cũng cảm kích, coi tiên sinh đứng đầu thiên hạ anh hùng.”

Chung Tu Bạch ồ lên.

19. Chương 14.

Thiếu Lâm Tự Đệ Bát Đồng Nhân

Tác giả: Cửu Bả Đao

Chương 14.

Người dịch: Công Tử Bạc Liêu

Nguồn: Vip.vandan

“Hong Trung, đại hiệp là gì?”

“Thất Sách, là chính mình được rồi.”

Thất Sách gói đùi Hong Trung ngắm sao trời.

Cú mèo gà gặt trên tàng cây, trong rừng yên lặng, chỉ còn lại nhu tình mật ý bất tận của đôi tình nhân.

Sáu năm trước ở Nhữ gia thôn, cả hai còn là bạn chơi suốt ngày nghịch ngợm, thoảng cái đã sáu năm, thời gian bên nhau rất ít nhưng quý giá vô vàn, một khắc cầm tay cũng là một khắc, mấy câu trò chuyện đủ để nhớ cả năm. Lần này gặp lại, Quân Bảo và Linh Tuyết ra đi, lại thêm đôi phần tiếc nuối xen lẫn cảm khái.

Việc đời không thể tròn trịa, người có thể dài lâu ư?

Tình yêu gã dành cho Hồng Trung chứa cả vô hạn cảm kích, ở bất kỳ thời đại nào, một cô gái bỏ mặc tất cả khóc lóc lên Thiếu Lâm đòi người đều cực kỳ quý giá. Đó là lòng dũng cảm vô hạn, là dũng khí chân chính.

Gã hâm mộ cô, cô biết mình cần gì. Còn gã, sau khi chia tay Quân Bảo đã mất đi niềm tin vào anh hùng. Hoặc, gã luôn thiếu một chút cố chấp.

“Đệ nghe Tử An nói có mấy nguyên nhân khiến một người trở thành anh hùng, nguyên nhân khác nhau tạo thành anh hùng khác nhau. Có người vì đẹp bằng bất bình, có người vì muốn bảo vệ người quan trọng, có người trời sinh đã thích lo cho thiên hạ thương sinh, có người lại vì một câu nói của huynh đệ mà nước lửa không từ, nhiều, nhiều lắm. Như triệu đại ca liều mạng ném một cục phân lên mặt Bất Sát, hành động vô liêu cực độ đó trong mắt quần hào cũng là anh hùng.” Ngữ khí Thất Sách thoáng thất lạc.

Ngón tay Hồng Trung khẽ chạm vào y, chứa đựng cả mát mát và may mắn.

Thất Sách nhìn con cú mèo đang ngủ, thở dài: “Huynh hả? Từ bé nghe sư phụ kể chuyện kể nhiều về anh hùng nên ao ước, hồ đồ đến Thiếu Lâm, may mà gặp được Quân Bảo, huynh mới có khả năng thành anh hùng.”

“Việc thiên hạ đều như thế, nếu không vì tìm huynh, muội sẽ không rời khoi thôn để rồi hiểu thấu thế giới thú vị này, hai chúng ta đều may mắn.” Hồng Trung vuốt ve mặt gã đầy yêu thương.

“Đúng, đa tạ muội, giờ phút này, nếu thiên hạ không loạn, ta sẽ cùng muội đi khắp giang hồ, làm một vị đại hiệp cũng tốt.” Thất Sách nắm tay Hồng Trung, tay cô vì tập kiếm nên thô hằn, khiến gã đau lòng vô hạn.

“Quân Bảo đi rồi, nhưng huynh ấy để lại rất nhiều thứ trên mình huynh, huynh không thể ngã lòng. Huynh đi đâu, muội đi đấy, huynh có chí khí thì muội vui mừng.” Hồng Trung vuốt má gã.

“Hồng Trung, huynh nói thật đấy, lần này tay huynh sống lại, lại được mọc ra. Nếu còn lần sau, huynh lại tàn phế thì sao? Hoặc bị chém chết thì thế nào?” Gã buồn bã, “Quân Bảo để lại nhiều thứ cho huynh, nhưng cũng mang đi nhiều thứ.”

“Nếu huynh tàn phế, muội sẽ bón chè đậu đỏ cho huynh, nếu huynh chết, muội sẽ ngồi trước mộ kể chuyện cho huynh nghe, mua tác phẩm mà bằng hữu Tử An của huynh viết lên, đọc lại từng chữ.” Hồng Trung mỉm cười, chỉ cần gã bình bình an an ở cạnh cô phút nào, cô không lo lắng phút ấy.

Thất Sách nhắm mắt, an an ổn ổn ngủ trong lòng cô. Hồng Trung khẽ tựa vào gốc cây, cầu mong gã không mơ thấy Cái Bang đại hội anh hùng vào một tháng sau, cũng không quyết đấu kinh tâm động phách với Bất Sát. Những ngày trốn trong rừng này, cô nhiều lần thấy gã tỉnh dậy mồ hôi lạnh đầm đìa.

“Nhớ lại con chó vàng của sư phụ kể chuyện quá, nó cũng nhớ huynh lắm.” Hồng Trung nhắm mắt lại.

oOo

Cái Bang định mở đại hội anh hùng, đấy là việc lớn hàng đầu võ lâm.

Luận lịch sử, từ đời Tần đến nay, Cái Bang đã có chiều bài bang chúng đông đảo.

Luận thực lực, các khai quốc hoàng đế xưa nay mấy ai không kết minh với Cái Bang, Cái Bang người đồng thể mạnh, là thiên hạ đệ nhất đại bang, bại loại tuyệt đối không ít nhưng nhân tài cũng đầy rẫy.

Luận võ công, từ đời Đường đến giờ, Hàng Long thập bát chưởng của Cái Bang và thất thập nhị tuyệt kỹ, thần công Dịch Cân kinh của Thiếu Lâm ngang ngửa nhau, đều có điểm độc đáo riêng.

Luận oai phong, ngôi vị võ lâm minh chủ có bảy lần do Cái Bang nắm, Thiếu Lâm năm lần, các môn phái khác cộng lại mới giữ được hai lần, Cái Bang coi như đứng đầu.

Mỗi lần Cái Bang mở đại hội anh hùng, nếu không vì nước nhà gặp nạn, loạn thế tranh hùng, cũng là việc chấn động võ lâm, lần này trong tình huống Triệu Đại Minh chưa rõ sống chết, quần hùng đều muốn đến xem sao. Giang hồ đồn rằng, tân nhiệm bang chủ Cái Bang có cơ hội trở thành võ lâm minh chủ, Bạch Liên giáo tuy thế lực rộng lớn nhưng phái hệ tranh đấu không ngừng, khó lòng đoàn kết.

Triệu Đại Minh muốn Thất Sách đảm đương hạ nhiệm bang chủ, mười vị trưởng lão chín túi đều hiểu, tuy có người không phục song đều bị chấn nhiếp trước võ công của gã, cộng thêm hai tay của bang chủ đời trước

ở trên mình gã, Hàng Long chẳng được chân truyền, chỉ e họ không muốn cũng không đủ bản lĩnh phản đối.

Nhưng Thất Sách còn quá trẻ, lại không có uy phong như Triệu Đại Minh, gã mà lên làm bang chủ Cái Bang, chỉ e các bậc lão làng giang hồ sẽ coi thường, danh dự Cái Bang cũng sa sút theo.

Nội gián Trọng Bát của Bạch Liên giáo cài vào Cái Bang có tính toán khác.

Trên bến đò ở kinh đô, một con thuyền nhỏ lướt đi giữa mặt hồ mênh mang yên ả. Trừ phi có cao thủ lặn dưới nước nghe lén, bằng không dù ngồi trên thuyền nói to cũng không ngại, dù người thân hoài nội công cao nhất thiên hạ đến bờ hồ cũng không nghe được động tĩnh gì từ con thuyền đã rời bến mười dặm.

Trọng Bát cùng hai vị hảo huynh đệ Từ Đạt, Thường Ngộ Xuân ngồi trong khoang thuyền thận trọng thương nghị đại sự.

“Giáo chủ đưa tin đến bảo huynh thuyết phục Thái Cực về với Bạch Liên, sau đó tiếp tục phái huynh đến làm nội gián ở chỗ Từ Thọ Huy hoặc về làm phó tướng cho Quách Tử Hưng, hai đệ thấy thế nào?” Trọng Bát hỏi Từ Đạt, Thường Ngộ Xuân. Y đã có tính toán, chỉ hy vọng cách nghĩ của hai vị huynh đệ sinh tử giống mình.

“Nội gián không thể làm lâu, cả ngày nơm nớp không phải là hành vi của đại trượng phu, Thái Cực tâm địa thiện lương, võ công lại cao, là bằng hữu kết giao được.” Thường Ngộ Xuân thẳng tính, nói toạc luôn. Trọng Bát gật đầu, không đáp. Đích xác, Thái Cực và y gặp nhau là thân thiết ngay, gã là người ngay thẳng.

“Hiện giờ dân chúng nổi loạn khắp nơi, giang sơn Thất tử đối chủ chỉ là việc sớm muộn, nếu muốn nở mày nở mặt, tranh hùng một phương thì không ngoài hai con đường: theo chúa hiền và kết giao với anh hùng. Giáo chủ gần đây tâm cao khí ngạo, thích lời xu nịnh, rồi sẽ truyền ngôi cho con chứ không cho người hiền. Hàn Lâm Nhi cũng không tốt lành gì, hần dản xếp như thế cũng là vì mình, dù Bạch Liên thế lớn nhưng đại ca cách quyền lực hạch tâm xa lắm.” Từ Đạt phân tích, Trọng Bát gật đầu lia lịa.

Từ Đạt trầm tư một lúc: “Đại ca xa cách giáo chủ nhưng lại gần với Thái Cực trong gang tấc, có thể làm huynh đệ tương giao. Thái Cực tuy không có mưu lược, không ôm chí lớn nhưng tâm địa thiện lương, nếu được anh hùng thiên hạ thành tâm phò tá, đủ để xưng hùng nhất phương. Giờ đại ca giao hảo với y, dù tương lai thế nào thì y cũng không đối địch với chúng ta. Còn giáo chủ biến ảo mạc trặc, chúng ta cứ làm nội gián thì sớm muộn cũng mất đầu.”

Thường Ngộ Xuân khen: “Nói đúng lắm.”

Trọng Bát nhìn vầng trăng tròn in bóng dưới lòng hồ, từ từ thốt: “Huynh cũng nghĩ thế. Trước khi gặp Thái Cực, huynh ở Cái Bang vì không có quyền lợi gì, làm một nội gián vô vị trở về Bạch Liên cũng không được trọng dụng. Thái Cực trước khi gặp huynh cũng chỉ là võ phu trên băng tước nã của triều đình. Gặp nhau rồi, Thái Cực liền lên làm bang chủ, thống lĩnh mười vạn khất cái, hai vị hiền đệ cùng tập được Hàng Long thập bát chưởng, có lẽ huynh và Thái Cực là quan hệ cũng phát triển.”

Thần sắc y không phải của một thiếu niên mới mười sáu tuổi mà như đã trải mọi bể dâu. Vốn y chỉ định nở mày một mặt một phen giữa thời loạn này, nhưng gặp Thái Cực rồi liền thay đổi nguyện vọng. Từ Đạt đề tính: “Làm nội gián cũng có điểm hay, hai bên cho nhau tin tức, cho nhau lợi ích, song phương mưu lợi rồi tính toán cũng không muộn, đang thời loạn thì không ai nhìn nhận được cục thế, càng chọn chủ mưu càng có thêm cơ hội.” Trọng Bát mỉm cười, cách nghĩ của y khác hẳn, nếu so mưu lược, y vạn lần không sánh được Từ Đạt nhưng đi nước cờ mạo hiểm thì y có khí phách hơn bất cứ ai.

Muốn xưng hùng trong thời loạn thì không chỉ biết nhẫn nại cùng mưu lược cao siêu là thành công, thiên hạ thiếu gì người tài, ba cái túi da hôi thối lẽ nào sánh được với một toán Gia Cát Lượng?

Trọng Bát vốn tay trắng, cha mẹ chết không có tiền chôn, đành vùi tạm xuống đất, để kiếm miếng ăn, y vào chùa làm hòa thượng nhưng bị đuổi đi.

Không thành công tất y sẽ bị dòng hồng lưu thời loạn nuốt chửng. Nhưng chỉ cần trong tay còn bài tẩy, y sẽ lại đánh bạc một lần nữa, thắng thì thu lợi lớn, thua thì lại ra đi.

“Ta phải tiếp tục làm nội gián, chỉ là lần này phải ngược lại.” Trọng Bát hít sâu.

Chín ngày trước đại hội anh hùng, Thất Sách cùng Hồng Trung cười nói luyện võ trong rừng.

Kiểm pháp của Hồng Trung được mấy vị trưởng lão chín túi chỉ dẫn nên tiến bộ khá nhiều, có điều nội lực của cô yếu kém, chưa dựa vào kiếm pháp, kiếm tốc, thật khó đạt đến uy lực chân chính. Thất Sách dạy cô cách hít thở mà gã và Quân Bảo lĩnh ngộ ra, chậm là cương, cương sẽ nhu, tuy tiến triển chậm nhưng gã biết công phu này không thể nóng vội, sau cùng sẽ đạt được uy lực kinh nhân.

“Thái Cực huynh! Hai tay thế nào rồi?” Trọng Bát mỉm cười, chào từ xa.

“Khôi phục? Nhờ lão đại nhà đệ, đôi tay này còn hữu dụng hơn trước!” Thất Sách cười ha hả.

Gã nói thật, trước đây tuy lĩnh ngộ được cách tứ lượng bát thiên cân, dĩ nhu khắc cương từ “Thái Cực quyền” nhưng từ khi được phương trượng chỉ dẫn rằng “thắng bại giữa cương nhu phụ thuộc vào công lực nông sâu” thì gã không đột phát được câu hỏi về nỗi sợ trước “cương mạnh nhất.”

Hiện tại học được một chương một thoái của Hàng Long thập bát chương, chân khí toàn thân khả dĩ coi là chỉ cương thuần dương, uy lực hơn hẳn trước, nếu có thể dung hòa cương nhu, quán thông Thái Cực quyền lấy nhu khắc cương vào Hàng Long chương lấy cương áp nhu thì công lực sẽ tăng tiến nhiều.

Nhưng quán thông “Thái Cực” cùng “Hàng Long” quả là câu đố quái dị không thể tưởng tượng được. Thất Sách cũng chỉ tùy ý nghĩ ngợi chứ không cho rằng mình tìm ra đáp án.

Sau này tìm người thông minh như Quân Bảo hỏi han? Có lẽ đó mới là tính toán của gã.

“Thái Cực huynh, mấy hôm nay huynh luyện công chăm chỉ, đệ không dám quấy nhiễu, nhưng vẫn muốn gặp huynh nói vài câu.” Trọng Bát nói, trên vai đã đeo bốn cái túi, quả thật là cao thủ lôi kéo người.

“Huynh đi đi, một mình muội luyện kiếm được rồi.” Hồng Trung đầm đìa mồ hôi.

Thất Sách bước tới, để lại Hồng Trung tập luyện mạn kiếm một mình.

“Hai vị huynh đệ kia đâu?” Thất Sách hỏi, ba người bọn Trọng Bát xưa nay như hình với bóng.

“Bang chủ lệnh cho họ tỷ đấu, theo đệ thì huynh đệ họ Thường hơn một chút.” Trọng Bát mỉm cười, Thất Sách gật đầu đồng ý.

Trọng Bát và Thất Sách đi có vẻ tùy ý, thật ra Trọng Bát đã dẫn đường, tránh khỏi nơi có nhiều trưởng lão hộ vệ nhất, đến bên ngọn thác lần trước Quân Bảo và Linh Tuyết luyện kiếm, mượn tiếng nước che đi tiếng đàm thoại.

Thất Sách không phải kẻ ngốc, tất nhiên hiểu dụng ý của Trọng Bát. Cả hai ngồi xuống cạnh thác nước, ăn dưa.

“Thái Cực huynh, chúng ta gặp nhau như đã quen thân, huynh có ơn nặng như núi với ba huynh đệ bọn đệ. Có một việc này đệ không muốn giấu.” Trọng Bát vào chính đề, với người như Thất Sách, vòng vo chỉ tổ lãng phí thời gian.

“Triệu đại ca muốn huynh đệ khuyên mỗ lên làm bang chủ?” Thất Sách nói đoạn mới thấy lỗ lòi. Triệu Đại Minh tính tình thẳng thắn, không bao giờ rào đón, muốn là nói thẳng luôn.

“Không, không phải như thế.” Trọng Bát lắc đầu nhìn miếng dưa trên tay.

“Vậy huynh đệ nói đi, mỗ không cho ai biết đâu.” Thất Sách ăn say sưa.

“Đệ là nội gián được Bạch Liên giáo phái Cái Bang nghe ngóng tin tức, thám tử như đệ, trong bang e còn mười mấy kẻ nữa. Trong các đại môn phái võ lâm hiện tại đều có nội gián Bạch Liên giáo.” Trọng Bát nhìn thẳng vào mắt gã, không có ý tránh né.

“Ừ, cũng không có gì.” Thất Sách nhún vai, căn bản không để tâm. Hoặc gã không thấy hứng thú.

Trọng Bát mỉm cười, tăng thêm mấy phần hảo cảm với Thất Sách. Người như gã, bất kỳ ai dùng tâm cơ đềuut hấy hổ thẹn, thấy thừa thãi.

“Từ khi gặp huynh, đệ mới thấy vận khí không tệ, bắt đầu muốn làm việc lớn.” Trọng Bát nói thật, “Thất tử khinh người Hán chúng ta quá mức, dùng sĩ Hán tộc đông gấp mười Thất tử, nếu có thể đồng tâm hợp

lực thì phục hưng Hán tộc chỉ là chuyện nay mai. Đuổi Thát tử khỏi quan ải, cứu dân tộc chúng ta mới là hành vi của nam nhân.”

Thất Sách đang thiếu phương hướng phấn đấu, nghe vậy không khỏi động dung. Gã nhớ đến hai cái chân gãy của sư phụ kể chuyện, đến kho củi mà Văn thừa tướng dưỡng lão.

“Nói đi nói lại, vẫn là huynh phải lên làm bang chủ? Đây gọi là duyên mộc cầu ngư.” (leo lên cây tìm cá, hàm ý tìm sai đối tượng).

“Nếu chỉ làm việc mình thích thì sao xứng là anh hùng?” Trọng Bát không hề e dè.

“À, thế cũng được.” Thất Sách bật cười, thật khó phản bác.

“Làm bang chủ Cái Bang và đuổi Thát Lỗ là hai việc, nhưng làm người đứng đầu thì thực hiện việc khác dễ dàng hơn. Giờ Cái Bang thiếu nhân vật đỉnh thượng, thế lực Bạch Liên giáo càng khó khống chế, đại cục còn chưa rõ, người Hán không nên chia rẽ, để Thát tử có cơ hội lật lại thế cờ.” Trọng Bát nói.

Thất Sách gật đầu, được nghe kể chuyện nhiều nên gã quen thuộc với từ ngữ kiểu đó.

“Nếu Thái Cực huynh nguyện ý đảm đương trọng nhiệm, tiểu đệ cam tâm về Bạch Liên giáo, bề ngoài là quay về vì lập công, thật ra làm nội gián cho huynh, chúng ta đoàn kết lại, thế lực người Hán không chia rẽ, đại sự sẽ thành thôi.” Hàm ý của Trọng Bát là Thất Sách đã đồng ý rồi.

“Huynh đệ còn nhỏ tuổi mà suy nghĩ kì quái quá như thế, thật nên cho huynh đệ vào truyện của Tử An làm bạch diện thư sinh Quý Tài tướng công. Được bước nào hay bước ấy, chỉ cần không phụ lòng mình là được, còn huynh đệ không nhất thiết phải làm nội gián gì đó, nghe có vẻ nguy hiểm lắm, thấy không ổn thì cứ bỏ đi thôi.” Thất Sách thở dài, coi như đồng ý.

Trọng Bát nắm chặt tay Thất Sách, kích động khôn cùng, tình cảm tâm giao đó cảm động được người tình cảm phong phú như Thất Sách.

“Nếu Trọng Bát huynh đệ không chê, hai chúng ta lấy đất làm hương, kết bái huynh đệ, học theo người xưa nghĩa kết kim lan?” Thất Sách nhớ đến các anh hùng Thủy Hử trong truyện của Tử An, suốt ngày chỉ lo đi kết bái, sau cùng tuy không thành nghiệp lớn nhưng cũng kết bái được một trăm linh tám vị hảo hán.

Giờ gã đang kích động, liền nảy ra ý niệm đó. Trọng Bát vừa kinh vừa mừng, liền dập đầu với Thất Sách. Gã giật mình, vội đáp lễ.

Cả hai không ngừng vái nhau, đến khi mồ hôi đầm đìa mới ngừng.

“Huynh đệ gọi huynh là Thái Cực, kỳ thật tên huynh là Thất Sách. Đệ là Trọng Bát, huynh là Thất Sách, một vị hảo huynh đệ khác của huynh có hiệp danh là Tam Phong, tên chúng ta đều có con số, thôi thì dùng để phân thứ tự luôn. Tam Phong đại ca, huynh là nhị ca, đệ là tam ca, cho thêm hai vị huynh đệ thân thiết kia vào làm tứ đệ, ngũ đệ luôn.” Thất Sách thao thao bất tuyệt, Trọng Bát gật đầu, dĩ nhiên không dị nghị gì.

Cả hai kết bái huynh đệ, tâm tình vui vẻ, Trọng Bát nói về thiên hạ đại sự, tình huống các bang các phái cùng tình hình binh lực triều đình mà gã biết cho Thất Sách nghe.

“Hiện giờ quan trọng nhất là khiến người Cái Bang tâm phục khẩu phục thì huynh mới thật sự trở thành bang chủ, lời nói mới có trọng lượng.” Khẩu khí Trọng Bát hết sức hưng phấn.

“Vậy phải làm sao?” Thất Sách hỏi thẳng, nếu làm một vị bang chủ ai cũng coi thường thì vô vị cực độ. Đã làm, phải làm cho có thể diện.

“Làm việc lớn, càng lớn càng tốt. Còn chín ngày nữa là đến đại hội anh hùng, chúng ta bỏ ra ba ngày tìm mục tiêu hạ thủ, ba ngày tiếp đó làm việc lớn, ba ngày còn lại đủ để sự việc lan truyền.” Mắt Trọng Bát sáng lên.

Trời sáng rõ, vạn dặm không mây.

Nhiệt Hà đại sơn cốc, khu vực săn bắn của hoàng gia. Cỏ thu vàng vô mọc cao hơn thân người, gió lớn thổi ào ào.

Cộp cộp cộp cộp, sơn cốc không còn yên tĩnh, sát khí lan tràn. Nhưng sát khí không xuất phát từ mãnh hổ dã thú hoặc phi cầm cự mãnh ẩn mình trong cây cỏ mà từ hơn hai nghìn người lạnh lùng quan sát từ xa.

Hai nghìn đôi mắt này chỉ trong vòng nửa canh giờ đã bức mọi mãnh thú trong trường sơn đến sơn cốc khô héo này, đội hoàng đế chí cao vô thượng ung dung phóng tên hạ sát.

Tinh nhuệ. Hai cánh thiên nhân đội được võ trang đầy đủ, khải giáp hùng hậu bảo vệ hai bên hoàng đế Thoát Hoan Thiếp Mộc Nhi, quân dung nghiêm chỉnh, giữ chắc trường thương thiết câu, mắt như chim ưng, không thẹn là một trong những cánh quân mạnh nhất của thiết kị Mông Cổ tung hoành vạn dặm.

Thiết kị kiêu dũng thiện chiến này toàn là thuộc hạ của Quách Thiếp Mộc Nhi, do Vương Bảo Bảo đích thân tuyển chọn để bảo vệ hoàng đế.

Ngoài xa hơn nữa là hai cánh vạn nhân đội hạ trại, có điều hai đại đội này lâu ngày không giao chiến, ngựa mập người chậm chạp, vì thế Vương Bảo Bảo mới mang theo thân binh.

Di động. Hai con báo hoang đang vờn một con linh dương thụ thương, đám cỏ cao xao xác, lộ rõ hình tích.

“Thường nghe người ta nói tướng quân võ công cái thế, trị quân nghiêm minh, tỷ thí bắn tên với trăm được chăng?” Hoàng đế trẻ tuổi nói với vẻ hứng thú.

“Mời hoàng thượng.” Vương Bảo Bảo mỉm cười, bỏ qua những lời khách sáo kiểu “vi thần không dám,” “đồn đại là quá khen mà thôi”.

“Vì sao?” Hoàng đế mỉm cười, giương cung nhắm chuẩn vào con thỏ hoang.

“Hoàng thượng bắn được hai con báo, thần chỉ được một, hoàng thượng bắn được một trăm con mãnh hổ, thần cố gắng bắn được chín mươi chín con.” Vương Bảo Bảo khí vũ hiên ngang, thừa nhận tiền thuật vô địch thiên hạ, nhưng không dám vượt mặt đương kim thánh thượng. Lời lẽ mềm mỏng nhưng không nhún nhường quá độ, không mất uy phong tướng quân.

“Nếu trăm bắn trượt thì sao? Lẽ nào tướng quân cũng bêu xấu theo?” Hoàng đế bật cười, không lấy làm phiền lòng vì những lời kiêu ngạo của Vương Bảo Bảo. Người Mông Cổ cười ngựa đánh khắp thiên hạ, luôn kính trọng anh hùng chân chính.

“Không thể nào.” Vương Bảo Bảo không hiểu sao lại tự tin như thế.

“Vậy ư? Trẫm thấy chưa chắc.” Hoàng đế cười ha hả, kéo căng cung.

Hai con báo vẫn vờn con linh dương thương tích khắp mình, hoàn toàn không biết bản thân sắp mất mạng.

Hoàng đế nhếch môi, cây cung kéo căng. Mũi tên sắc lẹm hơi chếch lên, sẽ xuyên qua bãi cỏ, bay vào khu rừng.

Vương Bảo Bảo nhanh chóng giương trường cung, khe quát rồi lấp một mũi tên, thiết tiễn xé không gian bay ra. Không thẹn là tên của đương kim Mông Cổ đệ nhất tướng quân. Mũi tên của y lao vun vút, đuổi sát tên của hoàng đế, dấy lên áp lực, ép toàn bộ cổ khô rạp xuống, thậm chí đứt rời, không ít ngọn cỏ nát vụn.

“Hay lắm!” Hoàng đế kinh thán. Mũi tên bắn sau không chỉ bắt kịp mũi bắn trước mà áp lực như lôi điện ép mũi trước trầm xuống, mũi tên hoàng đế đến vốn bắn hơi cao lập tức cắm vào đầu con báo to nhất. Mũi tên của Vương Bảo Bảo vẫn vun vút, biến mất vô ảnh vô tung.

Con linh dương thụ thương ngẩn ngơ nhìn con báo vỡ óc, từ từ gục xuống. Con báo còn lại rống lên kinh hoàng bỏ chạy, liên tục nhìn quanh xem địch nhân ở đâu, lông lá toàn thân dựng đứng.

“Quả nhiên danh tiếng không dành cho kẻ bắt tằm, tiền pháp của tướng quân tuyệt diệu.” Hoàng đế vỗ tay.

Hai nghìn quân lập tức giận chân hét lớn trợ uy, thanh thế cực độ kinh nhân. Tiếng hét khiến con báo hoa đang hoảng loạn lập tức nằm xuống đất không dám loạn động, mấy con mãnh sư ẩn mình trong sơn cốc cũng găm lên kinh hãi, chim chóc nháo nhác bay lên. Vương Bảo Bảo tướng quân không hề tỏ vẻ kiêu ngạo, y không thấy mũi tên trúng đích nên rất dễ tâm.

Vương Bảo Bảo tiến pháp thiên hạ vô song, nhãn lực càng cao siêu, được xưng tụng “Bách lý toái hoa châm”, y tính toán rằng mũi tên đó phải cắm vào mắt một con bạch ngạch hổ. Nhưng tên biến mất, như thể bị sơn cốc thần bí nuốt chửng.

“Lạ thật.” Vương Bảo Bảo nhú mày, không đợi hoàng đế lên tiếng đã lấp thêm một mũi tên.

“Tướng quân định bắn chết con báo hoa?” Hoàng đế bật cười, cho rằng giết một con súc sinh sợ hãi không có gì thú vị.

“Thần định bắn con bạch hổ dâng cho thánh thượng, chúc hoàng thượng long thể an thái, quốc tĩn dân an.” Vương Bảo Bảo hướng mũi tên vào con bạch ngạch hổ đang cảnh giới tứ phía. Không bắn thì y không thông khoái, mũi tên này khác lúc trước, đuôi tên có thiết trảo đặc chế, phát ra kinh lực bá đạo hơn nhiều.

“Bạch hổ ở đâu ra nhỉ?” Hoàng đế còn đang hồ nghi, Vương Bảo Bảo lại bắn tên. Thiên hạ đệ nhất tiễn không gì chống nổi, áp lực như bão, bá đạo xé toang bãi cỏ khô trước mặt, nhất thời bụi bay mù trời.

“Hay!” Gần như cùng lúc, hai nghìn đôi mắt khen ngợi tận đáy lòng. Kinh lực từ đuôi mũi tên rít lên o o, khiến lông bạch hổ dựng lên.

Mũi tên bén còn cách đầu nó ba tấc.

Vương Bảo Bảo cũng sửng người. Mũi tên không khiến bạch ngạch hổ nát óc mà dừng lại trên không rồi bay ngược cực nhanh, bay ngược về hướng hoàng đế.

Mũi tên đó nằm trong một bàn tay lớn. Bàn tay mọc trên mình một nam nhân còn giống dã thú hơn dã thú, nam nhân đó có đôi chân nhanh như gió cùng đôi mắt hưng phấn ngậy thoi.

“Đúng là tên tốt, suýt nữa không bắt được.”

Thái Cực, Thất Sách!

“Hộ giá!” Vương Bảo Bảo kinh hãi gầm lên.

Dù không ai nhận ra tình hình nhưng lúc nào cũng quán triệt mệnh lệnh đã thành phản xạ. Hai nghìn mũi tên đồng thời giơ lên, nắm chuẩn vào sơn cốc phía dưới, không cần tìm điểm đen di động khả nghi nào mà cùng bắn xuống, áp chế theo cách bạo lực nhất.

“Cầu hoàng đế! Hôm nay là ngày tàn của ngươi.” Thất Sách gầm lên, nội lực cương mãnh cơ hồ phun cả vào mặt hoàng đế.

Tay trái gã cầm một lá thuẫn lớn bằng thép, tay phải cầm hai mũi tên lẻ phải cắm trên trán bạch hổ.

Lao tới. Lao tới. Lao nhanh tới.

Hai mũi tên lướt trong sơn cốc, như đám mây đen hình dạng không theo quy tắc nào.

“Tốt nhất ăn cho no vào.” Thất Sách vung mạnh tay phải, hai mũi tên Vương Bảo Bảo bắn tới lúc này liền văng ta với tốc độ kinh nhân, vụt qua hai nghìn mũi tên, xẹt tới hoàng đế.

Hoàng đế kinh hãi hô lên, Vương Bảo Bảo không kịp nhả tên đón đỡ, hai mũi tên vút tới. Một viên tham tướng trúng tên gục xuống, con ngựa đen ngã theo.

Kỹ năng ám khí của gã cực kém, lực đạo tuy mạnh song trượt xa lắc, viên tham tướng xui xẻo cùng con hắc mã đều cách hoàng đế rất xa, đến ba trượng.

“Cầu hoàng đế đúng là may mắn, không hổ trời ban lương duyên.” Gã không ngã lòng, vẫn dùng thành ngữ loạn xạ, tay trái cầm đại thiết thuẫn vận kinh múa loạn xạ, dễ dàng chắn bay mấy chục mũi tên bắn vào mình, cước bộ tiến vùn vụt. Trăm con mãnh thú bị dồn vào sơn cốc không có bản lĩnh tránh tên, máu tóe lên bùn đất mặt cỏ đã nát vụn, có con bị bắn thành con nhím, không kịp rống lên đã bị hai nghìn luồng sát khí phủ kín.

Thất Sách ngày càng đến gần, sống lưng hoàng đế toát mồ hôi lạnh.

“Chia ra làm ba.” Vương Bảo Bảo lâm nguy bất loạn, thiết tiễn trong tay nhắm chuẩn vào Thất Sách đang lao tới.

Hai nghìn võ sĩ từng trải sa trường phân thành ba, một phần ba tiếp tục bắn tên, một phần ba giữ trường thương thiết câu giục ngựa lao xuống sơn cốc, một phần ba còn lại vây kín hoàng đế, từ từ lùi lại. Tiếng còi lạnh lạnh lập tức vang lên, truyền đến tai hai cánh vạn nhân đội.

“Tùy ý bắn tên.” Vương Bảo Bảo hạ lệnh. Mấy trăm mũi tên nhắm vào Thất Sách.

Thất Sách hơi chậm cước bộ, lách người ra sau tấm thuẫn, chặn đứng đa số tên bắn tới, tay phải không ngừng xuất ra “Kiến Long Tại Điền”, kinh khí ào ào chấn lệch nhưng mũi tên bay tới quá gần.

Đột nhiên, thiết thuẫn của Thất Sách chấn động vì bị mũi tên trầm trọng của Vương Bảo Bảo bắn trúng.

“Xem ngươi đỡ được mấy mũi tên của ta!” Vương Bảo Bảo tự phụ, lại bắn ra một mũi tên nữa.

Vương Bảo Bảo võ nghệ bất phàm, luyện nội công đặc biệt “Dã hô hảm” từ Tây Vực truyền vào đại thảo nguyên Mông Cổ, cách phát kinh cho đến hô hấp thổ nạp đều khác với công phu các phái Trung Nguyên. Y là cao thủ trong các cao thủ, nếu không phải từng tận mắt thất thủ đoạn sát nhân của Bất Sát, với cá tính của y tất đã cho rằng mình là người võ công đệ nhất thiên hạ.

“Được lắm.” Thất Sách khua thiết thuẫn gạt liên tục mười hai mũi tên của Vương Bảo Bảo, tay gã tê đi.

Tên bay khắp trời như châu chấu, đều nhắm vào Thất Sách, áp lực này gấp vạn lần hai nghìn mũi tên bắn loạn xạ lúc trước. Gã cất lực chống cự, cước bộ gần như khựng lại, nhưng không quên nhặt tên rơi cạnh mình, vừa lùi và ném về phía hoàng đế.

Hoàng đế cố trấn định, nghe thấy sau lưng liên miên vang lên tiếng kêu thảm, Thất Sách ném tên loạn xạ tuy không chuẩn nhưng đều là hung khí bá đạo, mấy giọt máu nóng thậm chí xuyên qua tầng tầng hộ vệ, văng lên mặt hắn.

Vương Bảo Bảo tiếp tục ngưng thần phát tiễn, ở ngoài xa so tài với Thất Sách, thong thả đã bắn ra hơn bốn mươi mũi, gồm cả ba lần sử dụng tuyệt kỹ liên châu, cộng thêm nghìn mũi tên khác phụ trợ, ép Thất Sách không đi chuyển được nửa bước.

Quân Mông Cổ càng bắn, Thất Sách phản kích càng dữ dội, càng lúc càng cách xa đội ngũ của hoàng đế.

Vương Bảo Bảo giơ cao cung trên tay trái, tiễn thủ lập tức ngừng bắn.

“Trước khi chết, ngươi cho ta biết tên mau.” Vương Bảo Bảo thăm bệ phục, thích khách thế này nếu không phải địch nhân thì xứng đáng rót rượu kết giao.

“Thái Cực!” Thất Sách không đỏ mặt hay thở dốc, giọng như chuông đồng.

“Lại là hắn!” Vương Bảo Bảo nheo mắt, hóa ra là giang hồ cuồng nhân năm lần ám sát Nhữ Dương vương không thành. Dừng cảm như thế, chửi trách Bất Sát cũng không bắt được.

Cả hai nhìn nhau, hoàng đế đã thoát đến chỗ an toàn, hai đội ngũ bảo vệ vội xông tới.

Mặt đất rung lên, bách diệu kêu vang. Mặt đất truyền lại chấn động kinh tâm động phách, hơn sáu trăm thiết kỵ chia thành ba tốp cầm trường thương thiết câu xông lên, không ai hò hét, không cần huy trương thanh thế, chỉ có tiếng vó chấn động màng tai.

“Không ổn.” Thất Sách kêu thảm, nếu chính diện giao phong với mấy trăm thiết kỵ Mông Cổ coi cái chết như lông hồng này thì dù dũng sĩ võ công cao đến đâu cũng không thể toàn mạng rút lui. Chỉ cần hơi phân tâm là trả giá bằng mạng sống ngay.

“Việc này thế là đủ rồi, không đi thì nguy mất.” Gã hít sâu, khổng khiếu nhanh chóng thu lại, tụ tập chân khí toàn thân xuống Đan điền.

Cự ly giữa gã và sáu trăm thiết kỵ còn không đầy ba mươi trượng.

Gã đột nhiên quát to, cổ khô dưới đất dựng đứng lên.

Thần câu Vương Bảo Bảo chồm lên, hơn sáu trăm chiến mã đang lao đến chỗ gã đều ngừng lại, hí vang, suýt nữa ngã gục. Tiếng gầm kinh thiên của gã là Trấn hồn ca mà người Cái Bang đều biết, nếu mấy vạn người đồng thời hét vang thì không phải trò đùa, bang chủ mấy đời trước Tề Thiên Quả từng dẫn bang

chúng thét cho đại quân Mông Cổ vây Thanh Châu không dám vượt Lôi trì trong vòng ba tháng, quốc vận Nam Tống nhờ thế có thêm ba tháng tồn tại.

“Thái Cực này lẽ nào là lời thần?” Vương Bảo Bảo kinh hãi, kẹp mạnh hai chân, con ngựa đang cười mới trấn định lại.

Đợi khi sáu trăm thiết kỵ định thần lại, trong màn mưa tên chỉ còn một lá thuần thép lớn phải ba người hợp lực mới miễn cưỡng khuân được.

Ám sát không thành. Khắp sơn cốc chỉ chít tên, lưu lại dư vị anh hùng hào sảng.

20. Chương 15.

Thiếu Lâm Tự Độ Bát Đồng Nhân

Tác giả: Cửu Bả Đao

Chương 15.

Người dịch: Công Tử Bạc Liêu

Nguồn: Vip.vandan

Cách núi Thiếu Thất không xa lắm, có một ngọn núi tên Võ Đang. Thời loạn nên đạo quan như nấm, trên núi Võ Đang có ba mươi mấy tòa đạo quan lớn nhỏ đủ cả.

Nửa đêm, gian đạo trường nhỏ xíu sáng đèn.

Trước đạo trường mọc đầy cỏ dại, phía sau là loạn táng cương, nóc nhà thủng lỗ chỗ không được tu sửa, giếng nước đục ngầu, gió đêm thổi qua khiến cây cối rung rinh, phát ra tiếng xào xạc quái dị. Nhìn từ góc độ nào, đạo trường đổ nát này cũng là nơi dễ gặp quỷ, bên trong có hai đạo sĩ một lớn một nhỏ cứ trú. Mấy năm nay, đạo sĩ và hòa thượng là hai nghề không bị quấy nhiễu nhất, nếu trong miếu có mộ người chết, chẳng quan sai nào muốn đến thu tô hay trút giận làm gì. “Sư phụ xem đoạn này thế nào?” Một tiểu đạo đồng hơn hờ quỳ trước trung niên nam tử, tay không bưng quyển trúc hoặc giấy bồi.

Họ nghèo, không mua được những thứ đắt tiền, nhưng nửa gian nhà chất đầy bản gỗ đã khắc chữ, mặt đất phủ mặt gỗ, chỉ cần hắt hơi là mặt gỗ bay khắp đạo quan.

“Đọc đi.” Nam tử đặt tấm gỗ khắc xong một nửa xuống, chăm chú lắng nghe. Nhất là khi tiểu đạo đồng đọc một đoạn câu chuyện anh hùng vừa nghĩ ra, trí nhớ của đạo đồng rất khá, nghĩ được một chương ngắn về anh hùng Tam Quốc, cộng thêm vừa kể vừa bình, kéo dài cả canh giờ mới xong.

Nam tử gật đầu rồi lắc đầu, đợi tiểu đồng đọc xong liền đưa ra ý kiến, khen ngợi mấy câu khiến tiểu đạo đồng hưng phấn vô cùng. Không dễ mới được sư phụ khen.

Thấy tiểu đạo đồng vui vẻ như vậy, nam tử thở dài: “Quán Trung, theo sư phụ thì thời đại kiếm tiền từ kể chuyện chưa đến, cả ngày con không học cứ theo ta, đầu có toàn những thứ kì kì quái quái, chỉ bằng đọc Tứ thư Ngũ kinh hòng kiếm công danh, đừng để như sư phụ, đến tuổi này vẫn nghèo mạt, thở than cả đời.” Nam tử khắc mộc bản, câu chuyện sắp kết thúc rồi.

“Sư phụ, người dốc cả đời vào kể chuyện là lãng mạn hơn hết. “ Tiểu đạo đồng sùng bái nhìn nam tử.

“Vậy hả? Giá có hảo cô nương để nghĩ đến thì tốt quá.” Nam tử mỉm cười, không cho rằng đệ tử ngộ nghĩnh.

Cửa đạo quan đột nhiên bật ra! Gió đêm lạnh lùng lùa vào, mang theo mùi máu tanh vào tiểu đạo quan. Nam tử và tiểu đạo đồng tuy thông minh với thế giới hư ảo nhưng lại không nhanh nhạy ứng biến, ngẩn ngơ nhìn vị khách không mời.

Một nam một nữ. Nam cao gầy, mày kiếm chạm tóc mai, gương mặt đượm anh khí gầy gò vì bệnh tật, ướm đẫm mồ hôi. Nữ tử đỡ nam tử, là một người Sắc Mục, tay cầm cây kiếm, mình có mấy vết thương đã khô, hiển nhiên mới ác đấu với người ta.

“Này, tắt nến đi, bọn ta lánh thân một chốc.” Nữ tử thở hồng hộc, có vẻ xốc xếch, khẩu khí cực kỳ vô lễ. Nam nhân được nữ tử dìu đi ngẩn ra nhìn nam tử khắc mộc bản trong nhà, cả hai cùng sững sờ.

“Tử An?” Nam tử ngây người, đạo sĩ giả này đương nhiên là người lập chí thành vua kể chuyện, Tử An.

“Quân Bảo!” Tử An kinh hãi, đối phương chính là Quân Bảo tàn tật vì trọng thương.

Hôm đó Quân Bảo không từ mà biệt, Linh Tuyết giục ngựa đuổi theo, sau cùng tìm được gã đang dầm dìa mồ hôi trên quan đạo lâu năm không được tu sửa. Hai người gặp nhau lại đấu khẩu, Linh Tuyết bức Quân Bảo cùng đưa đi quy ẩn, y lại nói rằng mình quen một thân một mình, đang lúc cãi nhau hăng hái thì cừu nhân của y tìm tới, cừu nhân biết y thụ thương liền kéo theo bằng hữu đến giáp kích, may mà kiếm pháp của Linh Tuyết tiến bộ nhiều, mới cứu gã thoát khỏi trùng vây.

Tin Quân Bảo thân thụ trọng thương bị lộ, giang hồ xôn xao, địch nhân tụ hợp lại đuổi theo, từ một lộ biến thành nhiều lộ, Linh Tuyết và Quân Bảo trốn tránh rất vất vả, thỉnh thoảng chạm mặt với địch, toàn nhờ cây kiếm của Linh Tuyết liều mạng che chở.

Sau đó đại đệ tử và nhị đệ tử của Bất Sát cũng tham gia truy sát, Quân Bảo và Linh Tuyết nguy hiểm liên miên, may nhờ bạch mã nhanh nhẹn mới chạy đến được Võ Đang sơn. Ở trong núi cưỡi ngựa không tiện, dấu chân dễ lộ tung tích, Linh Tuyết cho ngựa chạy theo hướng khác để đánh lạc hướng. Không ngờ đại đệ tử Tàn Nhẫn, nhị đệ tử Tàn Bạo của Bất Sát không mắc lừa, phát giác dấu chân ngựa nông sâu khác nhau liền nhận ra cả hai bỏ ngựa trốn chạy, liền dẫn hơn hai mươi lạt ma đuổi theo lên Võ Đang, kéo theo cả tam đệ tử Tàn Phỉ thông thuộc địa hình lên Thiếu Lâm tự điều binh khiển tướng, phát thế dù lạt tung ngọn núi cũng phải tìm ra hai người.

Gần đây Thiếu Lâm có không ít quý khách triều đình thăm viếng, cả ngày tiệc tùng, Tàn Nhẫn cùng Tàn Bạo định sau khi giết Tam Phong sẽ mang đầu đến Thiếu Lâm khoe khoang.

Thấy dáng vẻ Quân Bảo mệt mỏi, Tử An hiểu ngay không ổn, không hỏi rõ nguyên nhân cũng tắt lửa ngay, đóng chặt cửa lại, lệnh cho tiểu đồ đệ im lặng.

“Ai đến đây?” Tử An viết vào lòng tay Quân Bảo.

“Thủ hạ của Bất Sát, chừng hơn ba mươi người.” Quân Bảo viết lại.

Tử An ngẩn người, chỉ là thuộc hạ của Bất Sát, sao có thể là đối thủ của Quân Bảo?

Cái đầu thông minh tuyệt đỉnh của Tử An lập tức nghĩ ra, nhất định là Quân Bảo thụ thương nên không địch nổi. Tử An biết nhiều, hơi thông y thuật, lập tức bắt mạch cho Quân Bảo, cảm giác y nội tức rất mạnh nhưng lúc có lúc không, kinh mạch toàn thân tất đã đứt đoạn.

“Sao lại tệ đến mức đó?” Tử An hỏi.

“Xui xẻo thôi, thân bất do kỷ.” Quân Bảo đáp.

“Thất Sách đâu?” Tử An hỏi tiếp.

“Đi xa rồi.” Quân Bảo khê thở dài.

Tử An thần sắc ngưng trọng, bầu không khí này không cần nói nhiều, tiểu đồ đệ cũng hiểu điều đó.

“Sư phụ, con có kế này.” Tiểu đồ đệ viết lên lòng tay Tử An.

“Kế gì?” Tử An nhíu mày.

“Không thành.” Tiểu đồ đệ tự tin, đây chính là điểm quan trọng nhất của kế sách.

Tử An trầm ngâm hồi lâu, kế không thành này là tiểu đồ đệ vừa cùng y nghĩ ra: Khổng Minh không hề có quân trong thành nhưng mở rộng cửa để lừa Tư Mã Ý, khiến họ Tư Mã sợ có mai phục, không dám xông

vào. Giờ dùng kế này tất nhiên không phải để dọa địch mà mở rộng cửa đạo quan, giả như không có chuyện gì.

“Đừng trốn nữa, tôn chỉ tổ ảnh hưởng đến kẻ vô tội. Chẳng lẽ tác phong của đường đường Tam Phong đại hiệp lại như thế?”

Chính lúc Tử An cùng tiểu đồ đệ nghĩ vậy thì tiếng gầm vang lên ở phụ cận, tiếng đạo quan bị hủy cùng tiếng đạo sĩ thanh tu hét vang thê thảm. Tử An cả kinh, toán mã tặc này toàn là ma quỷ giết người không chớp mắt, bất kể đạo quan có chứa chấp không cũng xông vào là giết. Kế không thành trở nên vô dụng.

“Thôi vậy, đệ ra đây.” Quân Bảo thở dài, viết lòng tay Tử An, “đừng xung động, sau này cho Thất Sách biết ai giết đệ, với sức y sẽ dễ dàng báo thù.”

Tử An run rẩy, hận mình không thể gọi anh hùng Thủy Hử trên tấm gỗ ra trợ lực.

Linh Tuyết hiểu rõ Quân Bảo đi ra là mất mạng, không nói gì mà cầm song kiếm bước ra khỏi đạo quan liều mạng.

“Cô nương sao phải khổ thế? Thiên hạ rộng lớn, anh hùng vô vàn, tại hạ là phế nhân tàn tật, không xứng với cô nương.” Quân Bảo lắc đầu, vịn vào tường, nhìn theo bóng dáng mảnh mai của Linh Tuyết.

“Người đừng lải nhải, ta chỉ không thuận mắt với chúng.” Linh Tuyết không quay lại, hai thanh kiếm run lên.

Quân Bảo lại định lên tiếng, nhưng Linh Tuyết bước hời cửa, trên mặt đất lấp lánh dấu nước.

Nội lực tu vi của tàn nhân khá thâm hậu, ở xa nghe được tiếng hai người đối thoại, hỏa tốc dẫn chúng lạt ma vây chặt tiểu đạo quan, thấy Linh Tuyết và Quân Bảo lần lượt đi ra thì cười ha hả.

“Tam Phong đại hiệp danh chấn thiên hạ, trước khi chết còn cần mỹ nhân bảo vệ, không thẹn sao?” Tàn Bạo lên tiếng chế nhạo, chúng lạt ma đứng sau cười vang.

“Chỉ bằng hai người bái thiên bái địa bái lạt ma trước đạo quan rồi động phòng. Tân nương tử xinh đẹp thế này, biểu diễn động phòng thật hay thì có khi bọn ta tha chết cho.” Tàn Nhẫn càng táng tâm bệnh cuồng, gõ hai quả cầu sắt nặng trĩu vào nhau, tiếng choang choang vang lên không ngừng.

“Nói hay lắm, chỉ là tân lang sẽ do các đại lạt ma chúng ta lần lượt làm. Ha ha.” Tàn Bạo thêm mắm dặm muối khiến chúng lạt ma sắc tâm đại khởi, thì nhau nhìn Linh Tuyết.

Linh Tuyết đỏ lựng mặt, định phát tác.

Quân Bảo từ từ bước tới, thò tay ra sau nắm tay Linh Tuyết đón lấy một thanh huyền từ kiếm, hàm ý song kiếm hợp bích, cùng xuống suối vàng. Linh Tuyết hít sâu một hơi, lòng không hề sợ hãi mà cực kỳ bình tĩnh. Giờ phút này có lẽ là thời khắc hạnh phúc nhất đời cô.

“Thật khiến người ta không coi được. Các vị đánh người cũng nên quan sát, đừng để mặt tân nương rách.” Tàn Nhẫn cười ha hả, cầm thiết câu xông lên.

“Tân lang giao cho ta, để lại mắt cho hấn nhìn dáng vẻ tân nương lúc động phòng với huynh đệ bọn ta.” Tàn Bạo cầm kim cương trảo nhảy lên.

Linh Tuyết cùng Quân Bảo nghiêng rằng, địch chưa tới mà chưởng phong đã tới, lạng lẹ cực độ.

Lúc thiết câu của Tàn Nhẫn sắp va vào huyền từ kiếm của Linh Tuyết, đột nhiên một vật từ lưng chừng không nhanh chóng rơi xuống, Tàn Nhẫn thu thế không kịp, thiết câu dồn đẩy chân khí đập nát vụn vật bất minh kia, mùi tanh tỏa nồng nặc. Mấy chục viên đá từ bốn phía bắn trúng kim cương trảo của Tàn Bạo, đá bắn đến từ mọi cực ly, công cực nồng sâu cũng khác nhau, nhưng cự lực suýt nữa khiến kim cương trảo rời khỏi tay Tàn Bạo, hồ khẩu nứt toác. Tàn Nhẫn cùng Tàn Bạo cảnh giác nhảy lùi lại, lúc đó mới nhìn rõ vật bị đập nát là đầu người. Tuy nát nhưng vẫn nhìn rõ là đầu lạt ma. Là Tàn Phí đến Thiếu Lâm tìm trợ thủ.

“Sư đệ? Sao lại thế được?” Tàn Nhẫn kinh hãi, chúng lạt ma hốt hoảng nắm chắc vũ khí trong tay.

“Ai, mau hiện thân.” Tàn Bạo gầm lên nhìn quanh.

Gió đêm lạnh lẽo, tiếng lá cây sột soạt, lửa ma lấp lánh trong loạn táng cường phía sau đạo quan, quỷ dị phi thường. Lẽ nào là quỷ?

Không, hơi thở người. Không chỉ một người.

Tàn Nhấn thu liễm tâm tính, lúc đó mới phát hiện không biết từ lúc nào hắc y nhân từ bốn phương tám hướng vây kín tiểu đạo quan, ai nấy võ nghệ bất phàm, có mấy người bước chân nhẹ tênh, công lực tựa hồ không kém hơn hẳn. Càng đáng sợ là mấy hắc y nhân càng lúc càng nhiều, ngay cả cây cối cạnh đó cũng lộ ra hơi thở của đối phương cố ý ẩn tàng, không dưới mấy chục người.

Vòng vây kín mít, còn cả mùi máu tanh nồng nặc. Tay toán hắc y nhân đều cầm một vật do vào bố đen bọc kín, lẽ nào là đầu người? Gió lùa qua, mùi tanh càng nồng.

“Chắc là Bạch Liên tà giáo, lần này hỏng rồi.” Tàn Nhấn cùng Tàn Bạo nhìn nhau, thâm tính cách cướp đường chạy trốn, chạy đến Thiếu Lâm thân triều đình rồi lớn tiếng hô cứu là có hy vọng.

Quân Bảo cùng Linh Tuyết nắm chặt tay nhau, đợi kỳ biến xảy ra, phảng phất đứng ngoài mọi chuyện.

Quân Bảo tuy toàn thân yếu ớt, nhưng bản lĩnh nghe kinh lực vẫn còn, Tử An ở trong tiểu đạo quan quan sát tình hình lại thông minh cực độ, cả hai đều dùng phương thức riêng đoán xem toán hắc y nhân là ai.

Mấy chục hắc y nhân từ từ rảo bước, khí thế vô hình lan tràn, Tàn Nhấn cùng Tàn Bạo mất tự chủ lùi lại mấy bước, có lạt ma nhát gan són cả ra quần.

“Ai đến đó? Có biết sư tôn ta là Bất Sát đạo nhân! Đắc tội với sư tôn có nghĩa là đắc tội với cả Thiếu Lâm, cả triều đình.” Tàn Nhấn cười lạnh, sống lưng hắt toát mồ hôi lạnh.

“Bất Sát? Tiểu tăng sao lại không biết? Bất Sát là sư huynh của tiểu tăng trong nhiều năm.” Hắc y nhân từ từ cởi khăn che, hóa ra là phương trượng Bất Sân của Thiếu Lâm tự.

“Hóa ra là sư thúc! Lâu rồi không gặp.” Tàn Nhấn kinh hãi, tâm thần lỏng ra, nhưng nụ cười lập tức cứng lại. Vị sư thúc thường ngày vẫn nịnh nọt triều đình chợt phát ra sát ý hiếm thấy.

Chòm râu bạc của Bất Sân bết lại vì dính máu, từng cụm từng cụm nửa ướt nửa khô.

Mấy hắc y nhân cởi khăn che, đều là võ tăng Đạt Ma viện thuộc chữ Bất, chữ Cấu, chữ Viên, dàn thành ba hàng, tổng cộng bảy mươi hai người, mặt dính đầy vết máu, có người thậm chí lông mày còn dính máu chưa khô, như lệ quỷ đòi mạng. Chúng võ tăng tăng cường nội tức, hình thành áp lực không gian mà oai, bức chúng lạt ma không thở nổi.

“Đây... là thế nào?” Giọng Tàn Bạo run rẩy, nắm chắc kim cương trảo.

“Thiếu Lâm ủy khuất cầu toàn, cầu thả hai mươi năm là để làm gì?” Thiếu Lâm tự đại sư huynh nhật nhèo thốt lên, toàn thân rần rạt chính khí, khác hẳn vị đại sư huynh say sưa ham tiền, sáng tạo võ công loạn xạ.

“Người tập võ nên vì nước vì dân, đã phải giả đồ dọa lạc thì cơn giận này nên phát tác thôi.” Cấu Không từng ba lần giao đấu với Thất Sách nắm chặt tay, khớp xương kêu tanh tách.

“Cả ngày cười vuốt quân bại loại còn phải hầu rượu, tìm nữ nhân, thật sự giận không để đâu cho hết. Nhanh thôi, sư huynh đệ các người sẽ tương ngộ tại địa phủ.” Viên Phong từng dùng Nhất Chỉ thiền đấu nửa ngày với Thất Sách xoa chân xoa tay.

Chúng hắc y võ tăng ném vật đồ lờm máu xuống, đều là đầu con cháu nhà quyền quý và quan lại triều đình.

Trước đây một canh giờ, Thiếu Lâm tự lặng lẽ cắt đầu toàn bộ yếu nhân đến thăm, đồng thời thanh toán gọn nhẹ toàn bộ học viên phế vật. Vừa hay Tàn Phí hào hứng đến nơi, vừa nói xong liền bị đại sư huynh lấy đầu, rồi dẫn toàn bộ võ tăng đến cứu viện Quân Bảo. Đó không phải là xung động nhất thời mà là Thiếu Lâm thể hiện bộ mặt vốn có của mình. Vì cuối cùng Thiếu Lâm cũng nhận được tin tức khiến họ phần chấn.

“Các người định... tạo phản! Công nhiên... chống đối triều đình.” Tàn Bạo nghiêng răng, trán đổ mồ hôi. Chúng võ tăng không đáp, họ cởi khăn che xuống, tất toán lạt ma này đừng mong sống sót.

Quân Bảo nhìn phương tượng, thoáng nghe chúng võ tăng bàn luận, bao nhiêu nghi hoặc trong lòng đều được giải.

“Các người nghĩ cho kỹ, dù bọn ta không sống qua được hôm nay, sư tôn nhất định sẽ diệt sạch Thiếu Lâm báo cừu tuyệt hận! Các người cũng biết thủ đoạn của sư tôn, sẽ khiến các người sống không bằng chết.” Răng Tần Nhẫn lập cập, biết mình không có cửa thắng, hấn không phải đệ tử võ nghệ tối cao cường của Bất Sát, giờ lại không còn chiến ý, hoảng sợ mất hết cả tôn nghiêm.

Bảy mươi hai võ tăng thản nhiên, cùng nhìn phương tượng. Vì ngày hôm nay, họ đã ẩn nhẫn quá lâu.

“Thế nào là Thiếu Lâm? Nơi nào là Thiếu Lâm? Nếu trong lòng không có tinh thần Thiếu Lâm thì một trăm tòa Thiếu Lâm tự cũng có được gì? Thiên hạ Thiếu Lâm, Thiếu Lâm thiên hạ, đã không phải là nhất thời Thiếu Lâm thì cũng không phải là Thiếu Lâm nhất thời.” Phương tượng giơ bàn tay ướm lên, bàn tay này hôm nay đã lấy tính mệnh vô số võ quan.

Phương tượng giáng tay xuống, Quân Bảo khẽ bịt mắt Linh Tuyết.

Đêm đỏ máu kết thúc chỉ trong giây lát.

Khoảng khắc chớp nhoáng đó, bảy mươi hai tuyệt kỹ đáng sợ nhất được giang hồ tương truyền loáng lên.

Thiếu Lâm. Xưa nay chưa từng khom lưng cúi đầu.

Nếu hổ chịu ăn rau, cả ngày phơi bụng cười khì, nghìn vạn lần dừng cho rằng thế là xong. Hổ vẫn là hổ, lúc nào cũng có thể cắn người.

“Quân Bảo, vất vả cho con quá.” Phương tượng mỉm cười.

Chúng võ tăng cao hứng vây lấy Quân Bảo, người ôm ấp, người cười hì hì, có người liên tục xin lỗi, đại sư huynh vẫn hay bát nạt y nhất liên tục cười ha ha, võ đến nỗi y gặp người ho.

Năm xưa phương tượng biết trước Tàng kinh các rồi sẽ bị thiêu hủy, nên phái bảy mươi hai võ tăng Đạt Ma viện mỗi người ghi nhớ một môn tuyệt kỹ, dù điển tịch bị hủy, võ công Thiếu Lâm cũng không thất sự truyền. Quá nửa số võ tăng đó đã viên tịch nhưng kịp truyền lại tuyệt kỹ cho đệ tử duy nhất đã trải qua khảo nghiệm, vì thế pháp tăng đoàn hộ tự giữ gìn võ học điển tịch ở trong lòng luôn tồn tại. Lọt vào danh sách này đều là nam nhân kiên tu võ đức.

“Không sao chứ Quân Bảo?” Linh Tuyết tuy không hiểu, nắm chặt kiếm nhưng những hòa thượng này có lẽ không phải địch nhân.

“Không sao, tất cả đều ổn.” Quân Bảo kích động quỳ xuống.

Dọc đường chạy đến đây, y dựa vào manh mối Thất Sách để lại, mang theo tâm thái đánh liều. Quả nhiên, y không lầm.

“Con giống phụ thân, giống lắm, xưa nay ta vẫn muốn nói thế với con.” Phương tượng xoa đầu y, hồi tưởng lại cảnh phụ thân y giao y cho Thiếu Lâm, cảm khái vô vàn.

“Nam tử hán bất trác bất thành khí, xin sư thúc chỉ dạy.” Năm xưa Trương Huyền nói vậy.

Từ lần đầu tiên y lần mò múa quyền trên nóc kho củi, phương tượng đã lặng lẽ quan sát. Ông ta hiểu, hài tử trưởng thành được trong nghịch cảnh thì là người được trời chọn. Quân Bảo là vậy, Thất Sách cũng vậy.

Nên ông ta dồn Trần Ma chỉ vào thất cân bát mạch cả hai, để lại câu hỏi cho ông trời. Nếu cả hai không cần dựa vào ngoại lực, dùng tu vi tự thân hóa giải chân khí của Trần Ma chỉ thì chân khí khổng khiếu sẽ giãn rộng qua nhiều lần xung kích, cuối cùng bách huyết sướng thông, nội công ngày tiến nghìn dặm, trong vòng mười năm sẽ thành cao thủ độc bộ võ lâm.

Lấy tu vi tự thân hóa giải Trần Ma chỉ thì không phải cứ nội công cao cường là thực hiện được, có vô số võ tăng Thiếu Lâm võ công cao hơn Thất Sách và Quân Bảo cả chục lần nhưng trong lòng nhiều tạp niệm, hoặc nội lực không đủ tinh thuần nên không thành, nếu không chết vì kinh mạch đứt đoạn thì do người thi triển ra tay cứu, bao công lao trôi theo gió đông hết.

Thất Sách cùng Quân Bảo tâm niệm trong veo, nội lực được Mạn quyền tạo thành tiên thiên chân khí. Lần lượt được phương trượng chỉ dẫn, dùng cách “đi vòng tròn” đơn giản nhất, cơ bản nhất để khai phá tiên thiên chân khí đối kháng chân khí Trần Ma chỉ, sau mấy lần suýt chết đã đả thông thất kinh bát mạch, võ công chỉ trong ba năm đã đạt tới cảnh giới võ học đệ nhất lưu.

Năm xưa phương trượng dùng Trần Ma chỉ làm kí hiệu hỏi ông trời, ông trời đã hưởng ứng như thế.

Đó là bí mật của Dịch Cân kinh, tuyệt học Thiếu Lâm.

Dịch Cân kinh không phải võ công do chữ viết thành, cũng không phải hình vẽ, không phải khẩu quyết tâm pháp nào hết mà là cách chọn nhân tuyển.

Vì là ý trời. Năm mươi năm trước, có hai người được trời chọn khiến giang hồ dậy sóng. Năm mươi năm sau, lại có hai người đột phá chướng ngại Dịch Cân kinh trong hoàn cảnh còn khó khăn hơn, tất sẽ mở ra cục diện mới cho thời loạn.

“Quân Bảo, ta đưa con đi gặp một người. Cả thiên hạ chỉ có người đó chữa được bệnh đoạn mạch cho con, để con lại tung cánh. Con mang trong mình khoáng thể kì công, tất qua được ải này.” Phương trượng rơi lệ đỡ Quân Bảo dậy. Y vâng lời nhưng nước mắt như mưa.

oOo

Trong tiểu đạo quan.

“Quán Trung.” Tử An lau nước mắt.

“Vâng, sư phụ.” Tiểu đồ đệ không hiểu, song cũng lau nước mắt đầy tình cảm.

“Có những việc còn ly kỳ cổ quái hơn viết tiểu thuyết, phải cảm nhận con người.” Tử An thở dài.

oOo

Dựa vào án ám sát hoàng đế chấn nhiếp triều đình, hai chữ “Thái Cực” lại xuất hiện giang hồ, sĩ khí phản Nguyên đại chấn, địa vị của Cái Bang tăng vọt, sánh với thế lực Bạch Liên giáo. Vị trí bang chủ Cái Bang của Thất Sách tất nhiên dễ dàng thông qua.

Anh hùng đại hội. Gã đứng trong ngôi miếu đồ nát, tiếp nhận nghi thức “khủng khiếp” của Cái Bang: nhổ nước bọt, gãi ghề, ngửi hơi rắm, búng đầu vú, sau mấy nghi thức kinh hồn đó coi như hoàn thành nghi thức kế thừa bang chủ.

Hồng Trung ngồi trên xà ngang, nhìn Thất Sách toàn thân trần truồng ở dưới, cười rũ rượi, cơ hồ ngã xuống đất.

Hành lễ xong, Cái Bang mời chúng anh hùng uống rượu, mùi rượu thơm nức, tiếng ồn ào vang lên không ngớt.

“Thái Cực nghĩa tử, thân là bang chủ đời thứ mười sáu của Cái Bang, không thể bỏ qua chiêu phun phân. Nào, đứng thẳng phun một cục phân nóng cho tất cả xem nào.” Triệu Đại Minh vừa nói vừa để hai đệ tử năm túi móc mũi họ.

“Đệ thấy miễn phun phân cũng được, tay huynh trên mình đệ nhưng mông đệ vẫn là của mình, huynh làm thế khác nào làm khó người ta.” Thất Sách cuối cùng cũng dùng đúng thành ngữ, chúng huynh đệ Cái Bang cười ha hả.

“Nghĩa tử không luyện chiêu này, tương lai khi đối địch làm cách nào phun phân trúng đầu quái nhân trọc đầu Bất Sát!” Triệu Đại Minh bực mình, giọng sang sảng, không có vẻ gì của người tay chân không thể động đậy.

“Tất nhiên đệ sẽ hạ giặc trọc Bất Sát đó, nhưng phun phân là trông vào thiên phạt, đệ tự biết mình không có bản lĩnh đó. Tóm lại, huynh cứ làm thái thượng bang chủ hưởng phúc đi, đệ sẽ khiến giặc trọc đó hối hận vì không giết đệ ở Noãn Phong cương.” Thất Sách vỗ ngực.

Thất Sách dứt lời, không chỉ Cái Bang bang chúng mà mấy trăm anh hùng hào kiệt đến dự đều vỗ tay, nếu lúc đó bầu ra vô lâm bang chủ để thương nghị việc kháng Nguyên, gã nhất định đoạt được.

Đột nhiên bên ngoài ngôi miếu nát vang lên tiếng hú.

“Bại tướng mà còn mặt mũi lớn lối, bội phục, bội phục.” Người nói câu này tất nhiên không phục, giọng nói từ xa lướt tới cực kỳ thần tốc, chữ “bại” vang lên còn cách ngôi miếu ba mươi trượng nhưng nói đến bốn chữ “bội phục, bội phục” thì đã đứng ở giữa miếu.

Người này mặt mũi tuấn tú, không nhận ra tuổi tác, nhưng ấn tượng lưu lại cho mọi người là đồng nhan hạc phát, mạo trắc cao thâm. Ông tay áo màu trắng tung bay, như tiên nhân trong tranh.

Khách không mời mỉm cười nhìn Thất Sách, không hề chào hỏi giang hồ hào khách bốn phương, nhiều người nhận ra y là Bạch Liên giáo đệ nhất cao thủ Thể Hồ. Chúng nhân nghị luận nhao nhao.

“Thể Hồ, không được vô lễ.” Hàn Lâm Nhi hiện thân giữa toán cao thủ Bạch Liên giáo hộ vệ, quần hùng nghe danh Bạch Liên thiếu chủ đã lâu, tự động nhường lối. Người hiểu sự thâm nghĩ thế nào cũng có kịch hay để xem.

“Vâng, thiếu chủ nhân.” Thể Hồ mỉm cười lui sang bên.

Thất Sách nhìn Hàn Lâm Nhi, lẽ nào gã lại không biết nhưng việc oanh oanh liệt liệt trên giang hồ của hắn? Những việc không vui ở Thiếu Lâm đều tan từ lúc hai mắt gặp nhau. Trọng Bát đeo bảy cái túi, đứng trong góc quan sát tất cả.

“Thái Cực huynh, từ ngày xa cách đến giờ vẫn thế.” Hàn Lâm Nhi ôm quyền, “từ biệt ở Thiếu Lâm, gặp nhau chốn giang hồ, hay lắm.” Thất Sách ôm quyền trả lễ. Cách nghĩ của gã về Hàn Lâm Nhi khác hẳn, gã không thích ác hình ác trạng của hắn khi bắt nạt mình và Quân Bảo, cũng không ưa thái độ nịnh nọt quý tộc triều đình của hắn, nhưng không thể không thừa nhận bản thân tiếp xúc được với võ công Thiếu Lâm, đa phần là nhờ hắn cho mình tham gia tập luyện, điểm này khiến gã vô cùng cảm kích. Còn về việc Hàn Lâm Nhi mấy năm nay nhờ bóng phụ thân, phát triển công cuộc chống lại quân Nguyên thì gã bội phục.

Thất Sách không giỏi ứng phó tình huống kiểu này, may mà Trọng Bát đã tính trước rằng Bạch Liên giáo nhất định sẽ đến đại hội anh hùng, tránh trường hợp các giang hồ hào khách quá chén bàn luận bầu võ lâm minh chủ mà Bạch Liên giáo lại lỡ mất.

Trọng Bát đã phân tích, Hàn Sơn Đồng tự xưng Di Lặc chuyển sinh, thích ra vẻ thần bí, tất sẽ không tự hiện thân mà phái con trai Hàn Lâm Nhi phó hội, chín phần mười là Thể Hồ cũng theo chân. Tất cả đều đúng như y dự liệu, vì thế y đã nhắc nhở Thất Sách cách ứng đối.

“Hôm nay đại hội anh hùng, tại hạ thay mặt gia phụ đến cùng bàn luận việc kháng Nguyên, Thái Cực huynh giờ là bang chủ Cái Bang, bọn tại hạ có quen từ trước, Bạch Liên - Cái Bang như một nhà, vậy thì càng hay.” Hàn Lâm Nhi nói vòng vo, hàm ý chỉ có Bạch Liên giáo và Cái Bang có thể chấp chương võ lâm.

“Đúng, tất cả đều chống lại quân Nguyên, hay lắm, hay lắm, đây gọi là tu trăm năm tất được cùng thuyền, tất cả đều chung một con thuyền.” Thất Sách nói năng loạn xạ, quần hùng đã biết nên cười vang.

Hàn Lâm Nhi không coi đó là vô lễ, Thất Sách nói năng như thế không phải mới ngày một ngày hai, hắn có ý kết giao nên tiếp tục ôm quyền nói với quần hùng: “Thất tử họa loạn Trung Nguyên, khiến người oán trời giận, mấy năm nay Hoàng Hà vỡ đê, sông Hoài chảy ngược, núi lở đất nứt, nhật nguyệt vô quang.”

Một cao thủ đứng cạnh Hàn Lâm Nhi tiếp lời: “Như vậy tức là vận rợ Hồ sắp hết, Di Lặc phạt thống hận thế gian đen tối, đầu thai chuyển thế lãnh đạo chúng ta thấp hươu khởi nghĩa, đuổi Thất tử, đây là ai? Là giáo chủ Bạch Liên Hàn Sơn Đồng, đồng thời là cháu tám đời của Đại Tổng Huy Tông hoàng đế, chính thị nhân tuyển duy nhất cho chức võ lâm minh chủ, cũng là chủ chung của thiên hạ anh hùng.” Lời lẽ hết sức hùng hồn.

Bọn Hàn Lâm Nhi đưa chủ đề câu chuyện đến mức này, quần hùng vốn không muốn đề cử võ lâm minh chủ thì hiện tại không thể không nhắc đến.

“Đúng, võ lâm minh chủ võ công phải cao, bằng không đi làm minh chủ cầm kỳ thư họa lãnh đạo nhân sĩ giới nghệ thuật tạo phản. Theo ta thấy chi bằng mở lời dài.” Triệu Đại Minh đoán rằng Hàn Sơn Đồng võ nghệ bình bình, nên cố ý buông lời kích động. Quần hùng chỉ cần có kịch hay để xem, đầu võ tay khen hay.

“Đương nhiên là thế, kẻ thắng xưng vương, tất cả đều nghe theo hiệu lệnh.” Ứng Trảo bang bang chủ phụ họa, y tuy biết không địch nổi Thất Sách nhưng đủ tự tin đánh bại Hàn Sơn Đồng để nổi tiếng một phen.

“Đúng, võ công cao thì quần hùng mới phục, tệ nhất cũng kê bàn so lực tay.” Thiết Oản bang bang chủ trời sinh thần lực cười ha hả, xem ra không có ý tranh đoạt mà chỉ ra mặt một chút.

Hàn Lâm Nhi mỉm cười, không hề nổi giận, hiển nhiên hắn đã chuẩn bị trước khi đến, nhìn Thất Sách thật lâu.

“Xem ra các vị đều có lý, võ lâm minh chủ cần phải tuyển, lời đài đương nhiên cũng có thể dựng, chỉ bằng mời Hàn Sơn Đồng Hàn lão nhân gia đích thân đến tỷ thí, coi như võ chiêu thân.” Thất Sách gãi, đầu, quần hùng cười vang. Hàn Lâm Nhi thầm thở dài, sắc mặt không đổi.

Thế Hồ mỉm cười bước lên, tà áo bay bay, quần hùng đều cảm giác được gió lướt qua mặt: “Lâu nay nghe danh Thái Cực lão đệ thích dùng thành ngữ loạn xạ, hôm nay mới thấy quả nhiên danh bất hư truyền. Hiện tại chỉ có tiền bang chủ quý bang và Thái Cực lão đệ từng đấu với Bất Sát tặc nhân, tiền bang chủ chỉ còn lại mỗi cái miệng, mong Thái Cực lão đệ nhận xét xem võ công Bất Sát hay công phu của tại hạ cao hơn?” Nụ cười của y khiến người khác lạnh mình, y thò tay ra, cánh tay trắng đến mức phát sáng.

“Tay gì mà ảo lả.” Triệu Đại Minh hầm hừ.

“Hàn giáo chủ võ công cao hơn tại hạ trăm nghìn lần, thiên biến vạn hóa, xin Thái Cực lão đệ chỉ giáo, chỉ giáo.” Thế Hồ buông lời uyển chuyển, ca ngợi Hàn Sơn Đồng, dù y tỷ võ thất bại cũng không ảnh hưởng đến địa vị của họ Hàn.

Giang hồ đều biết Thế Hồ võ công cao cường, nhưng chưa từng thấy thủ đoạn sát nhân của y. Y được coi là nhân vật hạng nhất xuất thủ quỷ bí, giờ được tận mắt thấy y ra tay, ai cũng hưng phấn. Thế Hồ thò tay ra, quần hùng đều cho rằng y muốn nắm tay Thất Sách so sánh nội lực. Không ai biết rằng tay y bôi đầy độc được hoàn tính “Tuyệt hủ lam”, nếu dính vào, trong vòng bảy ngày sẽ mất mạng, dù mổ thi thể cũng không tìm ra manh mối.

Nhưng Thế Hồ không biết rằng Thất Sách hiện giờ có được nội công lợi hại vô cùng, ngay cả chân khí Trần Ma chỉ mà gã còn dễ dàng hóa giải thì Tuyệt hủ lam sao có thể hữu hiệu?

Thất Sách nhìn tay y, thầm nổi giận y lên tiếng sỉ nhục Triệu Đại Minh, nhưng ngoài mặt không tỏ vẻ gì: “Theo ta thấy người tuy không lười nhác nhưng chỉ đạt được trình độ cực phân của Triệu đại ca, sau này nên chăm chỉ luyện công, bỏ công đọc sách, nhất định sẽ vượt được lão gia nhà người, đó gọi là màu xanh bắt nguồn từ màu lam nhưng đậm hơn cả màu lam.” Gã vỗ vai Thế Hồ, như đang dặn dò hậu sinh văn bối.

Nụ cười của Thế Hồ cứng lại. Quả thật là đại sỉ nhục, cơn giận bùng lên.

Thất Sách sao lại không biết? Từ sau khi ám sát hoàng đế, gã thử đem thuần dương chi lực của Hàng Long thập bát chưởng dung hòa cùng viên kinh của Thái Cực quyền, vốn đó là công trình võ học cực kỳ gian nan nhưng gã không biết mình thân hoài Thiếu Lâm đệ nhất kì công “Dịch Cân kinh”, nên kì tích dẫn phát sinh.

Đối diện với Thế Hồ, gã không có lý do sợ hãi.

Hồng Trung ngồi trên xà nhà không hề khấn trương, cô nghĩ, Thế Hồ mà nổi giận động thủ, Thất Sách cũng không ngần ngại đem ra ra luyện tập chiêu thức mới. Hai người một cười cợt một nổi giận, tỷ đấu là chuyện sớm muộn cũng xảy ra.

Thế Hồ ngấm vận nội tức, toàn thân phát ra băng khí lạnh liệt, nhưng bị dương cương chi khí ôn hòa trên mình Thất Sách bao lấy, quần hùng đứng gần không hề cảm giác thấy giá lạnh.

“Các vị xin nghe tiểu đệ nói một câu.” Trọng Bát đột nhiên đến cạnh Thất Sách, cúi người xin được nói.

“Nói đi, không sao hết.” Thất Sách đưa tay.

“Bầu võ lâm minh chủ quan trọng vô cùng, nên tính toán lâu dài. Nhưng việc lớn gấp lắm rồi, không thể chần chừ được. Theo tiểu đệ thì chưa thể biết mệnh trời thuộc về ai nhưng võ lâm minh chủ mà cứ phải thuộc về người võ công đệ nhất thì nói thật tân nhiệm bang chủ bản bang Thái Cực có thể võ công cao nhất

ở đây nhưng nếu Bất Sát đến, thắng được bản bang chủ trên lôi đài, lẽ nào các vị lại tôn hấn làm chủ?” Trọng Bát nói chí lý, quần hùng đều gật đầu khen phải.

“Vậy thì sao?” Hàn Lâm Nhi hỏi, định xem nội gián đang lê này có kế sách gì hay.

“Luận nhân số, Bạch Liên giáo là giang hồ đệ nhất đại bang, cơ nghiệp như thế chỉ trong mấy năm đã vững mạnh, thành tựu tất nhiên bất phàm, đủ thấy Hàn giáo chủ tính toán chu đáo, chiêu hiền nạp tài, hơn nữa Bạch Liên giáo ngầm luyện binh đã lâu, còn bản bang đang lúc giao thời. Theo tiểu đệ, võ lâm minh chủ nên do Hàn giáo chủ đảm nhiệm, lãnh đạo Hồng cân quân, Thái Cực bang chủ võ công siêu phàm, đơn thương độc mã ám sát vương gia quân giặc, dũng mãnh tuyệt luân, có thể đảm nhiệm phó minh chủ thống lĩnh giang hồ hiệp nghĩa chi sĩ, cùng Bạch Liên giáo một sáng một tối chống lại quân Nguyên.” Trọng Bát thân tại Cái Bang mà nói thế, tuy rất rõ ràng nhưng vẫn khiến quần hùng há hốc miệng.

Triệu Đại Minh ngậy ngẩn nhìn Thất Sách.

“Hay lắm, xú tiểu tử Trọng Bát người nói năng cũng có lý lắm, cứ thế đi, mình không nên đánh nhau, tất cả nên xấn tay áo đối ngoại, Hàn giáo chủ là minh chủ, ta là phó, đồng tâm hợp lực đuổi Thất tử.” Thất Sách lớn tiếng nhắc lại những lời đã được Trọng Bát chuẩn bị trước, sáng khoái vô cùng. Hàn Lâm Nhi ngẩn người rồi toét miệng cười. Cái Bang tuy đều ngạc nhiên nhưng cũng khuất phục trước khí độ của tân bang chủ.

Quần hùng tuy không có kịch hay để xem nhưng cũng không nói gì được với quyết định đó, đương nhiên không ai dám lên so tài với Thất Sách, đành nhiệt liệt vỗ tay thông qua. Triệu Đại Minh hăm hừ, mắng thầm trong lòng. Thế Hồ cũng phần hận, không nói được gì.

“Vì đại sự, Thái Cực huynh khiêm nhượng như thế, thật khiêu tiểu đệ bái phục, mời Thái Cực huynh ngày rằm tháng sau đến Bạch Liên gặp mặt, cùng gia phụ thương nghị đại sự khởi nghĩa. Bạch Liên Cái Bang từ này không chia rẽ.” Hàn Lâm Nhi cúi người, trong lòng đánh giá Trọng Bát cao thêm một phần.

“Đương nhiên là vậy.” Thất Sách gật đầu.

Quần hùng hoan hô như sấm, người Hán bị triều đình Mông Cổ đàn áp lâu nay, ai không khoa chân múa tay, mài đao đợi ngày.

Bọn Hàn Lâm Nhi dễ dàng đạt được mục đích, ai nấy đều cười, cùng quần hùng uống cạn trăm vò rượu ngon, riêng Thế Hồ luôn trừng mắt nhìn Thất Sách, thầm nhủ sẽ có ngày ta cho người mất mạng dưới Miêu Cương tuyệt học Truy Hồn đoạt phách thủ.

Thất Sách liếc nhìn, Trọng Bát mỉm cười hiểu ý. Cái Bang đã thắng ván cờ này.

21. Chương 16.

Thiếu Lâm Tự Đệ Bát Đồng Nhân

Tác giả: Cửu Bả Đao

Chương 16.

Người dịch: Công Tử Bạc Liêu

Nguồn: Vip.vandan

Đường đường nhà Đại Nguyên, gian ninh chuyên quyền, đắp đê đổi tiền trở thành mầm họa, nghìn vạn quân hồng cân nổi lên.

Quan pháp hà khắc, hình pháp nặng, lê dân oán than. Người ăn thịt người, tiền mua được tiền, cảnh này đã bao giờ xuất hiện.

Giặc làm quan, quan làm giặc, ngu hiền lẫn lộn.

Năm Thái Bình thứ mười một, thiên hạ sắp đại loạn.

Vô số nông dân không chịu nổi sưu cao thuế nặng, giơ cuộc tạo phản, các nơi rải rác nổ ra khởi nghĩa, nhưng dân chúng tụ tập vội vàng, bị triều đình phái đại quân quét sạch.

Hệ thống kết minh của Bắc Hồng cân quân như mây, lấy Đinh Châu làm tổng căn cứ địa, Từ Châu ở lân cận là phụ, chỉ cần Hàn Sơn Đồng hạ lệnh sẽ có mười vạn người đã qua huấn luyện khởi nghĩa kháng Nguyên, nếu thành công sẽ thu hút đông đảo nông dân gia nhập, chấp cánh cho hổ.

Mặt khác Từ Thọ Huy thống lĩnh năm vạn Nam Hồng cân quân sẵn sàng nổi dậy, sánh cùng bắc phương Hồng cân quân, tin tức Bắc Hồng cân quân và Cái Bang kết minh truyền đến tai, y cũng không hề vui vẻ gì.

Nhất là bang chủ Cái Bang Thái Cực nửa năm trước từng xuất thủ đánh bại Nam Hồng cân quân tại Ngưu Âm sơn, Từ Thọ Huy không hiểu nổi Thái Cực có gì bất mãn với mình.

Khi Hàn Sơn Đồng cùng Thái Cực hợp tác đảm nhiệm võ lâm minh chủ, phó minh chủ thì lòng kiên nhẫn của họ Từ đã cạn. Rõ ràng muốn thể hiện đồng chủ nhân của Hồng cân quân không phải y mà là Hàn Sơn Đồng ư?

Từ Thọ Huy lúc nào cũng lo lắng bất an, định dấy binh chống Nguyên trước, đặt lấy cái danh chính thống, nhưng tâm phúc Trần Hữu Lượng lại phản đối. Trần Hữu Lượng chính là bạch diện thư sinh bị Thất Sách suýt nữa đánh thành tàn phế ở Ngưu Âm sơn, trên bàn hội nghị quân sự y chủ trương đợi Bắc Hồng cân quân ra mặt trước, thu hút đại bộ phận chiến lực chính quy quân của triều đình rồi mới khởi binh, dùng tốc độ như chẻ tre quét qua nam phương chư hầu trước khi xưng vương.

Đề nghị này hợp với ý Từ Thọ Huy, bèn nghĩ trước quốc hiệu là Thiên Hoàn ( ), có ý chơi chữ ‘đại’ ( ) thêm một nét ngang còn chữ ‘nguyên’ ( ) cũng được bao lấy đầu, áp đảo “Đại Nguyên”.

Cơn ghen tức của Từ Thọ Huy như ngọn lửa nóng, đốt cháy dã tâm của y.

oOo

Đinh Châu, tháng Năm.

Bảy con đường thông đến Bạch Lộc trang dưới đáy sơn cốc đều là đường ruột dê u tĩnh.

Đoàn người đi theo đường mé xuống sơn cốc, càng đi thì phong cảnh càng thanh u.

Dần dần, đường đi nhỏ lại, cây cỏ thụ che kín phần lớn ánh nắng, ban ngày cũng có cảm giác như đang hoàng hôn, ngoài xa là cỏ lau mọc ngút nghìn.

“Hay cho Bạch Liên giáo, hành động thần bí, nơi ở cũng thần bí theo.” Triệu Đại Minh lên tiếng.

“Huynh không cần theo bọn đệ đến Bạch Lộc trang, lắc lư lư thể này chỉ nhìn cũng hoa mắt, huynh không bị lắc đến mức muốn thổ sao?” Thất Sách cầm tay Hồng Trung, nhìn cổ kiệu tre đi phía trước.

“Nằm cả ngày đúng là vô vị, không theo mấy tên ẻo lả các ngươi thì làm cách nào dạy các ngươi cách nói năng của đại nhân vật.” Trong kiệu trúc vang lên tiếng cười sang sảng, Triệu Đại Minh mồm còn ngậm một hồ rượu.

Khiêng kiệu xuyên rừng là Trọng Bát, Từ Đạt, Thường Ngô Xuân, cùng đệ tử tám túi Thang Hòa, đi đầu dẫn đường là Hàn Lâm Nhi ước hẹn bọn Thất Sách đến đây, mấy hảo thủ Bạch Liên giáo đi cạnh hẩn, Thất Sách nhận ra hai người, đều gặp ở Thiếu Lâm tự.

Hàn Sơn Đồng đa nghi cực độ, chỉ trừ vài tâm phúc Bạch Liên giáo ra thì Bạch Lộc trang ở đâu cũng được giữ kín, hai trăm nhân công xây lên tòa trang viện này đều bị giết, vùi xác trong núi, nếu không nhờ đi theo Thất Sách, nội gián như Trọng Bát vốn không được phép xuống.

Việc lớn sắp diễn ra, để Bạch Liên giáo kết giao các môn các phái thì Hàn Sơn Đồng không thể làm thần long kiến thủ bất kiến vĩ được nữa, thành thử hai tháng nay nhân tài ra vào đông hẩn, hai vị tướng Lưu Phúc Thông, Đỗ Tôn Đạo được Hàn Sơn Đồng tối tin nhiệm đưa hai nghìn binh sĩ thuộc tiền phong doanh xuống sơn cốc tiến hành huấn luyện quân sự, đồng thời bảo vệ trang viện.

Vắt vả lắm mới tới được đáy cốc, sau cùng cũng thấy Bạch Lộc trang thần bí. Tường dày, cửa nặng, cung điện chiếm cả trăm mẫu trong núi. Hai nghìn quân lính được huấn luyện kĩ càng phòng thủ ngoài trang viên, trên cây cối có mấy tổ ong lớn, ẩn ước nghe được tiếng địch quái dị, chính là các Phong địch thủ đang luyện tập chỉ huy đàn ong.

Thể Hồ vẫn nằm ngủ trên nóc nhà, nghe tiếng bước chân của chúng nhân, nhận ra có Thất Sách, y cất tiếng cười lạnh đầy sáng khoái.

Trên đời có một số người nhất cử nhất động đều khiến người khác cảm thấy cao quý. Lúc sát nhân cũng như tiên nhân vậy mực, ăn cơm cũng như quý phi thưởng thức. Tiếng cười lạnh của Thể Hồ ưu nhã cực độ, ai nghe thấy cũng tự thẹn mình thô thiển.

“Âm dương quái khí.” Thất Sách đơn giản thốt lên một câu, Thể Hồ đang nhìn phù vân cứng nụ cười.

“Sao lại nói người ta như thế?” Hồng Trung cười vang nhe chuông bạc, hết sức dễ nghe.

“Lấy đầu ra tay nam nhân trắng như thế, à, lấy đầu ra nam nhân suốt ngày chỉ lo học theo lối cười lạnh âm bất âm dương bất dương như thái giám.” Thất Sách cười nói cùng cô, hoàn toàn không coi Thể Hồ ra gì.

Hàn Lâm Nhi không để tâm. Kỳ thật hẳn không thích Thể Hồ, nhất là phương thức sát nhân của y.

Lương đình Hàn Sơn Đồng thường đánh cờ này tọa lạc dưới tòa nhà Thể Hồ nằm trên nóc, mái nhà cao chừng một trượng, nếu Thể Hồ khê hạ xuống là bảo vệ được cha con Hàn Sơn Đồng, cũng là nơi an toàn nhất trong trang.

Lương đình được xây từ bạch vân thạch nguyên khối, tọa lạc trên ao nước đầy nụ sen cùng búp sen nõn nà, không khí đượm mùi hương ngọt ngào.

Lương đình có sẵn mấy vị khách. Triệu Đại Minh quen biết toàn bộ, đều là đầu lĩnh bang hội.

Trên mặt bàn đá bày một bộ bút mực cùng một cuộn tranh vừa vẽ xong. “Thái Cực bang chủ thiếu niên anh hùng, tiền bang chủ Đại Minh dũng mãnh vô cùng, hay lắm, hay lắm.” Hàn Sơn Đồng mặc đạo bào tử kim, quý phái sang trọng, tướng mạo từ tường, mỉm cười đứng dậy. Lão biết Thất Sách chính miệng đồng ý làm phó cho mình tại đại hội anh hùng thì đương nhiên có ấn tượng tốt về gã. Hàn huyền mấy câu xong xuôi, Hàn Sơn Đồng mời bọn Thất Sách thưởng lãm thư pháp lão mới viết xong.

“Hổ bí tam thiên, trực để U Yển chi địa; long phi cửu ngũ, trọng khai Đại Tống chi thiên.” Chữ tròn trịa đầy đặn, nét mực lâm li, đích xác là bức thư pháp đẹp. Theo thư pháp, U Yển chi địa chỉ kinh đô nhà Nguyên, long phi cửu ngũ là mượn quẻ cần 5-9 trong Chu Dịch “long phi tại thiên, đại nhân tạo dã”, quẻ này đại cát, hàm ý có đại thánh nhân xuất hiện. Thư pháp thể hiện rõ tính tự tôn điên cuồng của Hàn Sơn Đồng.

Triệu Đại Minh không biết chữ, Thất Sách giải thích hàm ý thư pháp cho y nghe. Triệu Đại Minh cười cợt, định lên tiếng trào phúng thì Hàn Lâm Nhi gọi người hầu đưa thức ăn lên.

Chúng lãnh tụ giang hồ ăn cơm thưởng sen trong lương đình, bát đĩa đều là tinh phẩm, màu sắc thiên biến vạn hóa, vừa đẹp vừa ngon. Thất Sách cùng Hồng Trung chưa bao giờ thấy thức ăn tinh tế như thế, cười hì hì vừa ăn vừa hỏi Hàn Sơn Đồng tên món ăn, liên tục khen ngợi, đùa khua như chớp, hoàn toàn không coi bữa ăn là dịp tụ hội hạng nhất của anh hùng thiên hạ.

Chúng nhân thấy hai người ngây thơ lãng mạn, chỉ mỉm cười, đều có hảo cảm.

Chủ đề trò chuyện lúc ăn cơm là thiên hạ thương sinh.

Hàn Sơn Đồng tỏ vẻ lo lắng, biểu thị trách nhiệm nặng nề giải cứu nỗi khổ cho lê dân bách tính, khiến lão ăn không ngon, hận không thể lập tức xua quân lên kinh đô, lên ngôi cửu ngũ, lúc lại cười cười, phân chia quan tước triều đình tương lai cho các hào kiệt có mặt, khiến Triệu Đại Minh được bọn Trọng Bát hầu hạ cười suốt nghẹn xương cá.

“Giờ triều đình bạc nhược, chỉ con cha con Sát Hãn Thiếp Mộc Nhi là tướng tài, còn lại đều là hạng vô năng.” Chương môn phái Tung Sơn Bạch My đạo nhân chuyển đề tài.

“Đúng vậy, ý tưởng của triều đình không nhiều, trọng binh đều ở Tây Vực, hai cha con đón thống lĩnh hai mươi vạn đại quân bảo vệ kinh thành, đích xác là đại họa.” Trang chủ Bái Kiếm sơn trang Hùng Bá gật đầu.

“Sát Hãn Thiếp Dục Cao gì đó có phải biết bắn tên không?” Thất Sách găm đùi gà nướng hỏi.

“Thái Cực huynh cũng biết? Nghĩa tử của Sát Hãn Thiếp Mộc Nhi tên Quách Thiếp Mộc Nhi, cũng là Vương Bảo Bảo, thì lợi hại lắm, bách bộ xuyên dương, nội công bất phạm. Không dám giấu, vai tại hạ vì đánh giá thấp tiền kinh của hắn mà bị phé.” Kì Liên sơn Hỏa bang chủ Bành Đại nói, sờ lên tay trái rũ xuống, không hề oán hận Vương Bảo Bảo bởi y đã thua tâm phục khẩu phục.

“Nghe nói Vương Bảo Bảo tập luyện công phu Dã hô hảm của Miêu Cương, mười phần bất phạm.” Nam Miêu Ngũ Độc phái nữ trưởng môn Thẩm Anh Anh lên tiếng.

“Đúng thế, lúc đó hắn bắn liền mười mấy mũi tên khiến thiết thuẫn của tại hạ rung rinh, tay tê cứng. Nếu không vì đỡ tên của hắn thì mấy trăm mũi tên mềm xèo kia có là gì, sớm đã lấy được đầu cầu hoàng đế rồi. Đúng là dục tốc bất đạt.” Thất Sách nhớ lại, gắp cho Hồng Trung một miếng cá tầm ướp chanh. Chủ đề này thú vị, chúng anh hùng đua nhau hỏi về việc gã ám sát hoàng đế Thất tử.

Thất Sách đương nhiên tỉnh lược chuyện Trọng Bát đề nghị, chỉ nói hôm đó tỉnh dậy, không có việc gì làm nên cầm đại thiết thuẫn đến trường săn thú định ám sát hoàng đế, cách giấu sát khí ẩn tàng sau lưng con hổ, rồi quá trình đón đỡ hai mũi tên của Vương Bảo Bảo, từng bước áp sát hoàng đế giữa làn mưa tên, tiếng gầm chấn nhiếp mấy trăm thiết kỵ. Gã đã quen thêm mắm dặm muối, kể lại linh hoạt, chường môn các phái há hốc miệng lắng nghe.

Sắc mặt Hàn Sơn Đồng càng lúc càng cứng lại, y quen được xu nịnh, không thích người khác khi nói chuyện không ca công tụng đức mình, mà tập trung vào một xú tiểu tử ăn uống thô lỗ.

“Huynh ấy vẫn nói năng như thế đấy, mặc kệ đi.” Hồng Trung phát giác sắc mặt Hàn Sơn Đồng, vội nhét một miếng bánh lớn vào miệng Thất Sách, gã cười hì hì ăn luôn.

Đột nhiên, Thất Sách nhíu mày, nhìn Triệu Đại Minh, y cũng tỏ vẻ khác lạ.

“Sao thế?” Thẩm Anh Anh hỏi.

“Vừa có một làn sát khí lướt qua, cả giọng nói lạ.” Thất Sách bắt an.

Triệu Đại Minh nhắm mắt lại, toàn lực nắm bắt sát khí. Nhưng người mang sát khí cũng là cao thủ, hơi thở ẩn vào không trung, không thể nắm bắt được.

“Không thể nào, có hai nghìn quân ngoài trang viên, lại cả Thể Hồ dùng Địa Thỉnh đại pháp cảnh giới, đừng hòng có ai trà trộn vào được, các vị xin cứ yên tâm.” Hàn Lâm Nhi đứng sau lưng phụ thân cung kính lên tiếng, Thể Hồ vẫn không có động tĩnh gì. Quần hùng đều thuận theo ánh mắt Thất Sách rồi nhìn sang vẻ mặt nặng nề của Triệu Đại Minh. Đũa đều ngừng trên không.

Triệu Đại Minh ngưng thần, đem chân khí toàn thân hóa thành vô số sợi tơ xạ khắp tứ phía như tấm lưới nhện vô hình. Dù khinh công cao nhất thiên hạ hoặc nhãn giả đứng đầu Đông Doanh cũng không tránh được. Công phu này cao gấp Địa Thỉnh đại pháp của Thể Hồ cả chục lần, kích cỡ của tấm lưới do công lực của người thi triển quyết định. Với công lực của Triệu Đại Minh có thể nắm rõ mọi động tĩnh trong vòng mười trượng.

“Thất Sách.” Triệu Đại Minh mở bừng mắt.

“Vâng.” Thất Sách vén tay áo, gai ốc nổi đầy.

Cảm giác này quá quen thuộc.

“Chuẩn bị.” Triệu Đại Minh nói ra mấy chữ đó, cánh tay gã mềm nhũn chột thất lại.

“Vâng.” Thất Sách hít sâu, nhìn lên nóc lương đình, mười mấy cá chường môn nhân đồng thời ngẩng theo.

Đột nhiên, lương đình bằng đá vỡ toác. Đá bay tứ tán, đánh vỡ thạch đình là một bàn tay còn nhăn nhó hơn rãnh cổ thụ.

“Lâu rồi, không gặp.” Bất Sát đáp xuống, một chưởng cuốn theo vô số đá vụn ập vào Thất Sách, chân đá Hàn Sơn Đồng, lão sử dụng Kim Cương La Hán quyền cơ bản nhất của Thiếu Lâm.

Ngọn cước bị Hùng Bá, Bạch My đạo nhân, Thẩm Anh Anh liên thủ hóa giải, Thất Sách sử dụng Kiến Long Tại Điền ngạnh tiếp Bất Sát, để tá lực, thân thể y hơi bấn lùi lại.

“Trọng Bát!” Thất Sách kêu to trước khi văng xuống ao sen. Không đợi gã kêu lên, Trọng Bát đã nghĩ cách mang theo Hồng Trung cướp đường thoát ra. Từ Đạt ôm Triệu Đại Minh, Thường Ngộ Xuân xuất chiêu Kiến Long Tại Điền chấn bật trụ đá đổ xuống, định thoát thân.

Nhưng Bất Sát chặn trước con đường duy nhất ở cửa thạch đình, chúng nhân trừ nhảy xuống ao thì hết đường.

Không.

Hợp lực tất cả sao lại không thể đấu một trận? Mười mấy chưởng môn, bang chủ, trang chủ, đảo chủ đều là cao thủ tuyệt đỉnh.

Nhưng tâm họ đều run rẩy, chỉ bởi bàn tay Bất Sát vẫn chưa xuất thủ cầm một bộ da.

Bộ da đó có một cái mũi, hai con mắt và nửa cái miệng. Gương mặt của Thể Hồ.

“Một chiêu, là, chết.” Bất Sát vò nát bộ da, máu văng tung tóe.

Ban nãy Bất Sát vô thanh vô tức lướt sát mặt đất, Địa Thỉnh đại pháp cũng không phát hiện được, lén đến cạnh Thể Hồ trên nóc đình, chỉ một chiêu Long Trảo thủ là mặt Thể Hồ bị bóc ra, lạng lẽ táng mệnh. Không kịp trả đòn dù một chiêu.

Bất Sát nhẹ nhàng đáp xuống, không hề phát ra thanh âm thừa thãi nào.

“Bất Sát! Người muốn gì?” Bạch My đạo nhân quát to, phát trần giơ ngang ngực, ông ta cực kỳ bức mình, không hiểu vì sao bị chúng nhân đẩy lên tuyến đầu. Bất Sát không nói gì, chỉ nhìn Triệu Đại Minh trên lưng Từ Đạt rồi nhìn xuống ao...

Đã biến mất. Thất Sách khuất bóng rồi.

“Trốn?” Bất Sát lạnh tanh nhìn mặt nước.

Bên ngoài Bạch Lộc trang xôn xao. Ẩn ẩn ước ước, cách đó mười dặm có tiếng cả vạn thốt ngựa đang tung vó, khí thế kinh nhân. Hàn Lâm Nhi khẩn trương chặn trước mặt phụ thân, cả hắc cũng nghe ra chỉ ít có ba vạn nhân mã đang bao vây trên sơn cốc, chắc rằng triều đình biết tin quần hùng tụ hội nên phái đại quân đến tập kích.

Hàn Lâm Nhi quay lại, phụ thân hắc không hề sợ hãi.

“Mệnh trời ở ta, có gì phải sợ? Bản tọa là chư phật quang minh chi vương chuyển sinh, sáng gấp vạn lần nhật nguyệt, mấy... con rồi các người sao dám ra vẻ trước mặt bản tọa, còn không mau lui xuống?” Hàn Sơn Đồng cười từ ái, tay áo phơ phất, rảo bước tới.

Quần hùng kinh hãi, Hàn Sơn Đồng nếu không bị điên thì tất thân hoài võ công thâm bất khả trắc.

Bất Sát lơ Hàn Sơn Đồng đi, chỉ nhìn xuống mặt nước.

“Bể khổ vô biên, quay đầu là bờ, trên mình ta rực rỡ ánh sáng chiếu soi...” Hàn Sơn Đồng thấy Bất Sát làm lơ, liền từ ái vỗ vỗ vai lão.

Bất Sát vẫn nhìn xuống nước, bàn tay khẽ phất.

“Phụ thân!” Hàn Lâm Nhi gầm lên, hắc thấy phụ thân đang nhìn mình mỉm cười nhưng lưng ông ta quay về phía chúng nhân.

“Ta là...” Hàn Sơn Đồng cười rất từ ái nhưng để lại một câu còn ngu xuẩn hơn là di ngôn.

Vị Di Lạc chuyển thế từ từ ngã xuống, Ngũ Độc giáo Thẩm Anh Anh hô lên kinh hãi.

Bên ngoài Bạch Lộc trang hỗn loạn, tiếng đao kiếm va chạm không ngớt.

“Địch nhân ở đâu nhiều thế này. Mau kết trận.”

“Tên mạnh quá. Vương Bảo Bảo! Vương Bảo Bảo đích thân dẫn quân đến.”

“Mau chặn địch thủ lại. Còn không mau chặn.”

Hồng cân quân bên ngoài thét vang, tình thế mười phần nguy cấp, bọn Trọng Bát cũng nghe rõ hai nghìn người đang hô quân Nguyên tấn công, loạt đầu tiên đến cả vạn người, hiện tại may nhờ Phong địch thủ điều khiển trăm vạn Hồ phong không chế địch từ phía sau, hai nghìn tinh binh mới miễn cưỡng chống chọi được.

Tình huống cực kỳ bất lợi.

Hàn Lâm Nhi cùng Trọng Bát chưa kịp nghĩ xem ai báo tin, hay làm cách nào giải cơn nguy cấp này. Vì trí mưu là không đủ, chỉ có thể mở đường máu mà thôi.

“Chủ giáo! Thất tử tấn công!” Lưu Phúc Thông dẫn mười mấy binh sĩ xông vào, thấy thạch đình đổ nát, Bát Sát đứng chặn, cùng Hàn Sơn Đồng đã thảm tử. Lưu Phúc Thông kinh hãi nghẹn lời.

“Chém chết con lừa trọc này đi.” Hàn Lâm Nhi thét lên, quần hùng bày trận thế, chuẩn bị hợp lực mở đường máu. Binh sĩ sau lưng Lưu Phúc Thông xông qua con đường quanh co trên mặt ao, định dùng loạn đao chém Bát Sát, hai tay lão kẹp từng viên đá lên, vận kinh ném ra, như hai viên đạn pháo đập tan binh sĩ, đá vỡ cùng máu văng tứ tán, Lưu Phúc Thông kinh hoảng lùi lại thật nhanh.

“Ai, cũng, dừng, mong tẩu thoát.” Bát Sát nói đoạn, đẩy ao vọt lên một trụ nước. Lão xuất một quyền, nước văng tứ tán, thị tuyến tất thấy đều nhòe đi.

Một bóng người ướn sừng chợt xuất hiện sau lưng lão. “Thần Long Bãi Vĩ!” Thất Sách xoay người đá ra, ngọn cước không hề xảo diệu, xong như thân cây giáng xuống.

Bát Sát không ngoảnh lại, tay trái búng ra hai ngọn Nhất Chỉ thiên hóa giải kinh đạo của Thất Sách. Gã không ngã lòng, dù thế nào cũng phải vì quần hùng mở được đường máu. Vì Hồng Trung.

Gã dốc toàn lực, quần cước như mưa, chiêu sau nhanh hơn chiêu trước. Bát Sát lạnh lùng, chiêu nào cũng phát ra sau nhưng đến trước, khắc chế mọi quyền lộ của đối thủ. Thất Sách nghe kinh lực, biết Bát Sát chưa dốc toàn lực.

Bạch My đạo nhân cùng các chưởng môn vội xuất thủ, thi triển tuyệt học bình sinh vây lấy Bát Sát. Lão một mình đấu với mười bốn người nhưng không hạ phong. Long Trảo thủ càng lúc càng nhanh, không khí vang tiếng kinh lực rần rạt.

Con đường rời khỏi thạch đình bị chưởng phong cước ảnh vây kín, đứng cạnh đó cũng khó thở, bọn Trọng Bát vô công thấp kém, định nhảy xuống ao bơi đi.

Bát Sát phát hiện dụng ý của chúng nhân, nhanh chóng chụp lấy cánh tay Hùng Bá đâm đĩa máu ném vào Triệu Đại Minh.

Bị nội lực Bát Sát bao quanh, tay trái Hùng Bá biến thành viên đạn trầm trọng xé toạc không gian.

“Không ổn!” Trọng Bát kêu thảm, Thường Ngộ Xuân tổng song chưởng ra, Từ Đạt tung cước mới ngăn được. Triệu Đại Minh cười to: “Giặc trọc này đúng là nhỏ nhen, đến giờ vẫn chưa quên mối thù phân nóng của ta.”

Bát Sát nổi giận, toàn thân nóng bừng. Đúng rồi, đúng là y. Có lẽ y vẫn có thể mang lại cho lão cảm giác khác lạ.

Sát khí dâng tràn, chân khí trong thể nội lão áp lên huyết đạo như khối thép nóng đỏ, nung chảy thành dung dịch, một chưởng xuất ra, mấy vị chưởng môn thổ huyết sa xuống nước.

Bát Sát như chim đại bàng tung cánh trên không, tả thủ thành chưởng, hữu chưởng thành trảo, bọn Triệu Đại Minh đều bị trảo kinh bao phủ.

Quần hùng nhân lúc lão lao lên không, bắt chắp liền si chạy ngược vào trong trang, khiến Thất Sách nhất thời không thể quay lại thạch đình đổ nát cứu viện.

“Chết!” Bất Sát xuất kiếm, Từ Đạt xuất Thần Long Bãi Vĩ, Thường Ngộ Xuân sử dụng Kiến Long Tại Điền, Hồng Trung múa Nga My song kiếm, tất cả tấn công vào mặt lão, đều bị cường kình chấn văng đi.

Trọng Bát không kịp tránh liền chặn trước mặt Triệu Đại Minh, bị kình khí ép cứng đờ, chỉ còn cách nhắm mắt chờ chết.

“Trọng Bát tránh ra!” Triệu Đại Minh cười ha hả, đẩy Trọng Bát dạt ra, dùng chút nội lực sau cùng phun nước dãi, xé toạc tấm thuẫn khí của Bất Sát, xẹt vào mặt lão.

Tay lão đỏ lòm máu xuyên qua ngực Triệu Đại Minh, hai y trơn tròn, khoe môi nhếch lên, ra vẻ mười phần thống khoái.

“Đại Minh huynh...” Thất Sách chặn trước chúng nhân ngăn ngợ.

Tay Bất Sát từ từ rút khỏi người Triệu Đại Minh, gương mặt khô như vỏ quít lưu lại một dấu máu, mắt trái của lão trong giây phút xuất thủ bị Triệu Đại Minh phun nước dãi làm mù, bộ dáng như lệ quỷ. Dù vậy lão vẫn không tỏ vẻ gì.

Triệu Đại Minh nhắm mắt lại, hơi thở ngừng hẳn.

Thất Sách giận điên cuồng, nhìn Bất Sát, chân khí toàn thân dâng lên: “Bất Sát, ngươi nên biết tay Triệu Đại Minh đã nổi tay cho ta.” Gã nắm chặt tay.

Bất Sát cảm giác người đứng trước mặt khác hẳn Thất Sách của nửa năm trước. Đích xác, Dịch Cân kinh thần diệu như vậy. Ông trời đã tuyển gã, chưa biết chừng để hủy đi chính lão, kẻ giết vô số người. Cả hai cánh tay đã từng sỉ nhục lão nữa.

Thú vị... sẽ thú vị lắm sao?

“Trọng Bát, tìm được chạy đi.” Thất Sách bước lên, Bất Sát cảm giác mặt đất rung lên.

Tiếng đao kiếm va nhau bên ngoài trang dần lắng đi, tiếng hò hét cũng lắng dần. Tên lửa khắp trời bắn vào Bạch Lộc trang, khoảnh khắc sau nóc nhà rục rủa. Khói bốc ngùn ngụt, đột nhiên vang lên tiếng pháo bắn vào một góc tường trang viện.

Thất Sách liếc nhanh, ánh lửa rừng rực chiếu lên mặt Hồng Trung. Đẹp quá. Đáng vẻ cô lo lắng cho gã thật khiến gã muốn ôm cô vào lòng.

“Tái kiến, Hồng Trung.” Thất Sách thăm thì. Gã bước thêm một bước, toàn lực xuất ra Kiến Long Tại Điền!

Bất Sát xuất quyền, bùng một tiếng, cả hai đều lùi hai bước, Thất Sách không hề lãng phí thời gian, cong người lao lên, xuất ra Kim Cương La Hán quyền, chiêu nào cũng tấn công với tốc độ tuyệt luân. Chân khí của gã ngưng trệ nhưng không chuyển mà xuất quyền cực độ cương mãnh ngạnh tiếp Bất Sát, tất nhiên kết quả là lần nào va chạm cũng thụ thương, nhưng gã càng lúc càng tiến tới, thì thoảng lại dùng Kiến Long Tại Điền đẩy chân khí lên đỉnh điểm chấn lùi đối phương. Bất Sát tuy biết dụng ý của gã nhưng liên tục thoái lùi trước dáng vẻ hung hăng của Thất Sách.

Liên tục lùi lại, lộ ra một lối thoát.

Trọng Bát cùng Hàn Lâm Nhi nhanh chóng cướp đường xông ra, Thất Sách bức được Bất Sát dấn vào đến tận đại sảnh, hơi nóng ngột ngạt khiến râu tóc cả hai dựng lên.

Nóc đại sảnh rục rủa, ngói sụp xuống, xà nhà to lớn cũng bị đạn pháo đánh gãy đôi, cả gian đại sảnh cơ hồ sập bất cứ lúc nào.

Chúng nhân thuận lợi thoát khỏi phạm vi truy mệnh của Bất Sát, càng lúc càng chạy xa.

“Tính, hay, lắm.” Bất Sát đá cái ghế bằng đá Đại Lý lên, cái ghế lao đi như tên bắn vào lưng Từ Đạt.

“Đừng hòng!” Thất Sách nghiêng người bỏ ra, cái ghế vỡ tan.

Bất Sát nhân cơ hội gã phải cứu viện, lẳng không búng ra khí tiễn vào sườn gã. Thất Sách hộc lên một tiếng thổ máu.

Một quyền trí mệnh của lão quyền qua bình phong cháy rực, giáng xuống ngực Thất Sách, xà nhà trên đầu bị thế lửa làm gãy, vừa hay ngăn trở thân hình Bất Sát khựng lại, gã nhân cơ hội lăn mình đi.

Gã thở hồng hộc, nhìn Bất Sát. Nội tức gã sôi trào như thùng nước không ngừng tỏa nhiệt trong Đan điền, mười phần khó chịu. Vừa tấn công dồn dập vì chúng nhân nên chân khí gã đại tổn, cộng thêm phải chịu một đợt khí chỉ như thiết côn, nếu không tu luyện Dịch Cân kinh, e rằng giờ gã đã chết vì nội thương.

Bạch Lộc trang đã triệt để chìm trong lửa, khói như vòng tròn đen thẫm, hít phải một hơi là sặc nửa ngày, nhưng tên lửa ngập trời không ngừng không nghỉ, như châu chấu che kín không trung, thoáng sau biến mười mấy gian phòng thành tổ ong lửa.

Quân Nguyên do Vương Bảo Bảo dẫn tới đã chuẩn bị kỹ càng, dùng mãnh tinh hãn, định làm cỏ cả Bạch Liên giáo. Hồ phong sợ khói lửa, lần này không thể trông chờ vào Phong dịch thủ đến cứu viện.

“Người, vẫn, chưa được.” Giọng Bất Sát như hai thanh sắt cọ vào nhau, chân khí bạo phát.

Trong làn khói, ngọn lửa bập bùng chợt lặng lại, như thể bị bàn tay vô hình giữ chặt. Rồi bỏ ra, ngọn lửa càng mãnh liệt. Trong khoảnh khắc đó, Bất Sát vận công lực lên đỉnh điểm. Tuy mất một con mắt nhưng sát chiêu của lão hiện giờ mới bắt đầu.

Không gì sáng khoái bằng trong lúc bị thương như thế, trong biển lửa như thế, lại tỷ đấu với một quái vật như thế. Thất Sách không lo cho mình, đầu óc gã đều nghĩ đến việc Hồng Trung có tìm được đường thoát thân trong hoàn cảnh bị quân Nguyên vây kín thế này, bình bình an an rời khỏi trang viện chẳng?

Nên khi quyền đầu của Bất Sát xuyên qua lửa đỏ đến trước ngực, gã vẫn như người nhà quê ngốc nghếch tỉnh mộng, ồ lên kinh ngạc.

Một quyền kinh nhân của Bất Sát bị gã nhẹ nhàng, ung dung đẩy đi.

Không chỉ Bất Sát kinh ngạc, cả gã cũng thấy kì quái, làm cách nào mà tay mình lại đỡ lấy thân thể nặng nề tằm thép của Bất Sát, quay mấy vòng là cơ hồ hất ngã lão.

“Tá lực sử lực, dẫn kinh lạc không.” Thất Sách ngậy ra nhìn tay mình, lẩm bẩm.

Bất Sát không bận tâm, Long Trảo thủ xuất ra, tứ phía bùng lửa cuốn về phía Thất Sách.

Thất Sách dựa vào tính vô tri của người nhà quê, phần khởi tinh thần, dùng chân khí tàn dư thi triển Thái Cực quyền đủ cả cương nhu, hóa giải Long Trảo thủ đáng sợ của Bất Sát.

Hai chân đi vòng tròn, tả thủ âm, hữu thủ dương, kinh lực từ song chưởng của Thất Sách mang theo thân thể xoay vòng, lại như con trót xoay theo thế công của Bất Sát.

Lửa cháy rừng rực, khói dày mịn che kín thị tuyến cả hai. Thất Sách nhắm mắt lại, lắng nghe kinh lực trong bóng tối, lòng không hề sợ hãi, không còn giữ ý thắng bại, biến mình thành người sắp chết.

Chân khí của Bất Sát cuộn cuộn, chiêu thức quyền cước cương mãnh vô cùng, mấy dải ngói đỏ cuốn lên bị Thái Cực kinh của Thất Sách gạt đi.

Bất Sát mới được thấy võ công này tại Noãn Phong cương, hiện giờ tấn công mãi mà không hạ được, lòng thoáng giận, có lúc thân thể bị quái kinh của Thất Sách kéo đi, cơ hồ bước chân bất ổn, ngay cả ngọn lửa cũng cơ hồ trở thành địch nhân bị Thất Sách dùng chưởng phong thổi đến, đạo bào đen tuyền hóa thành những con bướm xám tan tác.

“Như thế này, kì quái!” Bất Sát biến đổi Long Trảo thủ nhất biến, thành Bàn Nhược quyền đại khai đại hợp rồi lại chuyển thành Vô Tướng quyền lắt léo tiểu xảo, nhưng Thất Sách có thể tránh được công kích trong đường tơ kẽ tóc, thậm chí còn dùng tư thế xoay tròn kỳ quái quán lấy lão, định hất ngã lão. Công cực kỳ bá đạo, tránh xảo diệu vô cùng, Thất Sách tựa như con lươn trơn tuột, di chuyển như hành vân lưu thủy.

Thất Sách không nghĩ gì nữa, Thái Cực quyền “hoàn thành” trong tình huống ác liệt nhất, đạt đến cảnh giới dĩ nhu khắc cương, dĩ nhu hóa cương chân chính.

Lửa từ tứ phía bốc lên, nhiệt độ trong đại sảnh tăng nhanh, dưỡng khí giảm hẳn, dù đứng bất động cũng cực kỳ vất vả rồi. Một hơi hít sâu là không khí khô nóng sẽ tổn thương đến phế phủ, giao đấu liều mạng với tốc độ đó là so độ công phu hô hấp của ai hơn ai.

Pho Thái Cực quyền của Thất Sách chú trọng toàn thân thả lỏng, thân chuyển theo kinh lực, kinh sát với thân, Bất Sát cựa vào nội công cao hơn, cứ cầm cổ tấn công, trong vòng trăm chiêu khó lòng đạt mục đích, do hoán khí không thuận nên dần nóng nảy, hốc máu trên mắt trái vì nhiệt độ cao nung nấu nên nhanh chóng kết vảy.

Chiêu thức của Bất Sát vẫn mạnh mẽ nhưng giữa các chiêu bắt đầu xuất hiện dấu hiệu không liên lạc.

Sơ hở. Cao thủ quá chiêu, thắng bại chỉ trong một hơi thở.

Thất Sách chợt trượt chân, sa vào góc chết mà con mắt trái đã mù của Bất Sát không thấy gì, chiêu thức đột biến, Kiến Long Tại Điền giáng mạnh vào sườn lão.

Bất Sát lộ ra vẻ mặt giống con người, điều hiếm khi xảy ra. Theo lão đoán, chỉ cần Thất Sách lộ sát khí là sẽ tự phá lớp phòng ngự vô địch. Lão đợi cơ hội đó để ngạnh tiếp.

Long Trảo thủ đốc ra với kinh lực mạnh nhất. Liều thôi!

Hai chân Bất Sát lún xuống đất, Thất Sách văng về phía sau, lưng đập vào cột lửa.

“Đáng ghét.” Thất Sách hoa mắt, mỗi tác thân thể đều như rên lên đau đơn.

Cơ nhục, khổng khiếu, mỗi tế bào đều sôi lên, phảng phất sắp trào khỏi ngũ tạng lục phủ.

Bất Sát loạn choạng bước lên, từ từ giơ tay trái, chăm chú nhìn Thất Sách.

“Trước khi chết, lại, khóc, có gì, thì nói đi.” Lão hỏi.

Hai mắt gã rướm lệ, khóe môi nhếch lên. Vì đang ở trong ngọn lửa nên gã nhìn thấy tình cảnh chấn động nhất.

Hồng Trung cầm song kiếm lặng lẽ đến sau lưng Bất Sát, cười hì hì nhìn Thất Sách. Song kiếm xuyên qua hỏa diễm đâm vào Bất Sát. Lão đang giao đấu đến thiên hôn địa ám, đánh ngã Thất Sách rồi thì buông lòng cảnh giác, quả thật không nhận ra Hồng Trung đánh lén, nhưng tu vi của lão đạt tới hóa cảnh, mũi kiếm chạm vào cơ bắp, cơ bắp lập tức cứng như thép, kiếm không đâm vào được mà cong vòng.

“Hừ.” Bất Sát xòe năm ngón tay, chụp vào đầu Hồng Trung.

“Hồng Trung ngồi xuống.” Thất Sách gào lên, đè khí lao vào Bất Sát.

Vạn phần nguy cấp, Thất Sách xuất ra một chưởng nhẹ nhàng đỡ Hồng Trung, một chưởng tiếp trảo của Bất Sát, kiệt lực gánh chịu toàn bộ lực đạo.

Bốp một tiếng, mũi gã trào máu, thân thể lún xuống thêm, một chân quỳ sụp.

Chưởng của Bất Sát bị gã chặn lại, lão lật tay xuất tiếp một chưởng hung mãnh tuyệt luân.

“Để xem ngươi, đỡ được, mấy chưởng!” Bất Sát nói. Thất Sách không hề do dự, giơ tay đón đỡ.

Bùng. Lại đón đỡ thẳng thừng.

Đón đỡ thẳng thừng.

Đón đỡ thẳng thừng.

Vẫn đón thẳng.

Bất Sát từ trên bổ xuống liên tục tám chưởng, như thiết chùy giáng thẳng, nhưng đều bị Thất Sách lấy cứng chọi cứng, không hề sử dụng phương thức xảo diệu nào. Hồng Trung nằm trong lòng gã bị kinh lực chấn động đến hoa mắt.

Hồ khẩu Thất Sách toác ra, mũi mà khóe miệng rỉ máu. Nhưng gã vẫn cười.

Bất Sát điên tiết, chưởng lực từ nhanh chuyển thành chậm, muốn so nội lực với gã.

Thất Sách không hề e sợ, lại giơ tay đón đỡ, từ từ tiếp một chưởng chậm rãi, không hề biến hóa của Bất Sát,

Lửa cháy, hơi nóng làm mờ hồ gương mặt cả hai, đã đến tuyệt cảnh gần như không còn đường khí nữa. Nhưng hai con người điên cuồng này đang dùng chiêu thức đơn giản nhất hao kiệt khí tức hơn hết đối kháng nhau.

Sắc mặt Bất Sát hơi đổi, mắt hơi hoa lên.

Nụ cười trên mặt Thất Sách càng lúc càng tươi tắn. Vì gã nhìn thấy một cánh tay khác, cùng với gã đón đỡ áp lực của Bất Sát.

Hóa ra là tay Hồng Trung cùng giơ lên, muốn tận chút lực bạc.

Đột nhiên, mặt đất nứt toác, Bất Sát cả kinh nhảy vọt lên, Thất Sách cùng Hồng Trung bị chấn văng về phía sau. Giữa ba người xuất hiện một vết nứt lớn.

Hóa ra Hàn Sơn Đồng chôn long bào cùng kim ngân tài bảo dưới đất, mặt đất không phải nguyên bản, bị nung nóng lâu liền nứt ra, cộng thêm nội lực hùng hồn của hai người tỷ đấu nên cuối cùng không chịu nổi. Nhờ khoảnh khắc đó, Thất Sách có cơ hội nhìn kỹ ngọn lửa, nhìn Hồng Trung cùng mình chống lại cường địch.

“Mẹ muội nói huynh ngốc như thế, vạn lần không được bỏ rơi huynh.” Hồng Trung cũng mỉm cười, không hề sợ hãi.

“Huynh biết chứ.” Thất Sách chưa kịp rơi lệ đã bị hơi bóng làm khô.

Bất Sát nhìn tử kim long bào dưới lòng đất rồi nhìn Thất Sách thân thụ trọng thương, tựa hồ đang nhìn xem hai hình thái đối lập trong thời loạn này. Long bào chạm vào lửa, thoáng sau đã hóa thành tro tàn, nhưng nam nhân đối diện lão lại đứng dậy.

“Người, muốn làm, hoàng đế?” Bất Sát đẩy lên niềm hiếu kỳ hiếm thấy với động cơ của đối phương, biết rằng sắp chết nhưng vẫn gắng gượng đến cùng.

“Không.” Thất Sách vuốt ve gương mặt đầy bụi đất của Hồng Trung, tay gã đen nhem theo.

“Muốn trở thành, võ công, thiên hạ, đệ nhất?” Bất Sát lạnh lùng.

“Không, người mạnh hơn ta.” Thất Sách nói thẳng, giờ này mà gã vẫn đứng vững đã là kì tích.

“Vậy thì, vì sao?” Bất Sát lạnh lùng. Nhưng lão rất chờ mong, có lẽ đối thủ mạnh nhất đời này có thể mang lại đáp án khiến cơ mặt lão biến đổi.

“Vì ta sẽ thắng người.” Thất Sách nói ra câu này, Bất Sát tựa hồ muốn bật cười. “Trước mặt người con gái ta yêu nhất, có Thái Cực quyền mà ta và Quân Bảo sáng tạo, không lý gì lại thua người.” Thất Sách giơ song thủ, từ từ xòe ra. Như ánh trắng, như cánh ve.

Không khí chuyển động theo.

“Nói hay lắm.” Giọng nói cất lên vang vang, chỉ giây lát là đến gần.

Biển lửa dạt ra, gió lửa vào, thế lửa tăng thêm mấy lần. Một bóng người gầy gò xuất hiện sau lưng Bất Sát, thực hiện tư thế không linh hết như gã.

“Sao, có thể?” Bất Sát trợn mắt, khí trường trên mình như châm nhọn tủa ra. Tất cả đều bị hạo nhiên chính khí hóa giải vô ảnh vô tung.

Người đến là một truyền nhân khác của Dịch Cân kinh, sáng tạo ra Thái Cực quyền - - Quân Bảo.

Quân Bảo mỉm cười. Thất Sách vui mừng, nhiệt huyết dồn lên.

“Nếu chúng ta thắng trận này.” Gã bước lên, khoe miệng hơi nhếch.

“Sẽ khai tông lập phái, phổ biến Thái Cực quyền khắp thiên hạ.” Quân Bảo cũng bước lên một bước, mày kiếm rủ xuống.

Bất Sát gầm vang.

22. Chương 17.

Thiếu Lâm Tự Độ Bát Đồng Nhân

Tác giả: Cửu Bả Đao

Chương 17.

Người dịch: Công Tử Bạc Liêu

Nguồn: Vip.vandan

Bạch Lộc trang bị ba vạn đại quân do Vương Bảo Bảo chỉ huy thiêu thành bình địa. Hai nghìn Hồng cân quân chỉ có hơn hai mươi người theo Lưu Phúc Thông, Hàn Lâm Nhi, Trọng Bất thoát được trùng vây, Phong địch thủ cơ hồ tử thương hết. Vốn hai mươi mấy người này không ai có thể sống sót được.

Trong thời khắc tối nguy cấp, mấy trăm tăng nhân do bảy mươi hai võ tăng Thiếu Lâm võ nghệ cao cường lãnh đạo kết thành Đại Phục Ma côn pháp, thanh thế như chẻ tre tiến vào trận thế của quân Nguyên, mở được đường máu cho chúng nhân thoát thân.

Sau này Trọng Bất nghe ngóng được nguyên nhân Bạch Lộc trang gặp đại kiếp.

Hóa ra một Phong địch thủ phụng mệnh bảo vệ Hàn Sơn Đồng lại là nội gián do Từ Thợ Huy cài vào Bắc Hồng cân quân, nên họ Từ nắm vững động tĩnh của Hàn Sơn Đồng như lòng bàn tay. Từ Thợ Huy không yên lòng trước việc Cái Bang và Bắc Bạch Liên giáo kết minh, nên sai người báo tin cho Vương Bảo Bảo, để hấn dẫn đại quân thôn tính căn cứ địa Bắc Bạch Liên. Nhưng trong hàng ngũ tướng lĩnh mới gia nhập của Vương Bảo Bảo cũng có nội gián Thiếu Lâm, người này khi còn trên chùa cố ý giao hảo với con cháu đạt quan quý tộc, hạ sơn liền cạy cục quan hệ lọt được vào hàng ngũ của Vương Bảo Bảo quân uy cao vợi. Có được tin tức quan trọng như vậy, y liền báo về Thiếu Lâm. Nội gián như vậy còn không ít trong hàng ngũ quân Nguyên, về sau là lực lượng quyết định đến chiến tranh.

Việc lớn trên đời đều do vô số xảo hợp mà thành. Trong cõi u minh có sẵn thiên ý. Kỳ thật, hàm chứa vô vàn đối trá, tàn nhẫn, minh tranh ám đấu.

Lịch sử xưa nay vẫn thế, bị sóng ngầm xô đẩy.

oOo

Trọng Bất thấp nén hương cuối cùng trước mộ Triệu Đại Minh.

Lòng người thay đổi khó lường, đáng sợ hơn tất cả. Điều đó bén rễ trong lòng y, thay đổi tính cách, cách nhìn của gã về loài động vật con người.

Nhưng Triệu Đại Minh trước khi chết còn đẩy y ra, đương nhiên đây là hành động nghĩa khí hào hùng.

Đường đường một vị tiền bang chủ, tại sao lại giảng nghĩa khí với tiểu nhân vật như y?

Trọng Bất suy tư nhìn ba chữ Triệu Đại Minh trên mộ.

“Trọng Bất, đừng nghĩ quá nhiều, thời loạn mới bắt đầu thôi.” Thắt Sách mỉm cười vỗ vai y.

Đúng, thời loạn mới bắt đầu.

“Thắt Sách, huynh dựng một căn lều trú ở Võ Đang sơn, làm hàng xóm sư đồ Tử An. Họ viết truyện, huynh cùng Linh Tuyết luyện quyền luyện kiếm, đệ rảnh rỗi cứ dẫn Hồng Trung đến uống chút rượu, Tử An lúc nào cũng nhớ đệ.” Quân Bảo cười tươi.

“Tử An thu đồ đệ rồi? Phải tận mắt thấy mới được.” Thắt Sách cười lớn, nắm tay Hồng Trung.

Tối đó phương trượng Thiếu Lâm nói rằng người có thể khiến Quân Bảo lành lại chỉ có Bất Khổ đại sư.

Kinh mạch của y được tiên thiên chân khí Bất Khổ đại sư tích lũy cả đời xung kích đánh tan rồi chỉnh lại, sau cùng cũng lành lặn như trước.

Phương thức quái dị đó không chỉ dựa vào tiên thiên chân khí quý giá của Bất Khổ đại sư, người được chữa cũng phải vượt qua được chướng ngại của Dịch Cân kinh, thể nội hàm chứa tiên thiên chân khí tương ứng mới có thể thực hiện được.

Bất Khổ hao kiệt chân khí cả đời nhưng không bó tay chịu chết, sao cũng nhờ phép châm cứu thần kỳ của Chung Tu Bạch cùng nhân sâm giá trị liên thành mà sống sót. Vì Bất Khổ có lý do để sống.

“Trước khi sư đệ chết có nói gì không?” Bất Khổ ngồi trước mộ Bất Sát, ngẩn ngơ nhìn mộ cát. Dưới mộ không có người, mà chỉ là tâm ý của ông. Ông vẫn muốn gặp mặt sư đệ một lần.

“Hóa ra, đó, lại là, sợ hãi.” Thất Sách chuyển thuật lại từng chữ Bất Sát nói trước khi táng thân trong biển lửa.

“Lúc nhỏ, trong chùa, gạo, đều dành cho, quân, Nam Tống. Sư huynh, thấy ta, nửa đêm, đói quá, không ngủ được, liền dẫn ta, đến nhà bếp, ăn trộm, màn thầu, thoát được, tai mắt, rất nhiều, dầu bếp, hòa thượng, dù sư huynh, dẫn đi, nhưng ta, ta, vẫn, sợ, lắm. Lúc đó, cảm giác, trong lòng ta, cũng như, bây giờ.” Về mặt Bất Sát lúc đó không phải sợ hãi mà vô cùng phức tạp. Bất Khổ rơi lệ, bàn tay duy nhất sẽ vuốt ve ngôi mộ cát. Xưa nay ông chưa bao giờ trách sư đệ. Vì đêm mưa đó sư đệ đánh lén, hiểu được rồi thì không nói nữa câu. E rằng lòng Bất Sát cũng thống khổ lắm. Thống khổ hơn ai hết.

“Huynh nghĩ Bất Sát không nói đến sợ hãi mà là hối hận.” Quân Bảo thở dài, “trước khi chết, lão vẫn ôm niềm ân hận với đại sư.”

oOo

Qua lần đại kiếp, chúng nhân đều có tâm tư riêng phức tạp. Thiên hạ bắt đầu biến hóa.

Các nơi thi nhau xuất hiện những kẻ cuồng vọng tự xưng là người quét mộ triều Nguyên.

Không lâu sau, Hàn Lâm Nhi được Lưu Phúc Thông ủng hộ kế thừa Bắc Bạch Liên, chính thức phát động chiến tranh thảo phạt Nguyên tại Từ Châu, trong vòng mấy ngày tấn công khắp các châu huyện phụ cận.

Bắc quân khởi sự, Từ Thọ Huy liền xua quân chiếm lĩnh Hồ Bắc, vào tháng Mười liền xưng đế kiến quốc, quốc hiệu “Thiên Hoàn”, thu hút mười mấy vạn nông dân hưởng ứng, thanh thế đại chấn. Từ Thọ Huy bị dã tâm che mờ đôi mắt, quên mất bên mình có con hùng sư Trần Hữu Lượng. Đó là chuyện về sau.

Đầu mục buôn muối Trương Sĩ Thành không thuộc Hồng cân quân nhưng dẫn nghĩa quân với thế như gió lốc chiếm lĩnh đông phương chư châu, bất ngờ đại bại trăm vạn đại quân của tể tướng Thoát Thoát, tự xưng thành vương, quốc hiệu Đại Chu.

Phương Quốc Trân tạo phản ở đường thủy, một mặt giả ý tiếp thụ triều đình chiêu hàng, một mặt nuốt trọn các huyện duyên hải triều Nguyên, ra vẻ không có chí lớn nhưng thực ra thâm sâu vô cùng.

Quần hùng chia rẽ Trung Nguyên, các thế lực rải rác thi nhau lựa chọn chủ, hoặc bị cường lực hấp thu.

Nguyên triều khí tận, triều đình tồn tại cơ hồ là gánh nặng, chỉ mình Vương Bảo Bảo gánh gồng cả triều Bắc Nguyên. Uy danh Vương Bảo Bảo tận mười mấy năm sau còn khiến tướng sĩ Hán tộc lạnh gáy.

Quân Bảo định quy ẩn sơn lâm, dốc sức nghiên cứu Thái Cực quyền, truyền thừa quyền pháp cho hậu thế. Y thu bảy đệ tử, nhưng không thành thân với Linh Tuyết.

Linh Tuyết cũng không vừa, nộ khí bột phát, dựng một gian tiểu đạo quan đối diện với lều trúc của Quân Bảo, lấy tên là Nga My, chuyên thu nữ đệ tử trẻ tuổi xinh đẹp, khiến bảy đồ đệ của y động lòng phàm, ai cũng thành thân sinh con với nữ đệ tử Nga My, vui vẻ đề huề.

Thất Sách vẫn quyết định tuân theo ước định, lấy thân phận bang chủ Cái Bang hợp tác cùng Trọng Bát, lãnh đạo giang hồ hào kiệt đưa thiên hạ loạn lạc vào nẻo chính.

Trước đó, gã và Hồng Trung bí mật về Nhữ gia thôn, thành thân trước sự chứng kiến của lão nhân kể chuyện.

oOo

Con chó vàng trung thành đó đã chết, khiến lão nhân kể truyện càng già nhanh. Nhưng lão nhân từ đó có thêm một chi tiết liên quan đến câu chuyện để kể, liên quan đến tiểu nhân vật trong dòng lịch sử, thể hiện khí phách anh hùng vô địch, mỗi khi lão nhân kể lại hơn hở cả ngày.

Thất Sách về thăm cha mẹ, biết hai đệ đệ đều tòng quân, một vào Bắc Hồng cân, một bị triều đình cưỡng trưng làm bộ binh trong tiền phong cảm tử doanh. Việc đời khó liệu, muốn hai đệ đệ nhanh chóng trở về bình an, còn phải nhờ vào gã ra tay.

Gã thành thân xong liền rời Nhũ gia thôn, gặp gỡ vị tiên sinh đoán chữ thích đặt hiệp danh cho người ta. Phần Trọng Bát về Bắc Hồng cân quân đảm nhiệm chức phó tướng cho Quách Tử Hưng, nhất thời hiếu kì nên gã hỏi thêm mấy câu, vị tiên sinh đoán chữ tặng cho Trọng Bát một cái tên mới. Xem ra cái tên đó không tệ tí nào.

Mấy năm sau, câu chuyện Tử An dần hết tâm tư sáng tác đã hoàn thành.

“Thủy Hử truyện”, tác phẩm nổi danh lịch sử Trung Quốc, người giang hồ ai cũng có một bản, vì thế đạo tặc thi nhau kết bái khởi nghĩa, cục thế càng thêm loạn, thành ra truyện bị cấm, khiến cho Tử An dở khóc dở cười.

Mấy năm sau đồ đệ của y cũng sáng tác được một tiểu thuyết chấn cổ thước kim, người nghèo cũng thích nghe, quan chức quyền quý thích đọc, tiêu thụ rất tốt, trở thành pháo bảo gối đầu giường của những người kể chuyện dưới chân Thiên kiều.

“Đó gọi là núi cao còn có núi cao hơn, đỉnh đỉnh nối nhau đến chân trời.”

Thất Sách tóc bạc, mỉm cười nắm tay Hồng Trung. Gã vẫn dùng sai thành ngữ.

Gã thích bế đứa cháu đang học nói, ngồi dưới ánh trăng từ từ kể lại truyền kỳ về một người nhà quê.

Câu chuyện liên quan đến Đệ bát đồng nhân của Thiếu Lâm tự.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-lam-tu-de-bat-dong-nhan>